

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

16e jaargang Nr. C 67
17 augustus 1973

Uitgave in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I Mededelingen

Europees Parlement

Schriftelijke vraag nr. 198/72 van de heer Springorum aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Energievoorziening van de Gemeenschap	5
Schriftelijke vraag nr. 220/72 van de heer Jahn aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Juridische gevolgen voor de Commissie van de basisarresten van het Hof van Justitie inzake doorbetaling van de ontheemdingstoelage aan ambtenaressen na hun huwelijk (aanvullend antwoord)	10
Schriftelijke vraag nr. 290/72 van de heer Oele aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Vakantiespreiding	11
Schriftelijke vraag nr. 323/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Lid 3 van het bij het E.E.G.-Verdrag gevoegde protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken	12
Schriftelijke vraag nr. 337/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Uitvoer van granen naar de U.S.S.R.	13
Schriftelijke vraag nr. 343/72 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Hoogte van de ouderdomspensioenen van loontrekkende werknemers in de Lid-Staten (aanvullend antwoord)	14
Schriftelijke vraag nr. 362/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Overeenkomst tussen IJsland en België over de 50-mijl-zone voor de visserij	15
Schriftelijke vraag nr. 365/72 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Bescherming van consumenten	16
Schriftelijke vraag nr. 371/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Motorvoertuigen die in Nederland voor particuliere en in Duitsland voor beroepsdoeleinden worden gebruikt (aanvullend antwoord)	17

Schriftelijke vraag nr. 375/72 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Verzoek van Roemenië om lid van de Wereldbank en van het I.M.F. te worden ..	18
Schriftelijke vraag nr. 390/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Hulpverlening aan Sicilië na de aardbevingsramp in 1968 (aanvullend antwoord) ..	19
Schriftelijke vraag nr. 412/72 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Coproductie-overeenkomsten tussen particuliere bedrijven van de E.E.G. en Oost-europese ondernemingen	20
Schriftelijke vraag nr. 417/72 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Industrieel initiatief van de overheid en bevoegdheid van een Europese maatschappij voor regionale ontwikkeling	21
Schriftelijke vraag nr. 419/72 van de heer Riedel aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Eigen middelen van de Gemeenschappen en Europees stelsel van economische rekeningen	22
Schriftelijke vraag nr. 440/72 van de heren Vandewiele, Schuijt en Girardin aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Taaldiscriminaties bij de interne vergelijkende onderzoeken COM/A/264 tot en met COM/A/268	23
Schriftelijke vraag nr. 441/72 van de heer Seefeld aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Opstelling van de vervoersstatistieken op gemeenschapsniveau	24
Schriftelijke vraag nr. 442/72 van de heer Springorum aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Kredietverstrekking overeenkomstig artikel 54 van het E.G.K.S.-Verdrag	25
Schriftelijke vraag nr. 443/72 van de heer Berkhouwer aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Heffingen van het Nederlandse Produktschap voor Vee en Vlees op de export van levende runderen, varkens, schapen en paarden naar andere landen met uitzondering van België en Luxemburg	27
Schriftelijke vraag nr. 463/72 van de heer Oele aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Spijkerbanden	27
Schriftelijke vraag nr. 465/72 van de heer Noè aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Goederenvervoer over de weg	28
Schriftelijke vraag nr. 475/72 van de heer Spénale aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Ontwikkeling van de valutapariteiten binnen de Gemeenschap	29
Schriftelijke vraag nr. 486/72 van de heer Martens aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Prijsnoteringen van Leeuwarden voor Gouda- en Edammerkaas	33
Schriftelijke vraag nr. 489/72 van de heer Martens aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Schaarste rundvlees	34

Schriftelijke vraag nr. 491/72 van de heer Cousté aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Analytische normen voor wijnen	39
Schriftelijke vraag nr. 492/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Voedselhulp voor de Republiek Indonesië	40
Schriftelijke vraag nr. 493/72 van mevrouw Lulling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Gevolgen van de door het Hof van Justitie op 7 juni 1972 in de zaken 20/71 en 32/71 gewezen arresten	41
Schriftelijke vraag nr. 496/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Invoerregeling voor wijn uit Griekenland	42
Schriftelijke vraag nr. 498/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Aide-mémoire inzake de economische betrekkingen tussen Zuid-Afrika en de vergrote E.E.G.	43
Schriftelijke vraag nr. 499/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Compenserende maatregel en voor de landbouw in Nederland in verband met wijziging van het B.T.W.-tarief (aanvullend antwoord)	44
Schriftelijke vraag nr. 501/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Beperking van de export van staal en staalprodukten uit de Gemeenschap naar de Verenigde Staten	45
Schriftelijke vraag nr. 502/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Fraude in de gemeenschappelijke markt (aanvullend antwoord)	46
Schriftelijke vraag nr. 503/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Stabiliteit der Franse economie	48
Schriftelijke vraag nr. 504/72 van de heer Oele aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Coördinatie van het kankerbestrijdingsonderzoek in de Gemeenschap	49
Schriftelijke vraag nr. 509/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Kininekartel	50
Schriftelijke vraag nr. 510/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Monetaire Overeenkomst voor de zone van de Franse frank	51
Schriftelijke vraag nr. 511/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees ...	51
Schriftelijke vraag nr. 513/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Produktschap Pluimvee en Eieren	52
Schriftelijke vraag nr. 514/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Opschorting van de export van gerenommeerde Nederlandse sigarettenmarken ...	53

Schriftelijke vraag nr. 519/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Vergoeding voor schade ten gevolge van overtreding van de artikelen 85 en 86 van het E.E.G.-Verdrag	54
Schriftelijke vraag nr. 523/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Fraude met boter in de haven van Hamburg	55
Schriftelijke vraag nr. 528/72 van de heer Oele aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Versterking van de positie van de verzekerden tegenover de levensverzekeringsmaatschappijen in de gemeenschappelijke markt	56
Schriftelijke vraag nr. 529/72 van de heer Oele aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Misbruik van de sociale wetgeving door koppelbazen	57
Schriftelijke vraag nr. 531/72 van de heer Seefeld aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Europese samenwerking ter verbetering van de veiligheid in motorvoertuigen	58
Schriftelijke vraag nr. 534/72 van de heer Seefeld aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Bepalingen voor het gebruik van spijkerbanden in de gemeenschap	59
Schriftelijke vraag nr. 563/72 van de heer Laudrin aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Melkprijzen op de Nederlandse markt	60
Schriftelijke vraag nr. 589/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Interne heffingen op graan in Frankrijk	61
Schriftelijke vraag nr. 668/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Onderzoek betreffende Nederlandse maatregelen in de sector van de garnalenvisserij	61
Schriftelijke vraag nr. 710/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Onderzoek betreffende overeenkomsten op het terrein van de afzet tussen producenten in Europa, Japan en Amerika	62
Schriftelijke vraag nr. 714/72 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Bestraalde voedingsmiddelen	63
Schriftelijke vraag nr. 12/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Ontwerp-aanbeveling voor een aantal maatregelen inzake eigendom van onroerende goederen	64
Schriftelijke vraag nr. 14/73 van de heer Noè aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Rijstvoorziening van de noordelijke landen van de Gemeenschap	64
Schriftelijke vraag nr. 23/73 van de heer Cousté aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Moeilijkheden in het landbouwbeleid als gevolg van het zweven van de valuta's	65
Schriftelijke vraag nr. 29/73 van de heren Girardin en Pisoni aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Rechten van migrerende werknemers	66

Schriftelijke vraag nr. 44/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Veterinaire overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjecho-slowaakse Socialistische Republiek	67
Schriftelijke vraag nr. 53/73 van Lord O'Hagan aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Vervuiling der stranden	68
Schriftelijke vraag nr. 55/73 van de heer Cousté aan de Raad van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Raadplegingsprocedure met betrekking tot in de Verenigde Staten getroffen belastingmaatregelen	69
Schriftelijke vraag nr. 58/73 van de heer Lefebvre aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Toepassing van Verordening (EEG) nr. 458/73 over de bepalingen welke van toepassing zijn op de geproduceerde hoeveelheid suiker welke het maximumquotum overschrijdt	70
Schriftelijke vraag nr. 62/73 van de heer Jahn aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Het inlichten van het Europese Parlement aangaande een studie van vergelijkend recht inzake de waterwegen	71
Schriftelijke vraag nr. 79/73 van de heer Vredeling aan de Raad van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Beheer van communautaire tariefcontingenten	72
Schriftelijke vraag nr. 80/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Statens	73
Schriftelijke vraag nr. 82/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Conferentie van de Verenigde Naties betreffende olijfolie	74
Schriftelijke vraag nr. 86/73 van Lord O'Hagan aan de Raad van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Tijdstip van beantwoording van schriftelijke vragen	74
Schriftelijke vraag nr. 87/73 van Lord O'Hagan aan de Raad van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Afvaardiging van de ministers van Europese Zaken naar de vergaderingen van de commissies van het Europese Parlement	75
Schriftelijke vraag nr. 106/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Betrekkingen tussen de Gemeenschap en Groenland en de Farøerne-eilanden ...	76
Schriftelijke vraag nr. 107/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Voorontwerpen voor een statuut voor Europese coöperatieve ondernemingen	76
Schriftelijke vraag nr. 110/73 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees ...	77
Schriftelijke vraag nr. 138/73 van Lord O'Hagan en de heer Dich aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen	
Betreft: Harmonisatie van de hondenbelasting	78

Inhoud (vervolg)

Schriftelijke vraag nr. 151/73 van de heer Eisma aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

Betreft: Verlening van subsidies en oplegging van lasten aan circussen in de Lid-Staten 78

Schriftelijke vraag nr. 156/73 van de heer Cousté aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

Betreft: Personeelsbezetting bij de douanediens ten in de landen van de Gemeenschap..... 79

Schriftelijke vraag nr. 161/73 van mevrouw Carettoni Romagnoli aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

Betreft: Gang van zaken bij de beantwoording van schriftelijke vragen 79

Schriftelijke vraag nr. 167/73 van de heren Girardin, Bersani, Noè, Galli en Pisoni aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

Betreft: Publikatie van een hoog ambtenaar van de Commissie 80

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 198/72

van de heer Springorum

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1972)

Betreft: Energievoorziening van de Gemeenschap

De stroomvoorzieningsbedrijven in de Gemeenschap wijzen steeds meer op de knelpunten die in 1976/77 en volgende jaren in de stroomvoorziening moeten worden verwacht. Deze moeilijkheden worden toegeschreven aan het feit dat met name de bouw van kerncentrales steeds meer tijd vergt, alsmede aan de overige vraagstukken die de noodzakelijke en versnelde uitbreiding van de capaciteit aan kernenergie in de weg staan.

De Commissie wordt derhalve verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. In welke mate moet in de komende tien jaar de capaciteit van kerncentrales worden uitgebreid opdat er geen knelpunten in de voorziening kunnen ontstaan, en hoe zal het aandeel van de kerncentrales in de totale capaciteit zich ontwikkelen?
2. Hoeveel tijd zal er volgens de Commissie bij de bouw van een kerncentrale verstrijken tussen het eerste ontwerp en de inbedrijfstelling, en hoe lang zal het duren voor de geopperde bezwaren uit de weg zijn geruimd?
3. Tegen de bouw van kerncentrales ontstaat — deels om ideologische redenen — een steeds groter verzet dat met de noodzaak van bescherming tegen eventuele gevaren voor het leefmilieu wordt gemotiveerd. Vat de Commissie dit verzet serieus op of acht zij het van geen belang?
4. Uit de mededeling van de Amerikaanse Regering aan het Congres en uit andere recente gebeurtenissen blijkt duidelijk dat de V.S. en ook de U.S.S.R. in de komende jaren steeds meer de bedoeling hebben aardolie uit de landen van het nabije Oosten te betrekken. De cijfers betreffende de toekomstige importbehoeften van de V.S. en de U.S.S.R. liggen zelfs veel hoger dan die betreffende de huidige aardolieproductie in dit gebied. Is de Commissie ervan overtuigd dat de behoeften van de Gemeenschap aan goedkope aardolie uit dit gebied onder deze omstandigheden op lange termijn kunnen worden gedekt?
5. Volgens bepaalde berichten blijft de jaarlijkse productie in het aardgasgebied Groningen ver beneden de eerder geraamde cijfers. De Nederlandse aardgasvoorraden zouden hierdoor nieuwe takken van industrie, met name nieuwe centrales, niet of slechts in beperkte mate kunnen bevoorraden en zouden derhalve het verwachte aandeel in de toekomstige stroomvoorziening niet kunnen garanderen. Zijn deze berichten juist?
6. Hoe beoordeelt de Commissie de kans op slagen van de pogingen om althans een gedeelte van de Ekofisk-bronnen voor de gemeenschappelijke aardgasmarkt beschikbaar te stellen? Kan de Commissie aangeven of en in welke mate het huidige prijsniveau van aardgas zou stijgen indien bedoelde pogingen met succes zouden worden bekroond?
7. Een Lid-Staat heeft de Raad gewezen op het dreigende gevaar dat de voorziening met verrijkt

- uranium voor de op zijn grondgebied in aanbouw zijnde of ontworpen kerncentrales niet verzekerd is. Acht de Commissie de voorziening door de Verenigde Staten van Amerika op lange termijn toereikend of meent zij dat installaties voor de verrijking van uranium binnen de Gemeenschap tijdig zullen worden gebouwd, zodat er geen lacune in de voorziening kan ontstaan?
8. Wanneer dient men over een gemeenschappelijke installatie voor de verrijking van uranium te beschikken?
 9. Is het juist dat Amerikaanse autoriteiten geweigerd hebben het principe van non-discriminatie van Europese verbruikers van verrijkt uranium te erkennen?
 10. Uit onderzoeken van de Amerikaanse Commissie voor Atoomenergie zou zijn gebleken dat de niet meer geëxploiteerde zoutmijnen bij Lyons (Kansas), waar radioactief afval zou worden opgeslagen, niet volkomen beveiligd zijn tegen het doordringen van grondwater in de ondergrondse opslagplaatsen. Betreft het hier een bijzonder geval of dient rekening te worden gehouden met het feit dat het opslaan van atoomafval in zoutmijnen in ieder geval een gevaar voor de veiligheid vormt?
 11. Welke betekenis hecht de Commissie aan het bericht dat een Britse regeringscommissie heeft geëist dat met de bouw van kerncentrales zal worden gewacht totdat een middel voor de vernietiging van atoomafval is gevonden?
 12. Steeds duidelijker blijkt de bezorgdheid over het feit dat bij een nieuwe mondiale hoogconjunctuur de voorziening van de Gemeenschap met primaire en secundaire energie moeilijker zal zijn dan in 1969/70. Heeft de Commissie voor dit geval voorzieningsplannen voorbereid of acht zij deze overbodig?
 13. Gelooft de Commissie dat het stilleggen van nog meer steenkoolmijnen gerechtvaardigd is, uitsluitend met het argument dat steenkolen momenteel relatief duurder zijn dan andere vormen van primaire energie?
 14. Is het juist dat de Australische „Utah Development Co.” met Italiaanse, Franse, Nederlandse en Britse kopers langlopende contracten voor aanzienlijke leveranties van cokeskolen heeft gesloten en kan de Commissie medelen hoeveel goedkoper deze steenkolen cif-haven van de Gemeenschap zijn dan steenkolen uit de Gemeenschap?
 15. Het Italiaanse Verbond van cokesproducenten (COMIKOKE) heeft aan de Commissie een plan voor een communautaire oplossing voorgelegd, waardoor de voorziening op lange termijn van de Europese consument met cokeskolen voornamelijk op basis van in de Gemeenschap aanwezige bronnen moet worden gewaarborgd. Wat denkt de Commissie van dit voorstel en is zij bereid het bij haar beraadslagingen over het energiebeleid in overweging te nemen?
 16. Kan de Commissie medelen welke plaats zij in het kader van haar energiebeleid inruimt voor een energievoorziening die ook in de toekomst is veilig gesteld?
 17. Geeft de Commissie op het gebied van de energievoorziening de voorrang aan het beginsel van de markteconomie of steunt zij de doctrine van het Massachusetts Institute of Technology inzake de onverantwoorde verspilling van grondstoffen?

Antwoord

(10 april 1973)

De energievoorziening van de Gemeenschap vormt de fundamentele zorg die tot uitdrukking komt in de documenten welke in oktober 1972 door de Commissie aan de Raad, aan de andere instellingen en organen van de Europese Gemeenschap alsmede aan de belangstellende publieke opinie werden voorgelegd. De geachte Afgevaardigde zal in deze documenten talrijke elementen hebben aangetroffen die een antwoord vormen op hetgeen hij zich afvraagt omtrent de energievoorziening van de Gemeenschap, waarvan de bevreemdende evolutie in de komende tien of vijftien jaar berust op het realisme en de beeldingskracht van alle betrokken partijen.

In dit algemene verband kan naar aanleiding van de door de geachte Afgevaardigde gestelde vragen het volgende worden opgemerkt:

1. Voor wat betreft de elektriciteitssector mag voor de periode 1970—1985 worden gerekend met een gemiddelde stijging van het bruto gebruik van 7,5 % per jaar, hetgeen, het saldo van transacties met derden in aanmerking genomen, een uitbreiding van de bruto produktie met 7,6 % per jaar impliceert en een dienovereenkomstige ontwikkeling van het geïnstalleerde vermogen dat van 144 GW in 1970 op 204 GW in 1975,

op 294 GW in 1980 en op 417 GW in 1985 zal komen.

De capaciteit van de kerncentrales zal in diezelfde periode stijgen van 3,4 tot minstens 100 GW in 1985, hetgeen met ongeveer 25 % van het totale dan geïnstalleerde vermogen in de Gemeenschap zal overeenkomen en ongeveer 33 % van de bruto elektriciteitsproductie voor zijn rekening kan nemen.

2. De vraag hoeveel tijd verstrijkt tussen het besluit een kerncentrale te bouwen en de inbedrijfstelling heeft de volle aandacht van de Commissie, aangezien dit gegeven het ontwikkelingsritme van de kernenergie sterk beïnvloedt.

Verschillende niet-technische factoren — in het bijzonder die waarnaar de geachte Afgevaardigde verwijst waar hij spreekt over het uit de weg ruimen van bezwaren — maken het moeilijk de bouwperiode nauwkeurig te ramen. De Commissie acht een termijn van ongeveer 55 maanden momenteel een minimum tussen het eerste ontwerp en de inbedrijfstelling van een kerncentrale; in sommige gevallen zou deze termijn nog aanzienlijk kunnen uitlopen, zelfs tot bijna 9 jaar.

3. De Commissie die, gelijk bekend, de grootste belangstelling heeft voor milieuproblemen en de verbetering van de kwaliteit van het bestaan, vat het verzet tegen de bouw van kerncentrales zeer serieus op. Zoals zij reeds heeft vermeld in het document met de titel „Noodzakelijke vooruitgang op het gebied van het gemeenschappelijk energiebeleid” is zij van mening dat de noodzaak om de kernenergie op grotere schaal toe te passen, gelet op de huidige stand van de techniek en de getroffen voorzorgmaatregelen, verenigbaar is met het streven naar bescherming van de werknemers en de bevolking en de eerbiediging van het leefmilieu. De Commissie meent desniettemin dat de gunstige karakteristieken van de kernenergie in dit opzicht het actief streven naar alle mogelijke verbeteringen in de bedrijfsomstandigheden van kerncentrales — en overigens eveneens in die van andere installaties voor de productie of omzetting van energie — geenszins overbodig maken.

4. Het is waarschijnlijk dat de U.S.S.R. in de komende tien jaar gebruik zal maken van de aardoliereserves in het Midden Oosten, terwijl zij op andere markten als exporteur zal blijven optreden. Helaas bestaan hiervoor geen gedetailleerde ramingen.

Over de Amerikaanse situatie is meer bekend, hoewel de regering te Washington nog wel heeft besloten welk beleid zij zal volgen ten einde het hoofd te kunnen bieden aan een aardolietekort dat tot 1980 zou kunnen oplopen tot 600 miljoen ton, hetgeen dan overeenkomt met 50 % van het binnenlandse aardolieverbruik.

Aangezien op datzelfde tijdstip de behoefte aan ingevoerde aardolie van de uitgebreide Gemeenschap ongeveer 1 miljard ton zal hebben bereikt en die van Japan bijna 500 miljoen ton, spreekt het wel vanzelf dat hierbij ernstige problemen zullen ontstaan. De Commissie is echter van mening dat, gezien de omvang van de bekende en de waarschijnlijke reserves van de voornaamste gebieden die aardolie uitvoeren, de voorziening van de Gemeenschap geen gevaar zal lopen onder voorwaarde dat al het nodige wordt aangewend om te waarborgen dat de voor deze verhoogde productie benodigde investeringen, met name in het Midden Oosten, worden gedaan. Het lijkt echter geen twijfel dat de gewijzigde marktvorwaarden haar weerslag zullen vinden in de prijs van de te leveren aardolie.

5. De Commissie heeft de situatie op de aardgasmarkt en de evolutie daarvan diepgaand bestudeerd in haar document over vooruitzichten en streefrichtingen op middellange termijn voor de gassector in de Gemeenschap. Volgens de jongste ramingen zou de jaarproductie van het gasveld te Groningen in 1975 ongeveer drie maal die van 1970 bedragen hetgeen in grote trekken overeenkomt met vroegere ramingen.

Volgens gegevens waarover de Commissie beschikt zullen de hoeveelheden waarvoor reeds contracten werden gesloten ten behoeve van nieuwe bedrijven en met name van reeds in bedrijf zijnde, in aanbouw zijnde of geprojecteerde elektrische centrales, zonder enige beperking worden afgelegd. Naar het schijnt zouden de Nederlandse aardgasproducenten momenteel echter niet overwegen leveringscontracten voor andere installaties te sluiten.

Het aandeel dat het aardgas voor zijn rekening zal nemen in de dekking van de behoefte van de industrie en met name van elektrische centrales hangt niet alleen af van de beschikbare hoeveelheden Nederlands aardgas, doch eveneens van de hoeveelheden afkomstig uit de Noordzee of uit derde landen (bijvoorbeeld USSR en Algerije).

6. Momenteel valt nog niet te zeggen in hoeverre en tegen welke voorwaarden aardgas uit de Ekofisk-bronnen beschikbaar zal komen voor de landen van de Gemeenschap.

Meer in het algemeen gesproken schijnt men rekening te moeten houden met de verhoging van de prijs waartegen aardgas kan worden gekocht, zulks met het oog op de aanzienlijke vraag in vergelijking tot de op de markt in de Gemeenschap en in de wereld beschikbare hoeveelheden.

7. en 8. De Commissie meent dat de levering van verrijkt uranium uit de Verenigde Staten na 1980 wellicht onvoldoende zal zijn, rekening houdende met enerzijds de behoeften van de

gehele wereld ⁽¹⁾ en anderzijds de capaciteit van de Amerikaanse installaties.

In dit verband herinnert de Commissie aan haar voorstel aan de Raad van 23 juni 1972 aan gaande de schepping van een communautaire verrijkingscapaciteit voor uranium die erop is gericht de Gemeenschap in het begin van het komende decennium in het genot te stellen van een scheidingscapaciteit waarmede zij in staat is een groot en steeds toenemend deel van haar behoefte aan verrijkt uranium te dekken.

9. Op grond van de onderhandelingen over een amendement op de Overeenkomst tot Samenwerking Euratom-Verenigde Staten, dat op 20 september 1972 te Washington door de Commissie en de Amerikaanse Regering is getekend en naar wordt verwacht op zeer korte termijn door het Amerikaanse congres zal worden geratificeerd, hebben de Amerikaanse autoriteiten er niet in toegestemd het principe van non-discriminatie tussen Europese en Amerikaanse gebruikers in de tekst van de Overeenkomst op te nemen; zij hebben daarentegen op basis van een briefwisseling waarborgen verstrekt krachtens welke de Gemeenschap het materiaal en de verrijkingsdiensten zal ontvangen tegen prijzen die even gunstig zijn als die welke aan andere afnemers buiten de Verenigde Staten worden aangeboden.
10. De opslag van radioactieve afvalstoffen in daartoe geschikte zoutmijnen wordt momenteel door deskundigen beschouwd als een procédé dat bevredigende veiligheidsperspectieven biedt. De bestudering van dit procédé wordt dan ook door de USAEC en in de Gemeenschap voortgezet.
De zoutmijn te Lyon, waarnaar de geachte Afgevaardigde verwijst, vormt een bijzonder geval. De zone waar een voorlopige proef voor de opslag van radioactief afval werd uitgevoerd bleek onbruikbaar, zulks enerzijds omdat een maatschappij in de nabijheid zout wint met behulp van het water-onder-druk-systeem en anderzijds omdat dóór de opslagzone zelf eerder aangelegde boorgaten van olieboringen lopen.
11. De informatie waarnaar de geachte Afgevaardigde verwijst, berust ongetwijfeld op het rapport dat is opgesteld door een werkgroep van het Engelse departement voor milieuhygiëne onder leiding van de voorzitter van de „Royal Commission on environmental pollution”.
Voor zover de Commissie bekend geeft dit rapport niet de houding van de Britse Regering weer, doch wordt daar slechts de aandacht gevestigd op het belang van het probleem van de

afvalstoffen en van het bestuderen van mogelijke oplossingen daarvoor.

Ook de Commissie is zich terdege bewust van dit probleem en houdt zich op de hoogte van alle opinies over dit onderwerp. Zij heeft zich hiervoor inspanningen getroost in het kader van de meerjarenprogramma's voor onderzoek van Euratom en heeft ter zake in maart 1972 de Raad benaderd in het raam van haar ontwerp-programma op het gebied van de milieuhygiëne.

12. In haar document over de „Noodzakelijke vooruitgang op het gebied van het gemeenschappelijk energiebeleid” heeft de Commissie er reeds op gewezen dat op de energiemarkt, zowel op communautaire als op wereldschaal, in de komende 10 tot 15 jaar meer onzekere factoren een rol zullen spelen dan in het verleden en dat de betrekkelijk soepele voorzieningssituatie uit de jaren 1960 nauwelijks zal blijven gehandhaafd. Het een en ander ongeacht de fluctuaties van de conjunctuur die van de ene fase tot de volgende elkhaer bij benadering opheffen en bij de opstelling van vooruitzichten voor de vraag naar energie van de Gemeenschap mogen worden verwaarloosd. De zorg van de geachte Afgevaardigde wordt derhalve volledig gedeeld door de Commissie.
13. Het voorzieningsbeleid dient erop te zijn gericht de behoeften van de Gemeenschap op het gebied van de energie onder zo gunstig mogelijke omstandigheden ten aanzien van prijs en veiligheid van de voorziening te waarborgen. Dientengevolge dient de bijdrage van de steenkoolindustrie te geschieden tegen aanvaardbare kosten en onder in sociaal opzicht acceptabele omstandigheden. De in de Gemeenschap gewonnen steenkool is duur in vergelijking tot andere energiebronnen. Er dient op te worden gerekend dat ook in de toekomst de steun, die te dien hoofde wordt verstrekt, nodig blijft en dat dientengevolge de totale economische kosten per in de Gemeenschap gewonnen ton hoger blijven dan de overeenkomstige kosten van andere energiebronnen.
Bovendien valt te verwachten dat de vraag naar steenkool in verschillende consumptiesectoren een dalende tendens blijft vertonen ingevolge het streven naar rationalisering of de vervanging van steenkool door andere energiebronnen. Aanzienlijke wijzigingen doen zich eveneens voor in de structuur van de vraag, zowel naar cokeskolen als naar steenkool voor de stoomproductie, zulks ten nadele van steenkool uit de Gemeenschap. Deze evolutie veronderstelt een aanpassing van de steenkoolwinning aan de voorwaarden van de energiemarkt. Ter vermijding van ernstige moeilijkheden in de econo-

⁽¹⁾ De U.S.S.R., de landen van het oostelijk blok en China niet medegerekend.

misce en sociale situatie in de mijnstreken van de Gemeenschap heeft de Commissie Beschikking nr. 3/71/EGKS van 22 december 1970 getroffen. Een aantal steenkoolproducerende landen hebben hun industrie inmiddels streefcijfers voor de steenkoolproduktie voor omstreeks 1975 opgegeven ten einde de behoeften aan overheidsfinanciering binnen redelijke grenzen te houden. Om al deze redenen lijkt het onvermijdelijk dat nog meer steenkoolmijnen zullen worden gesloten.

14. De Commissie volgt aandachtig de evolutie op de wereldmarkt voor cokeskolen en met name de ontwikkeling van nieuwe bronnen voor deze kolen alsmede de betrekkingen tussen de voornaamste consumenten en producenten over de wereld.

In het kader van de Beschikking nr. 70/1 betreffende cokeskolen en cokes⁽¹⁾ delen de ondernemingen in de Gemeenschap de Commissie de aankopen van cokeskolen uit derde landen mede. Voor 1972 had de aankoop van cokeskolen in Australië slechts een zeer geringe omvang en de desbetreffende prijzen kunnen niet als basis van vergelijking dienen.

De Commissie meent echter te weten dat de Australische producenten thans in onderhandeling zijn over contracten op lange termijn met verbruikers in de Gemeenschap. Aangezien het voornaamste deel der leveringen pas in 1973 zal beginnen en in 1974 verder zal uitlopen is zij nog niet op de hoogte van de leverings- en aankoopvoorwaarden.

15. Het door het COMITATO PRODUTTORI COKE aan de Commissie voorgelegde project heeft betrekking op de vorming van een communautaire veiligheidskern voor cokeskolen, waarbij de Gemeenschap hieraan een gedeelte van haar eigen middelen zou moeten besteden.

Dit project is ontworpen als een oplossing op lange termijn. Aangezien de Commissie Beschikking nr. 70/1/EGKS, die op 31 december 1972 afgelopen is zal moeten vervangen heeft zij de gedachten van het COMIKOKE-project in overweging genomen en een nieuw systeem van communautaire steun voor cokeskolen en cokes bestemd voor ijzer- en staalbedrijven ingediend dat is gebaseerd op artikel 95 van het E.G.K.S.-Verdrag. Dit project is momenteel, overeenkomstig bedoeld artikel, ter goedkeuring aan de Raad en voor advies aan het Raadgevend Comité van de E.G.K.S. voorgelegd. Het vormt tevens het onderwerp van een rapport van het Europese Parlement.

16. De veiligheid van de energievoorziening van de Gemeenschap op lange termijn vormt een punt van blijvende aandacht van de Commissie.

Een markant kenmerk van de voorziening vormt de afhankelijkheid van hulpbronnen buiten de Gemeenschap; deze zal in de periode tot 1985 nooit beneden de 65 % van de totale behoefte dalen. In het licht van dit feitelijke gegeven is het streven ter waarborging van een veilige voorziening op middellange en lange termijn enerzijds gericht op een afzwakking van de mogelijke gevolgen van deze afhankelijkheid en anderzijds op de beperking van de omvang daarvan.

De eerste doelstelling is van fundamenteel belang voor aardolie. Deze omvat naast de reeds genomen maatregelen (verplichting voorraden voor 65 en zeer binnenkort voor 90 dagen aan te houden) andere maatregelen die momenteel aan de Raad worden voorgesteld (gemeenschappelijke en geharmoniseerde reglementering bij voorzieningscrises en liberalisatie van de invoer).

Voor wat de doelstelling die is gericht op beperking van de afhankelijkheid van de Gemeenschap inzake de energievoorziening betreft, veronderstelt dit een zeer gespreide aktie die gelijktijdig het tot ontwikkeling van veilige aardoliereserves (bijvoorbeeld in de Noordzee), het reserveren van een ruime plaats voor steenkool uit de Gemeenschap en vooral een snelle ontwikkeling van de kernenergie omvat.

Zo moet het gehele energiebeleid van de Gemeenschap gericht zijn op het waarborgen van een veilige voorziening zulks zowel voor het kader als voor de afzienbare toekomst.

17. De Commissie heeft reeds in 1968 in haar „Eerste mededeling betreffende een gemeenschappelijk energiebeleid” en in 1972 in haar „Noodzakelijke vooruitgang op het gebied van het gemeenschappelijk energiebeleid” laten weten dat zij de beginselen van de vrije markteconomie niet ter discussie stelt. Zij ziet evenwel in dat ook deze haar grenzen kent en dat om verschillende redenen de invloed van de overheid op de energiemarkt in de Gemeenschap dient te worden verstrekt zonder dat dit geschiedt ten nadele van de eenheid van de markt.

De Commissie wenst weliswaar niet de verbruiker te beperken in zijn vrije keuze van de vorm van energie, die in kwantitatief en kwalitatief opzicht aan zijn eisen voldoet, doch overweegt door verschillende hulpmiddelen een meer rationeel gebruik van de energie te bevorderen en zij sluit de mogelijkheid niet uit dat zij eventueel tegen bepaalde vormen van verspilling zal optreden, die soms gevaarlijk zijn voor het milieu en hoe dan ook het voorzieningsvraagstuk noch moeilijkheden oplosbaar maken.

⁽¹⁾ PB nr. L 2 van 6. 1. 1970, blz. 10.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 220/72 ⁽¹⁾

van de heer Jahn

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 juli 1972)

Betreft: Juridische gevolgen voor de Commissie van de basisarresten van het Hof van Justitie inzake doorbetaling van de ontheemdingstoelage aan ambtenaressen na hun huwelijk.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft op 7 juni 1972 in twee basisarresten (Zaken 20/71 en 32/71) onder meer vastgesteld dat artikel 4, lid 3, van Bijlage VII van het Statuut van de Ambtenaren der Europese Gemeenschappen, inderdaad een verschillende behandeling van ambtenaren en ambtenaressen inhoudt, aangezien de voortbetaling van de ontheemdingstoelage bij huwelijk van ambtenaressen afhankelijk wordt gesteld van de vraag of de betrokkenen de hoedanigheid van gezinshoofd in de zin van het Statuut verkrijgen. Wegens de geconstateerde willekeurige ongelijke behandeling van ambtenaren, werd deze bepaling van het Statuut, overeenkomstig het verzoek van eiseressen, voor onwettig verklaard en werden de beschikkingen, voor zover hierin aan eiseressen de aanspraak op de ontheemdingstoelage werd ontzegd, vernietigd.

Deze arresten, die geheel in overeenstemming zijn met het in artikel 119 van het Verdrag verankerde beginsel van de gelijke beloning voor mannen en vrouwen, geven aanleiding tot de volgende vragen:

1. Wanneer denkt de Commissie de juridische consequenties te trekken uit deze arresten door een

⁽¹⁾ Reeds op 12 oktober 1972 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 115 van 4. 11. 1972, blz. 7).

voorstel in te dienen tot wijziging van de onwettig verklaarde bepaling van het Statuut van de Ambtenaren?

2. Is de Commissie bereid voor het gehele Statuut na te gaan of en in hoeverre hierin nog meer van dergelijke discriminerende voorschriften voorkomen, en eventueel de nodige wijzigingsvoorstellen in te dienen?
3. Zal de Commissie ook in zoverre de consequenties uit de arresten trekken, dat zij niet alleen de winnende eiseres in Zaak 32/71 maar ook *alle* ambtenaressen die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden de hun tot dusver onthouden ontheemdingstoelage omgaand alsnog uitbetaalt, of verwacht de Commissie van de betrokkenen dat zij zich over dezelfde kwestie wederom tot het Hof wenden ten einde hun aanspraken formeel te doen erkennen?
4. Zal de Commissie — niet in de laatste plaats wegens het feit dat de aanspraken van de ambtenaressen ten dele reeds van jaren her dateren — ervoor zorgen dat de verschuldigde nabetalingen nog vóór de zomervakantie geschieden?
5. Is de Commissie bereid — hoewel zij hiertoe door het arrest van 7 juni 1972 niet uitdrukkelijk wordt verplicht — aan de ambtenaressen om redenen van rechtvaardigheid passende moratoire interesten te betalen over de hun sinds langere tijd onthouden ontheemdingstoelage?

Aanvullend antwoord

(21 mei 1973)

1. De Commissie heeft op 6 november 1972 bij de Raad een voorstel voor een verordening ingediend houdende wijziging van enkele artikelen van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en van de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen; dit voorstel is gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 122 van 24 november 1972, blz. 52.

2. Ja. Zoals het geachte Parlements lid kan constateren, gaat het voorstel van de Commissie veel verder dan de afschaffing van lid 3 van artikel 4 van bijlage VII van het Statuut waarop de arresten van

het Hof van Justitie in de zaken 20/71 en 32/71 voornamelijk betrekking hebben gehad.

De voorgestelde wijzigingen — behalve een welke betrekking heeft op de vergoeding van ziektekosten — hebben ten doel de gehuwde ambtenaressen van de Europese Gemeenschappen in het bezit te stellen van de voordelen welke tot nu toe uitsluitend waren voorbehouden aan hun collega's die de hoedanigheid van „gezinshoofd” in de zin van het Statuut bezaten.

3 en 4. In de rechtsstelsels van de Lid-Staten en het gemeenschapsrecht hebben de juridische gevolgen van een arrest inzake nietigverklaring uitsluitend betrekking op de partijen van het geding en op de per-

sonen die rechtstreeks bij de nietigverklaarde akte zelf zijn betrokken.

De Commissie heeft de achterstallige ontheemdingstoelage aan de eiseres in de zaak 32/71 uitbetaald vanaf de datum van haar huwelijk. Zij heeft de ontheemdingstoelage eveneens gehandhaafd ten aanzien van belanghebbenden die binnen de in de artikelen 90 en 91 van het Statuut bedoelde termijnen nog een beroep konden instellen. Zij heeft daarentegen de

betaling van achterstallige gelden geweigerd ten aanzien van ambtenaren die geen beroep meer tegen de intrekking van de ontheemdingstoelage konden instellen. Een van de betrokken personen heeft trouwens beroep bij het Hof van Justitie aangetekend, dat bij het arrest van 8 februari 1973 is verworpen.

5. Neen, er bestaat geen wettige grondslag voor de betaling van achterstallige interest.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 290/72

van de heer Oele

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 augustus 1972)

Betreft: Vakantiespreiding

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het onderzoek van het Nederlands Bureau voor de Statistiek over de ontwikkeling van de vakantiespreiding in de laatste jaren, waaruit blijkt dat er ten aanzien van deze spreiding geen belangrijke verbetering valt te constateren?

2. Zijn in de andere Lid-Statens eveneens onderzoeken, gericht op het aantal vakantie-gangers en de verdeling daarvan in de zomermaanden, gedaan?

Welke conclusies zijn daaruit te trekken voor wat betreft de zo noodzakelijke spreiding?

3. Is de indruk juist dat in het bijzonder de periode van de schoolvakanties maatgevend is voor de vakantiespreiding en ziet de Commissie mogelijkheden om in overleg met de Regeringen van de Lid-Statens door spreiding van de schoolvakanties tot een betere vakantiespreiding te komen?

Antwoord

(26 maart 1973)

De Commissie heeft met grote belangstelling kennis genomen van de resultaten van de door het „Centraal Bureau voor de Statistiek” uitgevoerde enquêtes inzake de ontwikkeling van de vakantiespreiding in de afgelopen jaren.

Soortgelijke enquêtes zijn ook in andere Lid-Statens gehouden, met name in de Bondsrepubliek Duitsland, in Frankrijk en in Italië ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ *Bondsrepubliek Duitsland*: Statistisches Bundesamt — Wirtschaft und Statistik, nr. 7/72 „Urlaubs- und Erholungsreisen 1971” blz. 398–402. Bovendien komen de betrokken ministers van de Länder elk jaar bijeen om met het oog op de uittocht aan het begin van de schoolvakanties de spreiding van het einde van het volgende schooljaar over het gehele grondgebied van de Bondsrepubliek te coördineren.

Frankrijk: INSEE: 1) Economie et Statistique N° 1 (mei 1969) blz. 67–68: „Les vacances d'été: étalement ou concentration?” 2) Economie et Statistique N° 4 (september 1969) blz. 19–26: „Les vacances se concentrent dans les régions côtières” 3) Reeks publikaties van de INSEE, Série M, N° 2/1970, blz. 63–79: „Les vacances d'été en 1969”. Andere gegevens worden periodiek verzameld tijdens de jaarlijkse enquête onder het motto „Attitudes et intentions d'achats des particuliers” (Habitus en verwachte aankopen van particulieren”).

„Italië: ISTAT: Note e relazioni, Nr. 43 (december 1969): „Indagine speciale sulle vacanze degli Italiani del 1968” (Bijzondere enquête over de vakantie van de Italianen in 1968”).

Uit deze verschillende enquêtes blijkt dat de vakantiespreiding niet veel ingang heeft gevonden.

De Commissie maakt van de gelegenheid gebruik om het geachte Parlements lid mede te delen dat zij een actie heeft ondernomen om de statistieken op het gebied van toerisme met elkaar in overeenstemming te brengen. Aan deze statistieken worden de gegevens ontleend welke voor een diepere bestudering van het vakantiespreidingsprobleem noodzakelijk zijn.

De Commissie herinnert eraan dat de vaststelling van schoolvakanties onder de met het onderwijs belaste ministeries ressorteert; zij is dus van mening dat het in de eerste plaats de regeringen zijn die naar oplossingen op dit gebied moeten zoeken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 323/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 september 1972)

Betreft: Lid 3 van het bij het E.E.G.-Verdrag gevoegde protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken

Op de vraag of de Bondsrepubliek al een beroep heeft gedaan op lid 3 van het bij het E.E.G.-Verdrag gevoegde Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken antwoordt de Commissie: „Voorzover de Commissie bekend, is dit niet het geval” ⁽¹⁾.

Moet uit het voorbehoud „voorzover de Commissie bekend” worden afgeleid dat de Bondsrepubliek niet gehouden is de Commissie op de hoogte te stellen van de toepassing van dit Protocol, dat een integrerend onderdeel is van het E.E.G.-Verdrag?

Dient de Bondsrepubliek de Raad en/of de andere Lid-Staten van de toepassing hiervan op de hoogte te stellen?

⁽¹⁾ Zie punt 5 van het antwoord op schriftelijke vraag nr. 468/70 (PB nr. C 30 van 31. 3. 1971, blz. 8).

Antwoord

(30 maart 1973)

De Commissie verwijst het geachte Parlements lid naar het antwoord van de Raad op schriftelijke vraag nr. 107/71 ⁽¹⁾ over hetzelfde inderwerp. In de bepalingen van het Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken is niet bepaald dat de Lid-Staten aan de Commissie, aan de Raad en/of aan de andere Lid-Staten een mededeling verstrekken wanneer zij van paragraaf 3 van genoemd Protocol gebruik maken.

⁽¹⁾ PB nr. C 101 van 13. 10. 1971.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 337/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 september 1972)

Betreft: Uitvoer van granen naar de U.S.S.R.

1. oor welke hoeveelheden tarwe en andere granen heeft Rusland zich verplicht tot aankoop in de Gemeenschap?
2. Is Voor deze hoeveelheden een prijs overeengekomen? Heeft de Commissie op die basis exportrestituties vastgesteld speciaal voor levering aan Rusland?
3. Hoe verhoudt zich de Russische aankoop prijs voor tarwe uit de Gemeenschap met het prijsniveau, waarvoor Rusland contracten heeft gesloten in de Verenigde Staten, Canada, Australië en Zweden?

Antwoord

(27 maart 1973)

1. Volgens de gegevens van de Commissie is de Sovjet-Unie van plan in Frankrijk 500 000 ton zachte tarwe en 500 000 ton gerst te kopen.

2. Voor deze hoeveelheden is geen enkele prijs vastgesteld. De Commissie heeft, nadat het Comité van beheer voor granen een gunstig advies had uitgebracht, op 17 augustus 1972 de voor zachte tarwe en gerst gedifferentieerde restituties (zie bijlage) vastgesteld. Hierbij is rekening gehouden met de toestand op de wereldmarkt en met de specifieke eisen van de onderhavige markten.

3. Over de aankoop prijs voor de granen is onderhandeld tussen de exporteurs van de Gemeenschap en het Sovjet-Russische aankoopagentschap. Voor zover de Commissie bekend is, zou de aankoop prijs liggen op een niveau van 60 US-dollar per ton, hetgeen overeenkomt met op dat tijdstip door de concurrenten van de Gemeenschap op de wereldmarkt berekende prijzen.

Op 17 augustus 1972 vastgestelde restituties ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 1782/72 (PB nr. L 188 van 18. 8. 1972, blz. 7).

Zachte tarwe en mengkoren	R.E./ton
— voor uitvoer naar:	
— zones V, IVb), Ia) en Zuidslavië	52,00
— Verenigd Koninkrijk, Ierland, Denemarken en Noorwegen	48,00
— Oostenrijk, Liechtenstein en Zwitserland	44,00
— U.S.S.R. (Oostzeehavens)	54,00
— U.S.S.R. ((Zwarte Zee-havens)	55,50
— overige derde landen	37,00

Gerst

— voor uitvoer naar :	
— USSR (Oostzeehavens)	45,00
— USSR (Zwarte Zee-havens)	46,50
— Hongarije, zone IV, zone Ia), Iberisch Schiereiland, Zuidslavië, Polen, Malta, Verenigd Koninkrijk, Ierland, Denemarken en Noorwegen	43,00
— Oostenrijk, Liechtenstein en Zwitserland	38,00
— overige derde landen	40,00

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 343/72 ⁽¹⁾

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 september 1972)

Betreft: Hoogte van de ouderdomspensioenen van loontrekkende werknemers in de Lid-Staten

De onlangs door de Franse Regering aangekondigde hervormingen die ten doel hebben de aanzienlijke achterstand in te lopen die in Frankrijk blijkbaar vergeleken met de andere Lid-Staten bestaat op het gebied van de ouderdomspensioenen van loontrekkende werknemers, hebben vrij tegenstrijdige reacties verwekt inzake de relatieve hoogte van deze pensioenen in de Gemeenschap.

Zou de Commissie, voor zover mogelijk, een actueel vergelijkend overzicht willen opstellen waarin de vermoedelijke gevolgen van de jongste maatregelen van de Franse Regering zijn verwerkt, van de absolute, de gemiddelde en de per beroepscategorie uitgekeerde bedragen, alsmede van de eventuele voordelen in natura, zowel in de zes Lid-Staten als in de vier landen die tot de Gemeenschap wensen toe te treden?

⁽¹⁾ Reeds op 17 oktober 1972 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 115 van 4. 11. 1972, blz. 10).

Aanvullend antwoord

(10 april 1973)

De statistische gegevens omtrent de hoogte van de pensioenen zijn in het kort als volgt:

1. Een vergelijking van de pensioenbedragen in absolute of relatieve cijfers is in het kader van de Gemeenschap niet mogelijk. Een dergelijke vergelijking — althans wat betreft de gemiddelde bedragen — zal eerst mogelijk zijn wanneer de thans door het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen ondernomen werkzaamheden met betrekking tot een overzicht van de begunstigden van de verschillende verstrekkingen per regeling zijn afgesloten.
2. Een nationale indeling van de ouderdomspensioenen volgens het bedrag is in vele gevallen niet aanwezig, omdat desbetreffende statistieken ontbreken, of omdat de resultaten van de verschillende takken (met name invaliditeit — ouderdom) in de bestaande statistieken bij elkaar zijn opgeteld.
3. In de landen waar statistieken omtrent de hoogte van ouderdomspensioenen bestaan — zoals in Frankrijk — kan een vergelijking van de huidige toestand niet worden doorgevoerd, omdat deze

statistieken zijn gebaseerd op de resultaten van de afgelopen jaren. Voor zover de gestelde vraag betrekking heeft op de situatie in Frankrijk, zij het geachte Parlements lid verwezen naar de laatste indeling van de pensioenbedragen volgens de verschillende regelingen per 1 juli 1971 in het „Bulletin de statistiques du Ministère de la Santé publique et de la Sécurité sociale” nr. 2-1972.

4. Het is uiteraard gemakkelijk om voor landen als Denemarken of Nederland, waar algemeen geldende bedragen worden vastgesteld, de hoogte van de pensioenen aan te geven. Zelfs in het Verenigd Koninkrijk geldt het vaste bedrag slechts voor het basispensioen. Het pensioen wordt dus in de meeste gevallen berekend met inachtneming van de duur van de verzekeringstijdvakken en van de hoogte van het individueel door elke werknemer verkregen loon. Bovendien moet bij de vergelijking rekening worden gehouden met de voorwaarden voor de verlening van het pensioen en met name met de leeftijd waarop het normale pensioen wordt toegekend.

Bij gebrek aan vergelijkende communautaire statistieken zijn de enige nuttige gegevens over de

hoogte van de pensioenen der algemene regelingen van sociale zekerheid te vinden in de „Vergelijkende tabellen van Sociale zekerheid” (de 7e uitgave per 1 juli 1972 is in druk) en in de door de Commissie gepubliceerde „Indicators van Sociale zekerheid”. Aan de andere kant zullen binnen-

kort vergelijkende tabellen voor de nieuwe toetreden landen beschikbaar zijn. Ten aanzien van de bijzondere regelingen voor loontrekkende werknemers zijn tenslotte gegevens verzameld in de aan deze regelingen gewijde studie welke binnenkort zal worden openbaar gemaakt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 362/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1972)

Betreft: Overeenkomst tussen IJsland en België over de 50-mijl-zone voor de visserij

1. Kan de Commissie uiteenzetten wat de inhoud is van de overeenkomst tussen IJsland en België over de door IJsland unilateraal ingestelde 50-mijl-zone voor de visserij?
2. Was België in het kader van letter en geest der gemeenschappelijke visserij-politiek bevoegd een dergelijke overeenkomst af te sluiten?
3. Wat is de houding van de (vergrote) Gemeenschap tegenover deze 50-mijl-zone van IJsland?

Antwoord

(30 maart 1973)

1. Volgens de gegevens van de Commissie hebben de IJslandse en Belgische Regering een „Practical Arrangement” gesloten dat geldig is tot 1 juni 1974 en dat geenszins vooruitloopt op het standpunt van de twee regeringen ten aanzien van het algemene probleem van de uitbreiding van de nationale viswaten door een oeverstaat.

Dit „Arrangement” geeft aan bepaalde, met name genoemde Belgische vissersschepen de bevoegdheid om in bepaalde waten bodemvis rondom IJsland te vangen⁽¹⁾ mits zij de desbetreffende IJslandse wetgeving in acht nemen en zich aan elke controle onderwerpen of aan elk noodzakelijk verzoek om inlichtingen gehoor geven.

2. De Commissie gaat ervan uit dat moeilijkheden zoals die welke tot dit „Practical Arrangement” hebben geleid, voortaan in het kader van de Gemeenschap moeten kunnen worden opgelost, en zij is derhalve van mening dat het bij de huidige stand van de communautaire voorschriften op het gebied van visserij aan België niet verboden was met IJsland de sub 1 genoemde regeling te treffen.

3. De houding van de Gemeenschap ten aanzien van de door het geachte Parlementslid genoemde zone is uitgedrukt in artikel 2 van Protocol nr. 6 van de tussen de Gemeenschap en IJsland gesloten Overeenkomst, volgens welke de Gemeenschap zich het recht voorbehoudt de bepalingen van het genoemde Protocol niet toe te passen „in het geval waarin geen voor de Lid-Staten en IJsland bevredigende oplossing zou worden gegeven voor de economische moeilijkheden welke het gevolg zijn van de door IJsland getroffen maatregelen op het gebied van visserijrecht”.

⁽¹⁾ Het gaat hierbij hoofdzakelijk om kabeljauw.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 365/72

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 september 1972)

Betreft: Bescherming van consumenten

In nr. 74 van de serie „Interne berichten over de landbouw”, uitgegeven door de Europese Commissie, is een rapport verschenen inzake een onderzoek over toevoegingsmiddelen waarmee de aanwezigheid van botervet kan worden aangetoond. Op pagina 17 wordt gesteld:

„In een industrieel desodorisatietoestel met een capaciteit van 10 000 liter kan bij 200° C de verwarmde vetstof worden behandeld door stoomontwikkeling van ongeveer 175 kg/uur bij een druk van 10 mm, hetgeen bij een druk van 5 à 6 mm overeenkomt met ongeveer de helft van de stoomontwikkeling. Indien het reukvrij maken op de juiste wijze geschiedt, worden de vluchtige elementen van de vetten, dus sesamol en vanilline, praktisch geheel verwijderd”.

Op blz. 18 van hetzelfde document is vermeld:

„De verwijdering van sesamol en vanilline door middel van „stripping” bij een temperatuur van

200° C en bij een druk van 6 mm is een eenvoudige snelle en betrekkelijk goedkope werkwijze, zelfs rekening houdend met de voor deze werkzaamheden noodzakelijke initiële investering”.

De schrijver van het artikel betoogt dus dat het met een industrieel desodorisatietoestel mogelijk zou zijn de eventueel in vetten aanwezige sesamol en vanilline geheel te verwijderen.

Aangezien deze stelling wordt bestreden, met name door analisten van coöperatieve laboratoria, zou ik het op prijs stellen te vernemen:

1. of de auteur van het rapport, voor zover de Commissie bekend, de moeite heeft genomen zijn bewering te toetsen aan de hand van daadwerkelijk in een industrieel desodorisatietoestel behandelde vetten?
2. zo niet, of de auteur kennis draagt van de eventuele bevindingen bij proefbehandelingen met een industriële reukafsluiter?

Antwoord

(27 maart 1973)

De door het geachte Parlementslid vermelde tekst geeft een samenvatting van de resultaten van proeven welke door bevoegde wetenschappelijke instanties zijn genomen. Voor zover de Commissie bekend is, worden deze resultaten op wetenschappelijk niveau geenszins betwist. Bovendien heeft het met het onderzoek belaste lichaam volgens de overeenkomst tot uitvoering van de studie in kwestie officiële deskundigen en wetenschappelijke laboratoria kunnen raadplegen die de bestudeerde vraagstukken bijzonder goed kennen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 371/72 ⁽¹⁾

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1972)

Betreft: Motorvoertuigen die in Nederland voor particuliere en in Duitsland voor beroepsdoeleinden worden gebruikt

1. Is de Commissie op de hoogte van de volgende opvatting van het Bundesministerium für Wirtschaft und Finanzen, neergelegd in een aanschrijving van 22 juni 1971 nr. F/III B2 Z 1470 — 11/71 aan het Hauptzollamt in de Bondsrepubliek:

Vertaling van het Europese Parlement:

„In het verkeer met Nederland zijn somtijds moeilijkheden ontstaan wanneer een personenauto in het land waar de eigenaar is gedomicileerd, voor privédoeleinden, maar in het buurland overwegend voor beroeps- of zakenreizen wordt gebruikt. Om deze moeilijkheden uit de weg te ruimen heb ik met de Nederlandse douanediens ten voordele van de hierna vermelde gevallen een regeling getroffen waardoor dubbele belasting wordt voorkomen.

1. Een personenauto wordt in land A (land waar de eigenaar is gedomicileerd) slechts voor privédoeleinden gebruikt, in land B echter overwegend voor beroeps- of zakenreizen ten behoeve van het in dit land gelegen bedrijf van de auto-eigenaar. De zaken- of beroepsreizen overwegen. De in land B ingeschreven personenwagens kan in het land van domicilie tijdelijk zonder belasting worden gebruikt.” ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Reeds op 23 november 1972 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 132 van 22. 12. 1972, blz. 20).

2. Is het de Commissie bekend, dat het Nederlandse Ministerie van Financiën van mening is, dat het hiervoor weergegeven citaat slechts van toepassing is op personen die in „land B” (in dit geval de Bondsrepubliek) een eigen bedrijf hebben dan wel een vrij beroep uitoefenen, en niet op personen in loondienst?

3. Is de Commissie er van op de hoogte dat het voorkomt dat aan personen in loondienst die in de omschreven positie verkeren door het Nederlandse Ministerie van Financiën de concessie wordt gedaan dat de betrokken auto een Nederlands kenteken mag voeren naast het Duitse kenteken, „mits laatstbedoeld kenteken bij gebruik van het motorrijtuig in Nederland onzichtbaar is gemaakt, bij voorbeeld door het met een hoes af te dekken”.

4. Valt de Commissie een andere kwalificatie in dan dat deze ambtelijke oplossing te gek is om los te lopen?

5. Vindt de Commissie het onderscheid dat van Nederlandse zijde in het hierbedoelde geval wordt gemaakt tussen personen die een eigen bedrijf hebben of een vrij beroep uitoefenen en personen in loondienst relevant, rechtvaardig en in overeenstemming met althans de geest van bestaande E.E.G.-bepalingen?

6. Wordt van Duitse zijde een zelfde onderscheid gemaakt en zo niet, is hier dan niet van een eenzijdige benadeling sprake van Nederlandse ten opzichte van Duitse burgers die mutatis mutandis in dezelfde positie verkeren?

7. Wil de Commissie haar invloed aanwenden om deze Nederlandse, aan discriminatie van personen in loondienst doen denkende, maatregel op te heffen?

Aanvullend antwoord

(10 april 1973)

1. Op grond van inlichtingen welke zij van de Duitse autoriteiten heeft ontvangen, kan de Commissie de bewoordingen van de tussen de Duitse en Nederlandse autoriteiten gemaakte afspraak bevestigen.

2. t/m 7. Aan de hand van de door de Nederlandse autoriteiten verstrekte inlichtingen kan de Commissie niet bevestigen dat de getroffen regeling uitsluitend geldt voor personen die een eigen bedrijf in Duitsland hebben, of in dat land een vrij beroep uitoefenen.

Volgens de Nederlandse autoriteiten geldt deze regeling ook voor alle personen in loondienst aan wie de werkgever een auto ter beschikking heeft gesteld.

Hoe het ook zij, de praktische modaliteiten voor de toepassing van deze Duits-Nederlandse regeling beantwoorden inderdaad niet zeer wel aan de eisen van het intracommunautaire verkeer.

De Commissie tracht thans ter vermindering van dubbele belasting op voertuigen waarvan de eigenaren, al dan niet in loondienst, uit hoofde van hun beroep gedurende min of meer lange tijd moeten verblijven in een andere Lid-Staat dan die waar zij hun particulier verblijf behouden, een zo eenvoudig mogelijk algemene oplossing te vinden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 375/72

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 oktober 1972)

Betreft: Verzoek van Roemenië om lid van de Wereldbank en van het I.M.F. te worden

Roemenië, een van de Lid-Staten van COMECON, heeft verzocht zich te mogen aansluiten bij de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds.

Kan de Commissie mededelen hoe zij hierover denkt, alsmede welke maatregelen er zijn genomen opdat de Zes en de Tien in gemeen overleg hun standpunt ter zake bepalen?

Antwoord

(27 maart 1973)

Het initiatief van Roemenië kan bijdragen tot de versterking van de economische banden tussen dit land en de overige landen van het Internationaal Monetair Fonds.

Krachtens de artikelen II en XII van de statuten van het Internationaal Monetair Fonds wordt het besluit tot toelating van een land genomen door de Raad van Bestuur en wel met meerderheid van de uitgebrachte stemmen. De landen van de vergrote Gemeenschap beschikken in deze internationale organisatie over ongeveer 30 % van de stemmen.

De procedure welke heeft geleid tot het besluit inzake toelating van Roemenië tot het Internationaal Monetair Fonds werd afgesloten op 28 november 1972 door een stemming waarbij vrijwel alle Lid-Staten van het Fonds voor de toelating hebben gestemd. Roemenië zal dus volledig lid van deze internationale organisatie worden zodra het zijn quotum heeft gestort.

De Lid-Staten van de Gemeenschap coördineren gewoonlijk hun standpunt ten aanzien van de problemen welke zich in het kader van het Internationaal Monetair Fonds voordoen. Volgens de inlichtingen welke ter kennis van de Commissie zijn gebracht, hebben alle Lid-Staten van de vergrote Gemeenschap ten gunste van de toetreding van Roemenië tot het Internationaal Monetair Fonds gestemd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 390/72 ⁽¹⁾

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 oktober 1972)

Betreft: Hulpverlening aan Sicilië na de aardbevingsramp in 1968

Kan de Commissie in aansluiting op haar aanvullend antwoord op schriftelijke vraag nr. 103/70 betreffende de hulpverlening aan Sicilië na de aardbevingsramp in 1968 ⁽²⁾ mededelen hoever men in het betrokken gebied gevorderd is met:

- a) de woningbouw ten behoeve van de slachtoffers van deze ramp? Hoeveel mensen wonen thans nog in barakken?
- b) het streekplan voor de provincie Agrigento en de verwezenlijking daarvan?
- c) het opstellen van programma's op het gebied van industriële investeringen in de betrokken streek en de verwezenlijking daarvan?

⁽¹⁾ Reeds op 7 december 1972 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 138 van 31. 12. 1972, blz. 74).

⁽²⁾ PB nr. C 39 van 24. 4. 1971, blz. 1.

Aanvullend antwoord

(15 mei 1973)

Zoals medegedeeld in haar antwoord van 6 december 1972, heeft de Commissie de Italiaanse Regering verzocht om aanvullende inlichtingen omtrent de huidige stand van de door het geachte Parlements lid bedoelde hulpverlening. Op grond van deze inlichtingen kan zij thans haar antwoord van 6 april 1971 aanvullen met onderstaande gegevens.

- a) In de provincie Agrigento is de bouw van 27 woningen voltooid. Alle werkzaamheden voor de bouw van de overige woningen in deze provincie zijn in uitvoering; de voltooiing wordt in de loop van dit jaar tegemoetgezien.

In de provincie Trapani zijn de werkzaamheden voor de bouw van 768 woningen in uitvoering, waarbij gemiddeld 30 % van de werkzaamheden reeds zijn voltooid; de werkzaamheden voor de bouw van 236 andere woningen zijn reeds aanbesteed, maar hiermede is nog geen begin gemaakt.

Ongeveer 43 000 personen leven nog in barakken.

- b) De maatregelen met betrekking tot het streekplan voor de provincie Agrigento zijn nog in uitvoering.

- c) De Siciliaanse autoriteiten onderzoeken thans of het mogelijk is in de provincie Palermo een cementfabriek en een fabriek voor bouwmaterialen te vestigen.

Het op het niveau van het „Comitato Interministeriale per la Programmazione Economica (CIPE)” vastgestelde investeringsprogramma omvat:

- oprichting in het geteisterde gebied van een elektro-metallurgisch bedrijf waarvan de vaste investeringen worden becijferd op 320 miljard lire en waar 4 000 personen zullen kunnen worden tewerkgesteld;
- vestiging in de provincie Palermo van een fabriek voor de vervaardiging van telefoontoestellen, waarmee investeringen ten bedrage van 4,9 miljard lire zijn gemoeid en waar ongeveer 1 000 personen werk zullen vinden

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 412/72

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 oktober 1972)

Betreft: Coproductie-overeenkomsten tussen particuliere bedrijven van de E.E.G. en Oosteuropese ondernemingen

Steeds vaker nemen particuliere vennootschappen van de E.E.G., met instemming van hun nationale regeringen, deel aan coproductie-overeenkomsten met Oosteuropese ondernemingen. Deze laatste vervaardigen, daarbij profiterend van de westerse projecten, kennis en dikwijls ook investeringen, produkten die door de geringere loonkosten en de dikwijls lagere grondstoffenprijzen lager in prijs zijn: het gevolg hiervan is dat, ondanks het buitentarief van tien of twintig procent waaraan deze produkten zijn onderworpen, een deel van de produktie van deze Oosteuropese fabrieken in die E.E.G. wordt afgezet, waar zij aan de communautaire produktie en zelfs, in bepaalde gevallen, aan de werkgelegenheid afbreuk doen.

Is de Commissie bereid, daar men er toch van mag uitgaan dat in de Oost-Westbetrekkingen wapenstilstand boven „koude oorlog” te verkiezen is, over bepaalde aspecten van deze nieuwe vorm van economische samenwerking de volgende vragen te beantwoorden:

1. Acht zij het nodig dat de coproductie zover gaat, dat hierdoor de uitvoer van Oosteuropese landen naar de E.E.G. wordt bevoordeeld ten koste van communautaire bedrijven en de werkgelegenheid in het Westen? Zou de coproductie haar afzet niet tot Oost-Europa kunnen beperken?
2. Is het haar bekend hoeveel coproductie-overeenkomsten er momenteel tussen E.E.G.-ondernemingen en Oosteuropese ondernemingen bestaan? Is het haar, indien nauwkeurige cijfers ontbreken, mogelijk aan te geven in welke mate de coproductie-overeenkomsten met Oost-Europa gedurende de afgelopen jaren zijn toegenomen?
3. Acht zij het niet noodzakelijk de standpunten van de Lid-Statens en de kandidaatlanden te harmoniseren, met name om te voorkomen dat in het kader van de coproductie-overeenkomsten in Oost-Europa vervaardigde eindprodukten in de E.E.G. worden ingevoerd?
4. Welke zijn, volgens de Commissie, de voordelen die het Westen uit dergelijke overeenkomsten trekt? Op welke wijze kunnen op lange termijn de positieve aspecten voor beide partijen met elkaar in evenwicht worden gebracht?

Antwoord

(16 april 1973)

1. De Commissie herinnert het geachte Parlementslid eraan dat coproductie tussen firma's van de Gemeenschap en buitenlandse firma's in beginsel vrij is, voor zover zulks zonder inmenging van de Staat en met inachtneming van de mededingingsvoorschriften der Gemeenschap geschiedt. Het probleem ligt anders, indien deze coproductie-overeenkomsten met staatssteun in het kader van gouvernementele samenwerkingsovereenkomsten worden uitgevoerd. Het spreekt verder vanzelf dat deze gevallen van coproductie gericht zijn op een stijging van de export van de Oosteuropese landen naar het Westen: door een beperking van de afzetmogelijkheden van de Oosteuropese landen zouden deze niet beschikken over de deviezen welke zij nodig hebben om investeringsgoederen uit de Westeuropese landen in te voeren.

Indien industriële samenwerking schadelijk zou zijn voor de gewettigde bescherming van industrie en arbeidskrachten in de Gemeenschap, zouden er maat-

regelen in het kader van de algemene handelspolitiek kunnen worden overwogen.

2. De Commissie beschikt niet over voldoende cijfermateriaal, omdat de ondernemingen hun particuliere contracten niet ter kennis van de Commissie brengen. Alle beschikbare gegevens wijzen echter in dezelfde richting, namelijk dat deze economische betrekkingen zich steeds uitbreiden, ofschoon sommige van deze projecten wegens de grote omvang van het beoogde programma nog slechts in studie zijn of in een aanvangsstadium verkeren. Bovendien zij erop gewezen dat de Europese firma's weliswaar baanbrekend werk op dit gebied hebben verricht, maar op het ogenblik een zeer ernstige concurrentie van de zijde van Japanse en Amerikaanse firma's ondervinden.

3. Coproductie tussen particuliere ondernemingen van de Gemeenschap en staatsondernemingen van de

socialistische landen wordt dikwijls bepaald door de doelstellingen van de handelspolitiek en kan anderszinds gevolgen hebben voor de goede werking van de gemeenschappelijke markt.

Harmonisatie van de houding der Lid-Staten wordt dus steeds dringender. De Commissie is voornemens in de loop van 1973 voorstellen bij de Raad in te dienen.

4. De Commissie hecht groot belang aan samenwerking, waarvan coproductie slechts één van de aspecten is. Samenwerking is een steeds belangrijker factor geworden voor de ontwikkeling van de economische

en handelsbetrekkingen tussen de verschillende economische stelsels van Oost en West.

Bij deze samenwerking dienen zowel de Oosteuropese landen als de Gemeenschap te profiteren van een grotere internationale arbeidsverdeling, terwijl deze samenwerking bijdraagt tot een herstructurering van het aanbod in de Oosteuropese landen en hierdoor tot hogere inkomsten en dus tot grotere mogelijkheden voor de export van Westeuropese firma's naar Oosteuropa. Het in elkaar grijpen van industrie en technologie dat hiervan het gevolg is, zal bijdragen tot een verdieping van de economische betrekkingen tussen de Gemeenschap en de Oosteuropese landen, hetgeen ongetwijfeld de ontspanning in hoge mate ten goede komt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 417/72

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 oktober 1972)

Betreft: Industrieel initiatief van de overheid en bevoegdheid van een Europese maatschappij voor regionale ontwikkeling

De pers heeft verschillende berichten verspreid, die tijdens een Franstalig Belgisch televisiedebat op 3 september 1972 werden bevestigd door de heer Defragne, ambtenaar bij het kabinet van de heer Coppé, lid van de Commissie der Europese Gemeenschappen, over de elementen van het door de Commissie voorgestelde regionale beleid. De aan de geplande Europese maatschappij voor regionale ontwikkeling toegedachte taak omvat, naast een zekere technische bijstand en het vinden en voorlichten van potentiële investeerders, bevoegdheden die aanzienlijk minder inhouden dan de mogelijkheden waarover bij voorbeeld de Italiaanse IRI beschikt; de Europese MRO zou in de ondernemingen van de Gemeenschap slechts *tijdelijk* en *aanvullend* kunnen deelnemen.

Is de Commissie bereid mede te delen waarom zij in het schema van haar voorstel het industriële initiatief van de Europese overheden heeft beperkt tot een aan het particuliere belang ondergeschikt gemaakte rol van hulpverlener in uiterste noodzaak. Waarom kan de Europese MRO niet deelnemen op dezelfde voorwaarden als bij voorbeeld de Italiaanse IRI?

Antwoord

(26 maart 1973)

De Commissie heeft haar standpunt over de oprichting van een regionale ontwikkelingsmaatschappij in het kader van het regionale beleid van de Gemeenschap te kennen gegeven in haar mededeling aan de Raad van 19 juni 1972 en in de begeleidende

ontwerp-resolutie; het Europese Parlement werd over deze teksten geraadpleegd ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 103 van 5 oktober 1972.

Aangezien de toegang tot de kapitaalmarkt voor kleine en middelgrote ondernemingen beperkt is, meent de Commissie dat de mogelijkheid tot verkrijging van tijdelijke minderheidsdeelnemingen de leiders van deze ondernemingen zou kunnen stimuleren tot het verrichten van investeringen waarvoor zij zouden aarzelen indien zij gebruik zouden moeten maken van de permanente deelneming van machtiger groepen die hun onafhankelijkheid in gevaar zouden kunnen brengen. Een aanvullende deelneming zou trouwens de uitvoering van plannen waarin investeerders wel onmiddellijk maar enkel voor een gedeelte zouden willen investeren, op gang kunnen brengen. Bovendien kan de omvang van bepaalde plannen de capaciteit van sommige regionale financieringsmaatschappijen overtreffen.

De eventuele deelnemingen van de Europese regionale ontwikkelingsmaatschappij dienen een minderheid te vertegenwoordigen, aangezien het niet juist zou zijn dat deze maatschappij de verantwoording neemt voor het beheer van de kleine en de middelgrote ondernemingen alsmede van de in de Lid-Staten bestaande regionale ontwikkelingsmaatschappijen die haar steun ontvangen.

Teneinde andere ondernemingen die zich in de voorrangsggebieden willen vestigen of daar tot ontwikkeling willen komen, te helpen, moet de Europese regionale ontwikkelingsmaatschappij bovendien haar deelneming kunnen beëindigen en haar aandelen overdragen aan de investeerders zodra deze die deelnemingen weer voor hun eigen rekening kunnen nemen.

Om deze reden moeten de deelnemingen van de maatschappij van tijdelijke aard zijn.

De Europese regionale ontwikkelingsmaatschappij mag niet tot taak hebben noodlijdende ondernemingen de reddende hand te bieden. Zij moet de reeds door de Commissie voorgestelde actiemiddelen ten behoeve van economisch gezonde activiteiten aanvullen.

De Commissie sluit de mogelijkheid niet uit dat de taken van de in haar mededeling geschetste regionale ontwikkelingsmaatschappij worden uitgebreid.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 419/72

van de heer Riedel

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 oktober 1972)

Betreft: Eigen middelen van de Gemeenschappen en Europees stelsel van economische rekeningen

Krachtens het besluit van de Raad van 21 april 1970 betreffende de vervanging van de financiële bijdragen van de Lid-Staten door eigen middelen van de Gemeenschappen — artikel 4, lid 1, ⁽¹⁾ — wordt met ingang van 1 januari 1975 de begroting van de Gemeenschappen in haar geheel gefinancierd uit eigen middelen van de Gemeenschappen. Onder bepaalde in dit besluit nader uiteengezette omstandigheden, moeten de Lid-Staten overeenkomstig hun bruto nationaal produkt op marktprijsniveau, tot de financiering van de communautaire begroting bijdragen. Naar aanleiding van het bovenstaande verzoek ik de Commissie de volgende vragen te beantwoorden:

1. In hoeverre wordt het door het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen in

samenwerking met de Lid-Staten uitgewerkte „Europees stelsel van economische rekeningen” (ESER) bij de jaarlijkse berekening van het nationale produkt in de Lid-Staten toegepast?

2. Is bij de toepassing van dit stelsel voldoende vooruitgang geboekt, zodat men ervan mag uitgaan, dat de berekeningen van het bruto nationaal produkt met ingang van 1975 volgens uniforme definities kan geschieden, zonder dat er zich nog essentiële verschillen zullen voordoen?
3. Wat heeft de Commissie ondernomen om te bereiken dat de Lid-Staten het ESER uniform en versneld toepassen, opdat het niet tot de bekende vertragingen komt bij de publikatie van de geharmoniseerde gegevens? Dit is van belang, omdat de bijdrage tot de begroting der Gemeenschappen volgens een eventueel toe te passen, op het nationale produkt gebaseerde, verdeelsleutel, aan de hand van zo recent mogelijke cijfers, dient te worden vastgesteld.

⁽¹⁾ PB nr. L 94 van 28. 4. 1970, blz. 19.

Antwoord

(26 maart 1973)

1. Het Europese stelsel van economische rekeningen is thans in het stadium van zijn praktische toepassing getreden. De nationale bureau's voor de statistiek van de zes Lid-Staten hebben zich verplicht vóór het einde van 1972 de eerste, volgens het Europese stelsel van economische rekeningen (ESER) vastgestelde gegevens met betrekking tot de jaren 1970 en 1971 te verstrekken.
2. De Commissie is van oordeel dat bij de toepassing van het nieuwe stelsel voldoende vorderingen zijn gemaakt, of in de loop van het komende jaar zullen kunnen worden gemaakt, om vanaf 1975 het bruto nationaal produkt volgens eenvormige definities te berekenen zonder dat er nog belangrijke verschillen zullen optreden.
3. Met het oog op de toepassing van het ESER heeft de Commissie ervoor gezorgd dat de Conferentie van directeuren-generaal van de nationale bureau's voor de statistiek een nauwkeurig tijdschema heeft vastgesteld. Overeenkomstig het afgesproken tijdschema zullen de eerste cijfers van het bruto nationaal produkt volgens marktprijzen, vastgesteld volgens de definities van het ESER, door de Lid-Staten worden verstrekt binnen een termijn van negen maanden na het einde van het afgelopen jaar.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 440/72

van de heren Vandewiele, Schuijt en Girardin
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 november 1972)

Betreft: Taaldiscriminaties bij de interne vergelijkende onderzoeken COM/A/264 tot en met COM/A/268

1. Is het waar dat zowel bij de voorbereiding als bij het afnemen van de onder rubriek vermelde interne vergelijkende onderzoeken de talen van de Gemeenschap niet op voet van gelijkheid werden gesteld?

- Ter voorbereiding van hun examen zou de jury de kandidaten ondermeer verwezen hebben naar interne documenten die enkel in één of twee talen van de Gemeenschap bestonden.
- Op het schriftelijk examen zou een bepaalde taalgroep de samen te vatten tekst een half uur

vroeger gekregen hebben dan andere groepen, hetgeen gelijktijd meebracht dat die bepaalde taalgroep over een vijfde méér van de voorziene tijdsduur beschikte.

- De Engelse taal zou willekeurig als taal van de Gemeenschap erkend zijn geweest, aangezien bij de ene jury de kandidaten door hun kennis van de Engelse taal hun puntenquorum konden verhogen terwijl bij een andere jury het Engels als dusdanig niet in de puntenwaardering werd betrokken.

2. Zou de Commissie het niet billijk achten dat, indien deze feiten juist zijn, tot de annulering van de vermelde interne vergelijkende onderzoeken wordt besloten?

Antwoord*(10 april 1973)*

1. De jury's van de vergelijkende onderzoeken COM/A/264 tot en met COM/A/268 hebben de kandidaten in het algemeen aanbevolen zich bij de voorbereiding van de examens toe te leggen op het lezen van officiële teksten zoals de in de vier talen van de Gemeenschap bestaande verdragen en verordeningen, van schrijvers wier werken in verscheidene talen bestaan, alsook van schrijvers in de afzonderlijke talen van de Gemeenschap.

In sommige gevallen zijn op verzoek van de betrokkenen bepaalde interne documenten welke slechts in twee talen van de Gemeenschap bestaan, aangewezen, zonder dat hierover vóór het einde van het vergelijkende onderzoek enige opmerking is gemaakt; deze documenten waren ten opzichte van de gehele bovengenoemde algemene documentatie van zodanig ondergeschikt belang dat dit feit op geen enkele wijze discriminerend heeft kunnen werken tegenover de kandidaten die alle sedert min of meer geruime tijd in dienst van de Europese Gemeenschappen zijn.

2. Bij het schriftelijke examen is de tekst waarvan een samenvatting moest worden gemaakt, op hetzelfde moment aan de kandidaten van de vier talengroepen uitgedeeld. Na uitdeling van de onderwerpen en vóór de aanvang van het examen hadden alle

kandidaten een half uur tijd om van de teksten kennis te nemen.

3. Het taalkundige examen bestond overeenkomstig de aankondiging van het vergelijkend onderzoek:

— hetzij uit een schriftelijke samenvatting in de taal van de kandidaat van een tekst in een tweede, door de kandidaat gekozen taal van de Gemeenschap;

— hetzij uit een gesprek met de leden van de jury ter beoordeling van de talenkennis.

De door elke jury vastgestelde criteria ter beoordeling van de talenkennis werden zonder enig onderscheid volgens dezelfde normen op alle kandidaten toegepast. Er heeft ten aanzien van de kandidaten die aan een en hetzelfde onderzoek hebben deelgenomen, geen enkele discriminatie kunnen plaatsvinden.

4. De Commissie ziet onder deze omstandigheden geen enkele reden om de interne vergelijkende onderzoeken in kwestie te annuleren; de kandidaten van alle talen van de Gemeenschap zijn trouwens op uitmuntende wijze voor deze onderzoeken geslaagd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 441/72**van de heer Seefeld****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(6 november 1972)*

Betreft: Opstelling van de vervoersstatistieken op gemeenschapsniveau

Wegens de moeizame gang van zaken bij de opstelling van de vervoersstatistieken op gemeenschapsniveau, met name in het kader van de werkzaamheden van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (B.S.E.G.), die een toereikende statistische staving van het communautaire vervoersbeleid in de weg staat, verzoek ik de Commissie de volgende vragen te beantwoorden:

1. Is het waar dat twee Lid-Statens sedert jaren de samenwerking met het B.S.E.G. op het gebied van de statistieken van het zeevervoer blokkeren, onder verwijzing naar artikel 84, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag?
2. Kan de Commissie, gezien de betekenis van het zeevervoer voor de nieuwe Lid-Statens en in het kader van de „Negen”, mededelen welke voorbereidingen zij op statistisch gebied heeft getroffen om spoedig over voldoende cijfers te beschikken?

3. Is het waar dat enige Lid-Staten slechts af en toe of steeds minder meewerken aan de steekproeven voor het verzamelen en verwerken van gegevens over het goederenvervoer over de weg?

Kan de Commissie mededelen hoever de behandeling van de desbetreffende ontwerp-richtlijn van september 1970 is gevorderd?

4. Welke vooruitgang is geboekt bij de harmonisatie van de verkeersongevallenstatistieken (definitie van het begrip „doden als gevolg van verkeersongevallen”, oorzaken enz.)?

Is het waar dat één Lid-Staat weigert met de diensten van de Commissie samen te werken.

Antwoord

(27 maart 1973)

1. Het is juist dat twee Lid-Staten hun medewerking weigeren bij de aanpassing en verdere ontwikkeling van statistieken inzake het vervoer over zee, omdat zij zich met een beroep op artikel 84, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag, op het standpunt stellen dat deze materie nog niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap valt.

2. De Commissie is zich bewust van het grote belang van het vervoer over zee voor de nieuwe Lid-Staten en zij heeft het Bureau voor de Statistiek belast met de uitvoering van twee studies over dit vervoer welke reeds ter beschikking van de parlementaire Commissie voor het vervoer zijn gesteld. Tijdens de volgende bijeenkomst van het Comité voor de coördinatie van vervoersstatistieken, samengesteld uit vertegenwoordigers van de nationale bureaus voor de Statistiek, zal het Bureau voor de Statistiek een beslissing uitlokken omtrent de instelling van een werkgroep ad-hoc voor de statistiek inzake het vervoer over zee.

3. Het is juist dat slechts sommige Lid-Staten regelmatig aan de enquêtes door middel van steekproeven

betreffende het nationale goederenvervoer over de weg hebben deelgenomen.

Om deze reden is in 1970 een voorstel voor een richtlijn inzake de jaarlijkse uitvoering van deze steekproeven bij de Raad ingediend, waar dit voorstel thans nog in behandeling is. De aanneming van deze richtlijn is gebonden aan de aanneming op het budgettaire vlak van het algemene programma voor de statistiek dat de Commissie in maart 1971 aan de Raad heeft voorgelegd.

4. De Commissie heeft sedert 1971 een werkgroep ad-hoc opgericht, bestaande uit deskundigen op het gebied van de statistiek uit de Lid-Staten die belast zijn met de geleidelijke harmonisatie van de statistieken inzake verkeersongevallen.

Het is juist dat één Lid-Staat ten aanzien van zijn bijdrage aan deze werkzaamheden een principieel voorbehoud heeft gemaakt op grond van de overweging dat de Raad eerst een desbetreffend standpunt dient te bepalen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 442/72

van de heer Springorum

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 november 1972)

Betreft: Kredietverstrekking overeenkomstig artikel 54 van het E.G.K.S.-Verdrag

1. Is het de Commissie bekend, dat de ijzer- en staalindustrie en de kolenmijnbouwondernemingen in de Duitse Bondsrepubliek zich sedert geruime tijd beklagen over de trage behandeling van kredietaanvragen overeenkomstig artikel 54 van het E.G.K.S.-Verdrag en over een overdreven formalisme bij de behandeling van deze aanvragen?

2. Is het waar dat de in de jaren 1970 tot en met 1972 door de Duitse kolen- en staalondernemingen gedane kredietaanvragen tot nu toe voor het merendeel nog in het geheel niet en voor de rest nog slechts met partiële krediettoekenningen zijn gehonoreerd?

3. Is het de Commissie bekend, dat de behandeling van de kredietaanvragen van Duitse kolen- en staalondernemingen met name wordt vertraagd door het feit dat de diensten van de Commissie trachten nieuwe garantiebepalingen in te voeren die van de vroeger

gebruikelijke garanties afwijken en de speelruimte van de ondernemingen voor het opnemen van kredieten aanzienlijk inperken? Is de Commissie zich ervan bewust dat de handelwijze van haar diensten bovendien leidt tot een verhoging van de kredietkosten en dat daardoor de voordelen, die vroeger aan kredieten van de E.G.K.S. verbonden waren, aanzienlijk minder worden?

4. Is de Commissie bereid de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de kredietaanvragen van Duitse mijnbouwondernemingen in de toekomst weer door middel van redelijke en in de Bondsrepubliek gebruikelijke garantievooraanvragen vlot behandeld en afgewikkeld kunnen worden zoals dat in de voorafgaande jaren steeds is geschied?

Antwoord

(30 maart 1973)

1. Het is juist dat de ondernemingen van de ijzer- en staal- en van de kolenmijnindustrie van de Bondsrepubliek Duitsland gevraagd hebben om een snellere behandeling van de krachtens artikel 54 van het E.G.K.S.-Verdrag ingediende kredietaanvragen.

2. Het is juist dat de ondernemingen van de ijzer- en staal- en van de kolenmijnindustrie van de Bondsrepubliek Duitsland in de loop van 1970 en 1971 minder E.G.K.S.-kredieten hebben ontvangen dan in het tijdvak 1954 tot en met 1969.

Hierin is echter in de loop van 1972 een aanzienlijke verbetering ingetreden (evenals in de eerste weken van 1973).

Dit blijkt uit onderstaande gegevens (de aanvankelijke bedragen zijn volgens de officiële wisselkoersen omgerekend in rekeneenheden).

Jaargemiddelde	In miljoen R.E.	
	Totaal E.G.K.S.	waarvan de Duitse ijzer- en staal- en kolenmijnondernemingen
1954/1969	65,6	28,4
1970	31,7	4,5
1971	112,2	16,2
1972	188,5	62,4

Toch kon tot eind 1972 aan 12 van de 20 Duitse ijzer- en staal- of kolenmijnondernemingen (waarvan 3 ondernemingen gespecialiseerd in de bouw van arbeiderswoningen) die van 1970 tot en met 1972 aanvragen hadden ingediend, een gunstig antwoord worden gegeven. De Commissie heeft aan deze 12 ondernemingen in het algemeen de leningen verstrekt waaraan zij behoefte hadden voor de financiering van hun ten aanzien van de algemene doelstellingen van het energiebeleid van de Gemeenschap prioritair geachte programma's. Aangezien thans aanzienlijke gelden voor het verstrekken van leningen beschik-

baar zijn of binnenkort beschikbaar zullen worden, zullen in de loop van de komende weken zeer waarschijnlijk nog meer belangrijke leningen voor de financiering van prioritair geachte programma's kunnen worden verleend.

3. De Commissie is niet van mening dat de behandeling van de kredietaanvragen van de Duitse ijzer- en staal- en kolenmijnondernemingen is vertraagd door het zoeken naar nieuwe garantievooraanvragen welke van de tot nu toe gevolgde praktijk afwijken. Zij bestudeert namelijk de kredietaanvragen geval voor geval en volgens de in het bankwezen gebruikelijke criteria. In de praktijk bestaan de garanties waarmee zij in de meeste gevallen nog steeds genoegen neemt, uit onroerende zekerheid.

Zoals hierboven is opgemerkt, heeft de E.G.K.S. sedert 1970 een of meer leningen aan 12 Duitse ijzer- en staal- of kolenmijnondernemingen verstrekt (waarvan 3 ondernemingen gespecialiseerd in de bouw van arbeiderswoningen). In 8 van deze gevallen heeft de Commissie de haar aangeboden en in Duitsland gebruikelijke zekerheid aanvaard (onroerende zekerheid of borgtocht van moederondernemingen). Zij heeft slechts in 4 gevallen een bankgarantie geëist, waarvan in 2 gevallen op voorstel van de leningnemer zelf. Over het algemeen hadden de garantiekosten voor deze leningen een bescheiden omvang.

Toen in de loop van 1970 bleek dat de rente op de kapitaalmarkt op lange termijn aanzienlijk zou stijgen, besloot de Commissie haar uitgaven van leningen te beperken, zoals blijkt uit de tabel sub 1. Een rentevoet van 7,5 % voor normale E.G.K.S.-leningen en van 4,5 % voor leningen met rentesubsidie, zoals sedert 1 juli 1972 van kracht is, ligt ver beneden de gebruikelijke rentevoet voor kredieten op lange termijn van de negen Lid-Staten van de Gemeenschap.

4. De Commissie zal uiteraard de in de Bondsrepubliek gebruikelijke garanties voor haar leningen blijven aanvaarden. Bovendien zal zij trachten de kredietaanvragen sneller te behandelen, zoals in 1972 reeds is geschied.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 443/72

van de heer Berkhouwer

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 november 1972)

Betreft: Heffingen van het Nederlandse Produktschap voor Vee en Vlees op de export van levende runderen, varkens, schapen en paarden naar andere landen met uitzondering van België en Luxemburg

1. Heeft de Commissie er kennis van genomen, dat het Nederlandse Produktschap voor Vee en Vlees met ingang van 1 juli 1972 heffingen heeft ingesteld op de export van runderen, varkens, schapen en paarden bij verordening gepubliceerd in het Nederlandse Verordeningenblad Bedrijfsorganisatie van 14 augustus 1972, nr. 31, zulks met uitzondering van de export van deze diersoorten uit Nederland naar België en Luxemburg?

2. Acht de Commissie de toepassing van zodanige heffingen in overeenstemming met de artikelen 9 en 16 van het E.E.G.-Verdrag?

3. Is het in overeenstemming met het E.E.G.-Verdrag te achten, dat aldus voor Belgische en Luxemburgse kopers op de Nederlandse markt gunstiger aankoopmogelijkheden zijn geschapen dan voor de kopers uit andere Lid-Staten van de E.E.G.?

4. Ingeval van bevestigende beantwoording van de onder 2 of 3 gestelde vragen, welke zijn dan de gronden die leiden tot de gevolgtrekking, dat de toepassing van de onderhavige heffingen niet in strijd zijn met het E.E.G.-Verdrag?

5. Is ingeval van ontkennende beantwoording van één of beide van de onder 2 en 3 gestelde vragen de Commissie voornemens om, gezien de bepalingen van het E.E.G.-Verdrag ter zake van inbreuk op dit Verdrag door een Lid-Staat, deze hiervoor bedoelde bepalingen toe te passen?

Antwoord

(10 april 1972)

1. Het antwoord op de vraag van het geachte Parlements lid luidt bevestigend.

1., 2., 3., 4. en 5. De Commissie onderzoekt thans of de toepassing van de heffingen in kwestie verenigbaar is met het gemeenschapsrecht. Zodra de Commissie haar standpunt heeft bepaald, zal zij het geachte Parlements lid hiervan in kennis stellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 463/72

van de heer Oele

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 november 1972)

Betreft: Spijkerbanden

1. Kan de Commissie een overzicht geven van de zeer uiteenlopende verbodsbepalingen in de Lid-Staten met betrekking tot het gebruik van winterbanden met spikes?

2. Hoe verklaart de Commissie dat ondanks de veelvuldige contacten van de verantwoordelijke ministers zowel in het kader van de ECE als van de CEMT en ten slotte van de E.E.G. op dit gebied in zo'n verrassende variëteit van nationaal uiteenlopende bepalingen bestaat?

3. Is de Commissie bereid op korte termijn een voostel te doen ten einde tot meer uniforme voorwaarden te komen die het de Europese automobilisten mogelijk maakt om op veilige en meer eenvoudige wijze aan het grensoverschrijdend verkeer in de wintermaanden deel te nemen?

Antwoord

(27 maart 1973)

1. De Commissie doet de lijst van de in de Lid-Staten van kracht zijnde voorschriften op het gebied van het gebruik van spijkerbanden rechtstreeks aan het geachte Parlements lid toekomen.

2. Het is waarschijnlijk dat de door het geachte Parlements lid geconstateerde verschillen hoofdzakelijk berusten op de uiteenlopende klimatologische omstandigheden in de verschillende delen van Europa, en op de betrekkelijk recente invoering van dit type van banden, waardoor het niet mogelijk is geweest voldoende ervaring te verwerven ten aanzien van de voor- en nadelen van het gebruik daarvan onder verschillende omstandigheden, anderzijds.

3. De Commissie is zich bewust van het grote belang van eenvormige voorschriften ter zake, zowel voor de veiligheid op de weg als ten aanzien van de snellere slijtage van het wegdek.

Het door het geachte Parlements lid genoemde probleem heeft twee aspecten, namelijk het aspect van de fabricage van deze banden en dat van het gebruik daarvan. Het „fabricage”-aspect zal tijdens de lopende werkzaamheden voor de harmonisatie van de wetgevingen van de Lid-Staten op het algemene gebied van banden worden behandeld.

Het „gebruik”-aspect kan niet los van het eerste aspect worden gezien; de definitieve oplossing daarvan kan slechts worden gevonden in aansluiting op de harmonisatie van de kenmerken voor de fabricage van spijkerbanden enerzijds, en aan de hand van een voldoende lange ervaring bij het gebruik daarvan, anderzijds. Intussen zal de Commissie zo volledig mogelijk onderzoeken of en in welke mate de huidige door het geachte Parlements lid genoemde verschillen kunnen worden verminderd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 465/72

van de heer Noè

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 november 1972)

Betreft: Goederenvervoer over de weg

Gezien het feit dat het Europese Parlement zich tijdens zijn laatste plenaire vergadering heeft uitgesproken voor het voorstel van de Commissie van de Europese Gemeenschappen om verordening 1174/68 (EEG) van 30 juli 1968 tot 31 december 1974 te verlengen;

Overwegende dat door bovengenoemde verordening het goederenvervoer over de weg tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap voor een proefperiode van 3 jaar onderworpen is aan een stelsel van verplichte margetarieven, dat wil zeggen basistarieven die tussen 10 % naar boven en 10 % naar beneden variëren;

Vaststellende dat, in afwijking van de tarieven in de E.E.G.-verordening bepaald wordt dat voor een hoeveelheid goederen van ten minste 500 ton in 3 maanden tussen een vervoerondernemer en zijn wederpartij *bijzondere overeenkomsten* kunnen worden gesloten, welke behelzen dat vrachtprijzen buiten de boven- en benedengrens van de marges worden toegepast;

vraag ik de Commissie:

1. of zij het niet weinig in overeenstemming acht met de geest van het Verdrag van Rome dat de Italiaanse ministerraad, in zijn zitting van 30 september 1972, een pakket van 3 wetsvoorstellen inzake het goederenvervoer over de weg heeft goedge-

keurd waarvan er één de invoering inhoudt van een stelsel van verplichte nationale tarieven voor het goederenvervoer over de weg voor rekening van derden dat in tegenstelling tot de bepalingen inzake het intracommunautaire goederenvervoer over de weg niet voorziet in de mogelijkheid van bijzondere contracten;

2. of zij het niet wenselijk acht stappen te ondernemen bij de Italiaanse Regering opdat deze, in

overeenstemming met de vigerende communautaire wetgeving op dit gebied, een amendement indient om op adequate wijze de bijzondere contracten weer op te nemen in het wetsontwerp over de tarieven;

3. of zij van tevoren door de Italiaanse Regering van het gehele pakket van 3 wetsontwerpen op de hoogte is gebracht en zo ja, welk standpunt zij heeft ingenomen?

Antwoord

(30 maart 1973)

De drie door het geachte Parlementslid bedoelde wetsontwerpen zijn op 18 januari 1973 door de Italiaanse Regering ter kennis van de Commissie gebracht overeenkomstig de beschikking van de Raad van 21 maart 1962 houdende vaststelling van een procedure voor het voorafgaande onderzoek en overleg omtrent bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke door de Lid-Staten op het gebied van het vervoer worden overwogen ⁽¹⁾.

Deze wetsontwerpen worden thans door de Commissie bestudeerd. Het advies of de aanbeveling van de Commissie in het kader van deze procedure zal in het Publikatieblad verschijnen.

⁽¹⁾ PB nr. 23 van 3. 4. 1962, blz. 720.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 475/72

van de heer Spénale

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1972)

Betreft: Ontwikkeling van de valutapariteiten binnen de Gemeenschap

Kan de Commissie mededelen hoe de pariteiten van de verschillende Europese valuta's zich sedert 1958 onderling hebben ontwikkeld en kan zij deze pariteitswijzigingen met hun datum voor elk van de valuta's van de Lid-Staten opnemen in een tabel?

Is zij niet van mening dat het nuttig zou zijn een algemeen overzicht van deze wijzigingen op te nemen in de basisstatistieken van de Gemeenschap?

Antwoord

(26 maart 1973)

Onderstaande tabellen betreffende de ontwikkeling van de valutapariteiten van de Lid-Staten sedert 1958 bevatten alle gegevens ter beantwoording van de door het geachte Parlements lid gestelde vraag.

In het verleden heeft de Commissie in bepaalde publikaties van het Bureau voor de Statistiek (Maandbulletin van algemene statistieken, Jaarboek van de betalingsbalansen, Jaarboek van de nationale rekeningen, Economische feiten in enkele cijfers) regelmatige gegevens verstrekt betreffende de ontwikkeling van de valutapariteiten van de Lid-Staten ten opzichte van de „EUR”, het teken voor de Europese rekeneenheid welke is vastgesteld op een gewicht van 0,888671 gr. goud fijn. Sommige gegevens hadden betrekking op de valutaverhoudingen sedert 1955.

In de toekomst zal de publikatie „Basisstatistieken van de Gemeenschap” een tabel bevatten waarin een naar de tijd ingedeelde reeks van pariteiten (of van spilkoersen) ten opzichte van de EUR voor alle landen van de vergrote Gemeenschap zal zijn vervat.

ONTWIKKELING VAN DE VALUTAPARITEITEN VAN DE E.E.G.-LANDEN SEDERT 1958

(berekend overeenkomstig de gebruiken van het IMF op basis van de pariteiten in zes afgeronde cijfers)

Er zijn zes verschillende tijdvakken:

— van 1 januari 1958 tot en met 28 december 1958:	tot de datum van de devaluatie van de FF
— van 29 december 1958 tot en met 5 maart 1961:	vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe pariteit van de FF tot de datum van de herwaardering van de DM
— van 6 maart 1961 tot en met 10 augustus 1969:	vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe pariteit van de DM tot de datum van devaluatie van de FF (de herwaardering van de gulden op 6 maart trad in werking op 7 maart)
— van 11 augustus 1969 tot en met 26 oktober 1969:	vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe pariteit van de FF tot de datum van herwaardering van de DM
— van 27 oktober 1969 tot en met 20 december 1971:	vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe pariteit van de DM tot de te Washington besloten monetaire aanpassing
— vanaf 21 december 1971:	datum van inwerkingtreding van de op 18 december 1971 te Washington vastgestelde spilkoersen.

DUITSLAND (BR)

1 DM =	FF	Lire	Fl.	Bfr.
van 1 januari 1958 t/m 28 december 1958	100,000 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	148,810 ⁽¹⁾	0,904760	11,9048
van 29 december 1958 t/m 5 maart 1961	{ 117,549 ⁽²⁾ 1,17549 ⁽²⁾	↓	↓	↓
van 6 maart 1961 t/m 10 augustus 1969 ⁽³⁾	1,23427	156,251	0,905002	12,5000
van 11 augustus 1969 t/m 26 oktober 1969 ⁽⁴⁾	1,38855	↓	↓	↓
van 27 oktober 1969 t/m 20 december 1971 ⁽⁴⁾	1,51754	170,765	0,989071	13,6612
vanaf 21 december 1971 ⁽⁵⁾	1,58749	180,450	1,00689	13,9072

FRANKRIJK

1 FF =	DM	Lire	Fl.	Bfr.
van 1 januari 1958 t/m 28 december 1958 ⁽¹⁾	0,0100000	1,48810 ⁽¹⁾	0,00904760	0,119048
van 29 december 1958 t/m 5 maart 1961 ⁽²⁾	{ 0,00850710 0,850710	1,26594 ⁽¹⁾ 126,594 ⁽¹⁾	0,00769688 0,769688	0,101275 10,1275
van 6 maart 1961 t/m 10 augustus 1969 ⁽³⁾	0,810198	↓	0,733230	↓
van 11 augustus 1969 t/m 26 oktober 1969 ⁽⁴⁾	0,720176	112,528	0,651760	9,00222
van 27 oktober 1969 t/m 20 december 1971 ⁽⁴⁾	0,658962	↓	↓	↓
vanaf 21 december 1971 ⁽⁵⁾	0,629924	113,667	0,634263	8,76046

ITALIË

100 Lire =	DM	FF	Fl.	Bfr.
van 1 januari 1958 t/m 28 december 1958 ⁽¹⁾	0,671999	67,1999 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	0,607998	7,99999
van 29 december 1958 t/m 5 maart 1961 ⁽¹⁾	↓	{ 78,9928 ⁽²⁾ 0,789928 ⁽²⁾	↓	↓
van 6 maart 1961 t/m 10 augustus 1969 ⁽³⁾	0,639998	↓	0,579199	↓
van 11 augustus 1969 t/m 26 oktober 1969 ⁽⁴⁾	↓	0,888669	↓	↓
van 27 oktober 1969 t/m 20 december 1971 ⁽⁴⁾	0,585599	↓	↓	↓
vanaf 21 december 1971 ⁽⁵⁾	0,554170	0,879742	0,557990	7,70694

NEDERLAND

1 Fl. =	DM	FF	Lire	Bfr.
van 1 januari 1958 t/m 28 december 1958	1,10527	110,527 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	164,474 ⁽¹⁾	13,1579
van 29 december 1958 t/m 5 maart 1961	↓	{ 129,923 ⁽²⁾ 1,29923 ⁽²⁾	↓	↓
van 6 maart 1961 t/m 10 augustus 1969 ⁽³⁾	▽	1,36383	▽	▽
van 11 augustus 1969 t/m 26 oktober 1969 ⁽⁴⁾	↓	1,53431	↓	↓
van 27 oktober 1969 t/m 20 december 1971 ⁽⁴⁾	▽	↓	▽	▽
vanaf 21 december 1971 ⁽⁵⁾	1,01105	1,57663	179,215	13,8120

BELGIË

1 Bfr. =	DM	FF	Fl.	Lire
van 1 januari 1958 t/m 28 december 1958	0,0840000	8,40000 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	0,0760000	12,5000 ⁽¹⁾
van 29 december 1958 t/m 5 maart 1961	↓	{ 9,87411 ⁽²⁾ 0,0987411 ⁽²⁾	↓	↓
van 6 maart 1961 t/m 10 augustus 1969 ⁽³⁾	▽	↓	▽	▽
van 11 augustus 1969 t/m 26 oktober 1969 ⁽⁴⁾	↓	0,111084	↓	↓
van 27 oktober 1969 t/m 20 december 1971 ⁽⁴⁾	▽	↓	▽	▽
vanaf 21 december 1971 ⁽⁵⁾	0,0732000	0,114149	0,0724006	12,9753

(¹) a) Frankrijk heeft gedurende het tijdvak van 28 januari 1948 tot en met 28 december 1958 geen officiële pariteit aan het IMF opgegeven.

b) Italië heeft op 30 maart 1960 een officiële pariteit aan de IMF opgegeven. Voor de periode sub a) en b) worden de wisselkoersen berekend op basis van de door de respectieve banken toegepaste officiële wisselkoersen.

(²) Oude franken tot en met 31 december 1959. Nieuwe franken vanaf 1 januari 1960.

(³) De pariteit van de gulden werd gewijzigd op 7 maart 1961.

(⁴) De wisselkoersen worden zelfs gedurende de perioden van het zweven van bepaalde muntsoorten berekend op basis van de officiële pariteiten.

De tijdvakken waren:
voor de DM van 30 september tot en met 26 oktober 1969 en van 8 mei 1971 tot en met 20 december 1971,
voor de Fl. van 8 mei 1971 tot en met 20 december 1971,
voor de Bfr. en de Lire van 22 augustus 1971 tot en met 20 december 1971.

(⁵) Wisselkoersen (berekend op basis van de spelkoersen, met uitzondering van de FF waarvan de pariteit is gehandhaafd) toegepast door de centrale banken in het kader van de vernauwing van de marges.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 486/72

van de heer Martens

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 november 1972)

Betreft: Prijsnoteringen van Leeuwarden voor Gouda- en Edammerkaas

Op mijn schriftelijke vraag nr. 184/72 van 22 juni 1972 ⁽¹⁾ heeft de Commissie op 10 oktober 1972 o. m. geantwoord in het Nederlands dat de notering van Fl. 3,70 voor Goudakaas van 2 weken iets *boven* de evenwichtswaarde boter/melkpoeder lag — in de andere talen lag zij er iets *onder*!

Verder werd betoogd dat bedoelde lage notering na de prijsverhoging van de melk vanaf 1 april 1972 van korte duur zou zijn, omdat het een loutere seizoensaan gelegenheid gold.

Intussen is vanaf 15 september 1972 de valorisatie-waarde van de melk verhoogd door de stijging van de boterprijs met 0,06 rekeneenheid per kg. Uiteraard is daardoor de kostprijs van de Goudakaas gestegen met ca. 0,024 rekeneenheid per kg en toch is de notering van Leeuwarden vastgespijkerd op Fl. 3,70. Aangenomen mag worden dat ingevolge de inflatie ook de andere kostprijselementen zijn gestegen.

Tenslotte moge ik nog verwijzen naar de marktberichten van het L.E.I. (Landbouw Economisch Insti-

tuut). In de maanden oktober 1971-1972 lagen de adviesprijzen voor de melk aan producenten respectievelijk op Fl. 0,45 en Fl. 0,44 per kg (exclusief B.T.W.). De noteringen van Leeuwarden waren in de overeenstemmende maanden respectievelijk Fl. 4,12 en Fl. 3,70 per kg Gouda van 2 weken.

Gaarne vernam ik van de Commissie:

1. Of de Nederlandse versie van het antwoord waarvan hoger sprake al dan niet de juiste is;
2. wat bedoeld werd met een periode van korte duur voor het herstel van het evenwicht? Zijn dat een paar weken of een paar trimester of nog meer;
3. welke verklaring zij heeft voor de onveranderende noteringen van Leeuwarden in weerwil van gestegen kostprijzen;
4. of de lage kaasprijzen — die niet de maximale valorisatiewaarde van de melk bereiken — al dan niet geschaad hebben aan het inkomen van de melkproducenten;
5. of zij de kaasnoteringen van Leeuwarden nog opneemt als een ernstig en betrouwbaar gegeven inzake normale en vrije prijsvorming? Zo ja, op grond van welke overwegingen?

⁽¹⁾ PB nr. C 108 van 14. 10. 1972, blz. 4.

Antwoord

(30 maart 1973)

1. De Nederlandse lezing is juist, aangezien de te Leeuwarden genoteerde prijs van Fl. 3,70 voor Goudse kaas inderdaad overeenkwam met een verwerkingswaarde van de melk welke iets boven de interventieprijs lag.

2 en 3. Zoals in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 184/72 is opgemerkt, herstelt het evenwicht van de prijzen zich meestal met de verminderde seizoenproductie. Zo was het in de vorige jaren.

De recente sterke stijging van de melkproductie in de Gemeenschap heeft echter geleid tot een hogere productie niet alleen van boter maar ook van kaas.

Ofschoon de afzetmogelijkheden op de binnenlandse markt in Nederland en voor de export zijn gestegen, bedragen de aanwezige handelsvoorraden nog enkele duizenden tonnen meer dan vorig jaar. Hierdoor is de normale prijsstijging in het najaar en in de winter tot nu toe uitgebleven.

4. Afgezien van bovenstaande bijzondere toestand is de Commissie niet van mening dat de kaasprijzen over het algemeen te laag zijn. Dit kan het geval zijn voor sommige ondernemingen die wegens hun rendement en kosten in een ongunstige positie verkeren, maar voor de andere ondernemingen, waaronder de Nederlandse fabrieken, doen deze problemen zich

niet voor. Indien echter de huidige situatie zou blijven bestaan, zouden de in Nederland tot Goudse en Edammer kaas verwerkte melk inkomsten opleveren welke, in tegenstelling tot vorig jaar, niet het peil van de richtprijs zou bereiken maar veeleer een prijs in de buurt van een waarde overeenkomende met de interventieprijzen voor boter en melkpoeder.

5. De Commissie is van oordeel dat de noteringen te Leeuwarden nog steeds als betrouwbare en ernstige gegevens moeten worden beschouwd.

Deze noteringen komen tot stand volgens de wet van vraag en aanbod en dienen als grondslag voor de meeste in Nederland gesloten transacties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 489/72

van de heer Martens

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 november 1972)

Betreft: Schaarste rundvlees

De een schrijft de schaarste toe aan een vermindering van de veestapel— (opruiming melk-koeien — en veeziektenbestrijding) de ander aan het herstel van de rundveestapel — in-gevolge de gunstige marktperspectieven.

1. Kan de Commissie aan de hand van de twee meest recente statistieken in de Lid-Staten aantonen welke de ontwikkeling is van het rundveebestand? Kan ook hetzelfde ver-kregen worden voor de nieuwe Lid-Staten?
2. Is het juist dat het aantal slachtingen in de onderscheiden Lid-Staten in aantal en gewicht vlees beduidend is teruggelopen in 1972 tegenover 1971? Is die teruggang voor alle categorieën van slachtvee: koeien — vaarzen — ossen — stieren — kalveren, nagenoeg gelijklopend?
3. Welke waren de uit- en invoercijfers voor de Gemeenschap in 1971-1972;
van vers vlees — (levende dieren of gekoeld vlees)
van diepgevroren vlees
van dieren voor de vleesindustrie
van vleesbereidingen en conserven?
4. Het vleestekort wordt geraamd op ca. 700 000 ton voor de Gemeenschap. Welk deel daarvan is vers vlees en welk is de tegenwaarde in aantal stuks levend vee?

Antwoord

(11 april 1973)

De Commissie stelt het geachte Parlementslid hierbij in kennis van de gevraagde statistische gegevens.

1. Ontwikkeling van de runderstapel in 1 000 stuks

	1971	1972	± % 1972/71
1. <i>Duitsland</i> (telling van juni)			
— totaal	14 497,4	14 121,5	— 2,6
— waarvan koeien	5 501,0	5 361,3	— 2,5
2. <i>Frankrijk</i> (telling van december)			
— totaal	21 736,7 ⁽¹⁾	21 802,9 ⁽²⁾	+ 0,3 ⁽³⁾
— waarvan koeien	9 450,9 ⁽¹⁾	9 415,1 ⁽²⁾	— 0,4 ⁽³⁾
3. <i>Italië</i> (telling van december)			
— totaal	8 775,9 ⁽¹⁾	8 669,0 ⁽²⁾	— 1,2 ⁽³⁾
— waarvan koeien	4 059,7 ⁽¹⁾	3 957,0 ⁽²⁾	— 2,5 ⁽³⁾
4. <i>Nederland</i> ⁽⁴⁾ (telling van mei)			
— totaal	4 200,6	4 305,7	+ 2,5
— waarvan koeien	1 911,5	1 976,8	+ 3,4
5. <i>België</i> (telling van 15 mei)			
— totaal	2 839,8	2 825,1	— 0,5
— waarvan koeien	1 015,7	1 010,2	— 0,4
6. <i>Luxemburg</i> (telling van 15 mei)			
— totaal	192,2	191,8	— 0,2
— waarvan koeien	62,4	63,4	+ 1,6
7. <i>Denemarken</i> (telling van juni)			
— totaal	2 842,0 ⁽¹⁾	2 723,0 ⁽²⁾	— 4,2 ⁽³⁾
— waarvan koeien	1 153,0 ⁽¹⁾	1 105,0 ⁽²⁾	— 4,2 ⁽³⁾
8. <i>Ierland</i> (telling van januari)			
— totaal	5 405,0	5 515,9	+ 2,1
— waarvan koeien	1 651,9	1 721,2	+ 4,2
9. <i>Verenigd Koninkrijk</i> (telling van juni)			
— totaal	12 804,0	13 485,0	+ 5,3
— waarvan koeien	4 611,0	4 793,0	+ 3,9

⁽¹⁾ Kalenderjaar 1970.⁽²⁾ Kalenderjaar 1971.⁽³⁾ ± % 1971/1970.⁽⁴⁾ Uitgezonderd boerderijen met minder dan 10 S.B.E.

2. Ontwikkeling van het aantal slachtingen in de Lid-Staten

I. Aantal slachtingen in 1 000 stuks

1. Totaal volwassen runderen E.E.G.

	Duitsland	Frankrijk	Italië	Nederland	België	Luxemburg	E.E.G.
januari—juni 1971	2 277,1	1 972,0	1 522,7	451,1	388,1	16,3	6 627,3
januari—juni 1972	2 073,5	1 855,9	1 542,1	345,0	380,6 ⁽¹⁾	15,1	6 212,2
± % 1972/1971	— 8,9	— 5,9	+ 1,3	— 23,5	— 1,9	— 7,4	— 6,3

2. Totaal kalveren E.E.G.

	Duitsland	Frankrijk	Italië	Nederland	België	Luxemburg	E.E.G.
januari—juni 1971	546,6	1 982,3	493,7	475,5	144,1	1,0	3 643,2
januari—juni 1972	498,8	1 802,4	427,4	452,6	142,2 ⁽¹⁾	0,6	3 324,0
± % 1972/1971	— 8,7	— 9,1	— 13,4	— 4,8	— 1,3	(*)	— 8,8

3. Slachtingen per categorie in de Lid-Staten

a) Duitsland

	Ossen	Stieren	Koeien	Vaarzen	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—augustus 1971	22,6	1 359,2	1 020,1	608,3	3 010,2	721,9
januari—augustus 1972	29,5	1 337,7	854,7	463,3	2 685,2	647,6
± % 1972/1971	+ 30,5	— 1,6	— 16,2	— 23,8	— 10,8	— 10,3

b) Frankrijk

	Ossen	Stieren	Koeien en vaarzen	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—juli 1971	506,8	228,2	1 559,8	2 294,8	2 352,7
januari—juli 1972	494,9	247,5	1 378,7	2 121,1	2 108,6
± % 1972/1971	— 2,4	+ 8,5	— 11,6	— 7,6	— 10,4

(*) Niet berekend.

⁽¹⁾ Vanaf 1 april 1972, raming van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen.

c) Italië

	Ossen en Vaarzen	Stieren	Koeien	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—juni 1971	1 023,6	168,2	330,9	1 522,7	493,7
januari—juni 1972	1 041,5	178,6	322,0	1 542,1	427,4
± % 1972/1971	+ 1,7	+ 6,2	— 2,7	+ 1,3	— 13,4

d) Nederland

	Ossen	Stieren	Koeien	Vaarzen	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—juli 1971	14,6	65,0	323,2	112,1	514,9	601,6
januari—juli 1972	17,9	53,4	246,4	73,5	391,2	542,4
± % 1972/1971	+ 22,6	— 17,9	— 23,8	— 34,4	— 24,0	— 9,8

e) België (vanaf 1 april 1972, raming van het B.S.E.G.)

	Ossen	Stieren	Koeien	Vaarzen	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—juli 1971	54,9	129,2	148,0	111,4	443,5	165,6
januari—juli 1972	70,6	129,7	130,0	105,1	435,4	163,7
± % 1972/1971	+ 28,6	+ 0,4	— 12,2	— 5,7	— 1,8	— 1,2

f) Luxemburg

	Ossen	Stieren	Koeien	Vaarzen	Totaal volwassen runderen	Kalveren
januari—juli 1971	...	...	...	...	19,1	1,2
januari—juli 1972	...	...	...	...	17,7	0,7
± % 1972/1971	...	...	...	...	— 7,3	(*)

(*) Niet berekend.

II. Vleesproductie (in 1 000 ton geslacht gewicht)

1. Totaal volwassen runderen E.E.G.

	Duitsland	Frankrijk	Italië	Nederland	België	Luxemburg	E.E.G.
januari—juni 1971	638,25	588,75	356,18	122,74	116,84	4,38	1 827,14
januari—juni 1972	584,53	565,14	357,83	97,01	117,86 ⁽¹⁾	4,11	1 726,48
± % 1972/1971	— 8,4	— 4,0	+ 0,5	— 21,0	+ 0,9	— 6,2	— 5,5

2. Totaal kalveren E.E.G.

	Duitsland	Frankrijk	Italië	Nederland	België	Luxemburg	E.E.G.
januari—juni 1971	41,56	172,38	45,39	48,41	13,80	0,10	321,64
januari—juni 1972	39,45	161,92	39,51	47,84	13,98 ⁽¹⁾	0,06	302,76
± % 1972/1971	— 5,1	— 6,1	— 13,0	— 1,2	+ 1,3	(*)	— 5,9

⁽¹⁾ Vanaf 1 april 1972 raming van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen.

(*) Niet berekend.

3. In- en uitvoer van de E.E.G. van juli 1971 tot en met juni 1972:

	Invoer	Uitvoer
— levende dieren en vers vlees, gekoeld, met uitzondering van koeien voor de vleesindustrie	407 461 ton vlees met been	11 444 ton vlees met been
— diepgevroren vlees	251 360 "	41 873 "
— koeien bestemd voor de vleesindustrie ⁽¹⁾	10 497 "	—
— gezouten of gepekeld, gedroogd of gerookt vlees	104 "	504 "
— Totaal levende dieren + vlees:	669 422 "	53 821 "
— conserven	30 360 ton	12 880 ton

⁽¹⁾ Hierbij is ervan uitgegaan dat alle ingevoerde en voor slachting bestemde koeien naar de vleesindustrie gaan.

4. Ten opzichte van het netto-invoersaldo in 1971/1972 (615 601 ton vlees met been) vertegenwoordigt het tekort aan levende dieren of vers en gekoeld vlees 396 017 ton vlees met been of 1 584 000 levende volwassen runderen ⁽¹⁾, d.w.z. ongeveer 64 % van de netto-invoer.

⁽¹⁾ 1 ton vlees met been = 4 volwassen runderen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 491/72

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 november 1972)

Betreft: Analytische normen voor wijnen

De Commissie wordt verzocht de volgende vragen te beantwoorden.

1. Moeten Franse tafelwijnen of vqprd die naar een Lid-Staat van de E.E.G. of naar een derde land worden verzonden, wat de andere dan in de communautaire verordeningen neergelegde analytische normen betreft, voldoen aan de in het land van bestemming geldende regeling?
2. Moeten alle analytische normen van de naar derde landen uitgevoerde tafelwijnen of vqprd afkomstig uit de Lid-Staten van de E.E.G. voldoen aan de regeling van het land van herkomst of aan die van het land van bestemming?
3. Moeten de uit derde landen afkomstige wijnen die in de E.E.G. worden ingevoerd, wat de andere dan in de communautaire verordeningen neergelegde analytische normen betreft, tegenwoordig voldoen aan de regeling van het land van herkomst of aan die van het E.E.G.-land van bestemming?

Antwoord

(30 maart 1973)

1. In het intracommunautaire handelsverkeer dient een Franse wijn, niet alleen aan de communautaire voorschriften, maar ook aan de eventuele voorschriften van de Lid-Staat van bestemming te voldoen. Een reglementering van de Lid-Staten kan immers nog blijven bestaan krachtens het gemeenschapsrecht zelf, doch tevens ten aanzien van onderwerpen welke nog niet hierdoor worden bestreken, mits in laatstgenoemd geval het verbod van maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen in acht wordt genomen (zie artikel 30 en volgende van het E.E.G.-Verdrag, alsmede artikel 31, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 816/70 ⁽¹⁾; zie bovendien antwoord op schriftelijke vraag nr. 187/72 ⁽²⁾).

1 en 2. De naar derde landen uitgevoerde wijnen van de Gemeenschap moeten in de eerste plaats voldoen aan de voorschriften van de Gemeenschap, welke in bepaalde gevallen verwijzen naar de voorschriften van de producerende Lid-Staten. De reglementering van deze Lid-Staten kan bovendien voor-

waarden bevatten voor onderwerpen welke nog niet in het Gemeenschapsrecht zijn behandeld, mits het verbod van maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve uitvoerbeperkingen zoals omschreven in artikel 12, lid 2, sub b) van Verordening (EEG) nr. 816/70, in acht wordt genomen. Hieraan zij toegevoegd dat het derde land van bestemming bij de invoer van wijnen uit de Gemeenschap nog andere of afwijkende voorwaarden kan stellen, met inachtneming uiteraard van de internationale overeenkomsten.

3. Onverminderd — zoals in voornoemd punt gezegd — de voorschriften van het derde land van oorsprong, dienen de uit derde landen in de Gemeenschap ingevoerde wijnen thans niet alleen aan de communautaire voorschriften maar ook aan de voorschriften van de Lid-Staat van bestemming te voldoen. Een reglementering van de Lid-Staten kan immers blijven bestaan krachtens het gemeenschapsrecht zelf, doch ook voor onderwerpen welke nog niet door het gemeenschapsrecht worden bestreken, mits in laatstgenoemd geval het verbod van maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen in acht wordt genomen (zie artikel 12, lid 2, sub b) voornoemd).

⁽¹⁾ PB nr. L 99 van 5. 5. 1970, blz. 1

⁽²⁾ PB nr. C 115 van 4. 11. 1972, blz. 4.

Op 1 april 1973 zal Verordening (EEG) nr. 1599/71 ⁽¹⁾ in werking treden, welke in artikel 2, sub 1, bepaalt dat „de ingevoerde wijn dient te voldoen aan de bepalingen waaraan de produktie en de aflevering voor rechtstreekse menselijke consumptie in het derde land van oorsprong van de wijn zijn onderworpen”.

⁽¹⁾ PB nr. L 168 van 27. 7. 1971 blz. 3.

Op dat moment zal de ingevoerde wijn krachtens het gemeenschapsrecht zelf eveneens moeten voldoen aan de voorschriften van het land van oorsprong. Hieraan zij echter toegevoegd dat de bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1599/71 geen voorwaarden stellen voor de invoer van wijn uit derde landen, maar voor het in de Gemeenschap in rechtstreekse menselijke consumptie brengen van die wijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 492/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 november 1972)

Betreft: Voedselhulp voor de Republiek Indonesië

Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 172/72 betreffende de voedselhulp voor de Republiek Indonesië ⁽¹⁾ mededelen wanneer en op welke wijze haar het verzoek van dit land om op de zakken bloem de namen der Lid-Staten van de Europese Gemeenschap te vermelden heeft bereikt?

⁽¹⁾ PB nr. C 106 van 11. 10. 1972, blz. 6.

Antwoord

(30 maart 1973)

Het verzoek van Indonesië om op de zakken meel de naam van de Lid-Staten der Europese Economische Gemeenschap te vermelden is gedaan tijdens de onderhandelingen over de ten laste van het begrotingsjaar 1969/1970 gesloten overeenkomst.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 493/72

van mejuffrouw Lulling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 november 1972)

Betreft: Gevolgen van de door het Hof van Justitie op 7 juni 1972 in de zaken 20/71 ⁽¹⁾ en 32/71 ⁽²⁾ gewezen arresten.

In de bovengenoemde arresten heeft het Hof van Justitie geconstateerd, dat artikel 4, lid 3, van bijlage VII van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen een discriminatoire behandeling van de mannelijke en vrouwelijke ambtenaren ten gevolge heeft, aangezien de toekenning van de ontheemdingstoelage in geval van huwelijk van vrouwelijke ambtenaren afhankelijk wordt gesteld van de verkrijging van de hoedanigheid van gezinshoofd in de zin van het Statuut.

1. Wat is het standpunt van de Commissie gezien het feit dat de instellingen inmiddels zijn overgegaan tot betaling van de ontheemdingstoelage aan beide verzoeksters, ten aanzien van het besluit van de administraties van de communautaire instellingen om deze toelage pas vanaf 1 juli 1972 uit te betalen, aan de overige vrouwelijke ambtenaren die zich in een gelijksoortige situatie bevinden als de verzoeksters in de zaken 20/71 en 32/71, en bijgevolg ten aanzien van de weigering de van vóór deze datum daterende achterstallige bedragen uit te keren?

⁽¹⁾ PB nr. C 49 van 18. 5. 1971, blz. 3.

⁽²⁾ PB nr. C 76 van 27. 7. 1971, blz. 15.

2. Hoe beoordeelt de Commissie de aldus ontstane discriminatie tussen enerzijds de beide verzoeksters en anderzijds alle overige, zich in een soortgelijke situatie bevindende vrouwelijke ambtenaren, van wie sommigen ter zake in een permanente correspondentie met hun administraties gewikkeld waren, terwijl een groot aantal van deze vrouwelijke ambtenaren nog voordat deze zaken aanhangig waren gemaakt, dat wil zeggen omstreeks november 1970, een nieuw verzoek om toekenning van de toelage hadden ingediend?
3. Is het de Commissie bekend dat de administratie van de Commissie van Euratom destijds, vóór de fusie van de executieven, aan de bepalingen waarover de zaken 20/71 en 32/71 handelen een interpretatie gaf die ertoe leidde dat de vrouwelijke ambtenaren van deze instelling tot juni 1968 de ontheemdingstoelage hebben ontvangen, ongeacht hun al dan niet gehuwd zijn?
4. Hoe denkt de Commissie, gezien de nieuwe door beide bovengenoemde arresten ontstane situatie, anders dan door de verrichting van alle achterstallige betalingen, een einde te kunnen maken aan de feitelijke, uit de fusie voortvloeiende discriminatie tussen deze vrouwelijke ambtenaren van de voormalige Commissie van Euratom en de vrouwelijke ambtenaren die in dienst van de overige instellingen zijn?

Antwoord

(10 april 1973)

1. De vraag van het geachte Parlements lid is reeds gesteld door de heer Jahn in diens schriftelijke vraag nr. 220/72 (punt 3). De Commissie heeft de heer Jahn een voorlopig antwoord gegeven ⁽¹⁾ en bereidt thans het definitieve antwoord voor.

Het standpunt van de Commissie berust op onderstaande overwegingen:

In de rechtsstelsels van de Lid-Statens en in het gemeenschapsrecht hebben de juridische gevolgen van een arrest van het Hof van Justitie uitsluitend be-

trekking op de bij het geschil betrokken partijen en op de personen die rechtstreeks bij de nietig verklaarde akte zelf zijn betrokken. In de bedoelde zaken, alsmede in de zaken welke ten tijde van het arrest van het Hof nog binnen de termijnen van beroep vielen, zijn dus de achterstallige bedragen uitbetaald aan de twee functionarissen die hierbij partij waren. De achterstallige bedragen zijn echter niet uitbetaald aan de andere functionarissen voor wie het recht van beroep was verstrekt.

Het Hof van Justitie heeft dan ook onlangs het beroep van een persoon die zich in deze situatie bevond, in een arrest van 8 februari 1973 (zaak 56/72) verworpen.

⁽¹⁾ PB nr. C 115 van 4. 11. 1972, blz. 7.

2. Er is geen sprake van discriminatie ten aanzien van de diverse rechten: het verschil van de gevolgen van de arresten van het Hof ten opzichte van de twee verzoeksters enerzijds en van de andere betrokkenen anderzijds, vloeit voort uit het algemene sub 1 hierboven vermelde rechtsbeginsel dat op allen op gelijke wijze van toepassing is.

3. Ja. Hierbij zij echter opgemerkt, dat het Hof in de genoemde arresten de door de ene Commissie aan de bepaling in kwestie gegeven interpretatie niet in

twijfel trekt; het Hof wijst op het discriminerende karakter van de bepaling zelf.

4. Het is niet mogelijk conclusies te trekken uit een situatie welke is ontstaan door een in het verleden nog vóór de fusie door een van de vroegere executieven gegeven interpretatie welke, toch ofschoon zij gevolgen heeft gehad welke te vergelijken zijn met die van het arrest, toch geenszins aan het arrest van het Hof van Justitie ten grondslag heeft gelegen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 496/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1972)

Betreft: Invoerregeling voor wijn uit Griekenland

1. Is het waar dat de Commissie het invoersysteem voor wijn uit Griekenland wenst te vervangen door een systeem dat meer conform is aan de gemeenschappelijke marktordening voor wijn?
2. Is het verder waar dat de Griekse Regering dit van de hand wijst?
3. Indien dit zo is wil de Commissie dan zorg dragen voor het doen vervallen verklaren van de wijninvoerregeling zoals die is neergelegd in de overeenkomst van Athene?

Antwoord

(30 maart 1973)

1. In verband met de uitbreiding van de Gemeenschap onderhandelt de Gemeenschap thans met Griekenland krachtens artikel 64, lid 3, van de Overeenkomst van Athene over een bijkomend protocol. Deze onderhandelingen hebben eveneens betrekking op de regeling voor de invoer van Griekse wijn in de Gemeenschap. Het doel hiervan is deze regeling aan te passen aan de nieuwe situatie welke zowel door de uitbreiding van de Gemeenschap als door de inwerkingtreding van de gemeenschappelijke ordening der markt voor wijn is ontstaan.

2 en 3. De onderhandelingen in kwestie zijn aan de gang. De Commissie hoopt dat zij over enkele weken kunnen worden afgesloten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 498/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1972)

Betreft: Aide-mémoire inzake de economische betrekkingen tussen Zuid-Afrika en de vergrote E.E.G.

1. Is ook aan de Commissie door de Zuidafrikaanse Regering een aide-mémoire overhandigd, waarin de aandacht wordt gevestigd op de economische betrekkingen tussen Zuid-Afrika en de vergrote E.E.G. en waarin de verwachting wordt uitgesproken, dat deze betrekkingen zo mogelijk versterkt zullen worden ⁽¹⁾?
2. Zo ja, heeft de Commissie haar standpunt ten opzichte van deze aide-mémoire reeds bepaald? Wat houdt dat standpunt in?
3. Is of wordt bij deze standpuntbepaling rekening gehouden met opinies van bij voorbeeld de Verenigde Naties en de Wereldraad van Kerken, die bepaald niet duiden op de wenselijkheid van versterking van de economische banden met Zuid-Afrika?

⁽¹⁾ Zie ook de ter zake in de Nederlandse Tweede Kamer gestelde schriftelijke vragen van de heer Voogd en het antwoord daarop van de zijde van de Nederlandse Regering (Aanhangsel Handelingen Tweede Kamer, Zitting 1972, blz. 683).

Antwoord

(30 maart 1973)

De Zuidafrikaanse Regering heeft ook aan de Commissie een memorandum betreffende de economische betrekkingen tussen de Zuidafrikaanse Republiek en de vergrote E.E.G. doen toekomen, waarin de wens wordt uitgesproken deze betrekkingen in de toekomst voort te zetten en uit te breiden.

De Commissie heeft tot nu toe haar standpunt met betrekking tot dit memorandum niet bepaald. Zij kan echter de verzekering geven dat zij bij de bepaling daarvan ongetwijfeld rekening zal houden met alle factoren van dit probleem, de door het geachte Parlementslid vermelde daarbij inbegrepen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 499/72 ⁽¹⁾

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1972)

Betreft: Compenserende maatregelen voor de landbouw in Nederland in verband met wijziging van het B.T.W.-tarief

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat de tegenwoordige Nederlandse Regering heeft besloten met ingang van 1 januari 1973 het normale B.T.W.-tarief te verhogen van 14 % tot 16 % en het lage tarief van 4 %, waaronder de landbouwprodukten vallen, te handhaven?

2. Erkent de Commissie dat door deze beslissing de noodzaak ontstaat de landbouw te compenseren?

⁽¹⁾ Reeds op 6 januari 1973 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 138 van 31. 12. 1972, blz. 95).

3. Meent de Commissie dat het de Lid-Staten vrij staat in soortgelijke gevallen zelfstandig de compensatiemaatregelen vast te stellen?

4. Is de Commissie op de hoogte van de (voorgenomen) regeling in Nederland om de landbouw te compenseren voor het nadeel dat ontstaat tengevolge van de verhoging van het normale en het handhaven van het lage tarief?

5. Is de constatering juist dat de compensatie van dit nadeel in feite voor rekening van de Nederlandse overheid komt?

6. Is deze compensatie uit nationale overheidsmiddelen in overeenstemming met de E.E.G.-bepalingen?

7. Kan de Commissie een overzicht geven van eventuele soortgelijke compensatiemaatregelen in andere Lid-Staten?

Aanvullend antwoord

(16 april 1973)

1, 2, 3 en 4. De Commissie heeft kennis genomen van de Nederlandse wet van 29 november 1972 (Staatsblad nr. 690), krachtens welke het normale B.T.W.-tarief van 14 % met ingang van 1 januari 1973 is verhoogd tot 16 %, terwijl het tarief van 4 %, dat o. a. voor het merendeel van de landbouwprodukten geldt, is gehandhaafd.

Daaruit zou voor de landbouwers, voor wie een bijzondere B.T.W.-regeling geldt, een financieel nadeel kunnen ontstaan, en wel voor zover de aan hen ten behoeve van hun bedrijf geleverde goederen en bezwen diensten aan het normale tarief van 16 % zijn onderworpen. Ter vermijding van een dergelijk gevolg — en momenteel belet niets de Lid-Staten zulks zelfstandig te doen, mits zij de communautaire voorschriften in acht nemen —, bevat bovenvermelde wet de twee volgende voorzieningen. De eerste heeft ten doel de fiscale druk op de landbouwprodukten te verminderen door de leveringen en de huur van landbouwprodukten te verminderen door de leveringen en de huur van landbouwwerktuigen in plaats van met het B.T.W.-tarief van 16 % te belasten met 4 %. De tweede stelt de landbouwers in beginsel in staat

hun prijzen te verhogen zodra de forfaitaire aftrek waarop hun belastingplichtige afnemers aanspraak kunnen maken, van het vierhonderdvierde deel van de koopprijs (hetgeen neerkomt op 3,85 %) oploopt tot 4,25 % van bedoelde prijs.

Op deze wijze zou naar de mening van de Nederlandse Regering, zoals deze tijdens de parlementaire discussie tot uiting is gekomen, de volledige compensatie van de druk van de B.T.W. op de gehele landbouwproductie worden hersteld.

De landbouwer die van oordeel is dat toepassing van deze regeling hem geen volledige compensatie waarborgt, heeft het recht te verzoeken aan het normale B.T.W.-stelsel te worden onderworpen, opdat hij de belasting op zijn aankopen kan aftrekken van de belasting welke hij uit hoofde van zijn verkopen verschuldigd is.

5 en 6. Het gemeenschappelijke B.T.W.-stelsel berust op het beginsel dat op goederen en diensten een algemene belasting op het uiteindelijk verbruik wordt geheven, welke strikt evenredig is aan de prijs van de

goederen en diensten. Ook al is de heffing verdeeld over de gehele lengte van het produktie- en distributieproces, zij dient dezelfde gevolgen te hebben als die van een belasting welke alleen in het laatste stadium van zijn toepassingsgebied wordt geheven. Om deze reden is in het stelsel van de B.T.W. een regeling ingebouwd waardoor elke belastingplichtige de B.T.W.-bedragen mag aftrekken welke rechtstreeks op de verschillende kostprijsfactoren hebben gedrukt. Hierdoor is de uiteindelijk op een produkt drukkende B.T.W. gelijk aan het in de laatste verhandelingsstadium geldende tarief, onverschillig de hoogte van de in de voorafgaande stadia toegepaste tarieven.

De in een aantal Lid-Staten toegepaste bijzondere regelingen voor de landbouw beogen in beginsel, ondanks hun structurele verschillen, hetzelfde resultaat.

De compensatiemaatregelen in kwestie zouden dus geen enkel gevolg hebben voor de Nederlandse budgettaire ontvangsten.

7. De Commissie is slechts op de hoogte van de door de Bondsrepubliek Duitsland in het kader van de B.T.W. getroffen maatregelen ter compensatie van de gevolgen van de revaluatie van de Duitse mark voor de landbouw. Deze maatregelen zijn met ingang van 1 januari 1970 in werking getreden, nadat de Raad Verordening (EEG) nr. 2764/69 van 9 december 1969 inzake de desbetreffende maatregelen ⁽¹⁾ had vastgesteld. De genoemde Lid-Staat mocht krachtens deze verordening de heffingstechniek van de B.T.W. aanwenden als middel tot het verlenen van steun.

Uiteraard vertonen de in Duitsland getroffen steunmaatregelen geen enkele overeenstemming met de hierboven uiteengezette Nederlandse fiscale compensatieregeling.

⁽¹⁾ PB nr. L 312 van 12. 12. 1969, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 501/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1972)

Betreft: Beperking van de export van staal en staalprodukten uit de Gemeenschap naar de Verenigde Staten

1. Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 192/72 betreffende de beperking van de export van staal en staalprodukten uit de Gemeenschap naar de Verenigde Staten ⁽¹⁾ mededelen of zij ook de Raad en eventueel de Lid-Staten van de Gemeenschap op de hoogte heeft gesteld van haar opvatting aangaande de toezegging van de staalproducenten der Gemeenschap aan de Amerikaanse Regering betreffende hun uitvoer naar de Verenigde Staten?

2. Weet de Commissie zich geschraagd door de Raad en de Lid-Staten in haar opvatting dat bedoelde maatregelen van de staalproducenten deel uitmaken van de handelspolitiek en een gebied vormen dat aan de openbare instanties voorbehouden moet blijven? Heeft de Commissie haar opvatting dienaangaande officieel onder de aandacht van de Raad en/of de Lid-Staten gebracht? Zo nee, waarom niet? Zo ja, wat was de reactie van de Raad en/of de Lid-Staten?

⁽¹⁾ PB nr. C 122 van 24. 11. 1972, blz. 6.

Antwoord

(19 april 1973)

1. De Commissie heeft de afzonderlijke gevallen met betrekking tot de overeenkomst inzake zelfbeperking noch aan de Raad noch aan de Regeringen van de Lid-Staten voorgelegd.
2. De Commissie heeft echter bij de Raad een memorandum betreffende de overeenkomst inzake zelfbeperking ingediend waarin zij haar principiële opvatting uiteenzet. De Raad heeft intussen de in het memorandum behandelde vraagstukken in behandeling genomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 502/72 ⁽¹⁾

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1972)

Betreft: Fraude in de gemeenschappelijke markt

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het artikel in het blad „Jeunes Agriculteurs” van oktober 1972, getiteld „Le Marché Commun de la fraude”?
2. Heeft zij inzonderheid kennis genomen van de volgende in dit artikel gesignaleerde fraudegevallen en misstanden:
 - a) een botermafia importeerde in Italië boter door met kleine boten meestal van Genua naar een kleine haven in Zuid-Italië te varen. Onderweg werd de lading, bestaande uit zeep of dieetproducten, overboord gezet. Men voer naar een buitenlandse haven, waar boter in dezelfde emballage en met dezelfde etiketten werd geladen met als bestemming een buiten de Gemeenschap gelegen land. In werkelijkheid voer de aldus verpakte boter naar een Zuiditaliaanse haven, waarna de boter weer naar Noord-Italië werd vervoerd. Aldus zou het Europees Landbouwfonds voor 4 300 000 Franse franks zijn opgelicht;
 - b) de vleesmarkt in Italië wordt beheerst door vijf clans die een twintigtal importeurs omvat, die het land in invloedzones hebben verdeeld. Deze „biefstuk-koningen” zouden een gemiddelde winst van 15 miljoen Franse franks per importeur maken door hun feitelijke monopoliepositie;
 - c) in het grensstation Fortezza aan de Oostenrijks-Italiaanse grens komen gemiddeld 150 wagons per dag met vee uit Duitsland binnen. De Italiaanse afnemers wensen mager vlees. Dus laat men de beesten honger lijden tot het gewenste gewicht is bereikt. Deze toestand duurt al jaren voort?
3. Vindt de Commissie het op haar weg liggen het waarheidsgehalte van deze berichten na te gaan? Zo ja, wat zijn haar bevindingen?
4. Deelt de Commissie de mening dat aan fraudes die in Italië aan het licht komen dikwijls medeplichtigen uit andere Lid-Staten hebben meegewerkt, zodat de indruk, die ook via het stellen van schriftelijke vragen in het Parlement als de onderhavige zou kunnen wordt gewekt, dat het alleen de Italianen zijn die knoeien, volstrekt onjuist is?

⁽¹⁾ Reeds op 12 februari 1973 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 17 van 4. 4. 1973, blz. 7).

Aanvullend antwoord

(2 juli 1973)

1. Ja.

2. Ja.

- a) Te oordelen naar dit artikel en de door het geachte Parlements lid gestelde vraag, zou het hier fraude betreffen zowel bij de uitvoer van boter uit een Lid-Staat als bij de invoer van de goederen in Italië.

Ten aanzien van het communautaire recht zou de oplichting dan bestaan in de onrechtvaardige verkrijging van de restitutie en eventueel in het niet-betalen van de heffing bij de wederinvoer van de boter in Italië.

Met betrekking tot de in het desbetreffende artikel beschreven onwettige invoer dient erop te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 1, van Verordening (EEG, EURATOM, EGKS) nr. 2/71 van de Raad van 5 januari 1971 houdende toepassing van het besluit van 21 april 1970 betreffende de vervanging van de financiële bijdragen van de Lid-Staten door eigen middelen van de Gemeenschappen ⁽¹⁾ de vaststelling van deze „eigen middelen” (waaronder de landbouwheffingen) door de Lid-Staten moet geschieden. Dienovereenkomstig zijn zij niet alleen met het toezicht op de inklaring van de goederen belast, doch tevens met het instellen van administratieve en gerechtelijke vervolgingen in geval van onregelmatigheden.

Op grond van artikel 14, lid 2, van Verordening nr. 2/71 heeft de Commissie de bevoegdheid de Italiaanse Regering te verzoeken aanvullende controles te verrichten en daarbij te worden betrokken, ten einde na te gaan of al dan niet een vaststelling heeft plaatsgevonden ten aanzien van de

uit een buitenlandse haven ingevoerde hoeveelheden boter. In afwachting zal de Commissie in het kader van de in voorgenoemde Verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 2/71 bedoelde samenwerking niet nalaten om aanvullende inlichtingen te verzoeken ten einde de in de pers gesignaleerde feiten beter te kunnen beoordelen.

Inzake de onrechtmatige verkrijging van restituties wordt in de artikelen 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 283/72 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en terugvordering van bedragen die in dat kader onverschuldigd zijn betaald, alsmede de organisatie van een informatiesysteem op dit gebied ⁽²⁾ de periodieke opgave der vastgestelde onregelmatigheden voorgeschreven. Tot nu toe heeft Italië geen mededelingen ter zake doen toekomen. Vanzelfsprekend zal de Commissie er bij de Italiaanse overheden op aandringen haar zo spoedig mogelijk over het betrokken geval in te lichten.

- b) De Commissie onderzoekt deze aangelegenheid in het licht van de bepalingen van het Verdrag welke met name betrekking hebben op de voor de bedrijven geldende mededingingsvoorschriften.
- c) De Italiaanse overheden werden verzocht nadere inlichtingen te verstrekken.

De Commissie kan evenwel haar conclusies betreffende de drie bovenstaande punten niet bekend maken alvorens de nodige gegevens vanwege de Italiaanse overheden te hebben ontvangen.

3. Ja.

4. Ja.

⁽¹⁾ PB nr. L 3 van 5. 1. 1971, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 36 van 10. 2. 1972, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 503/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 december 1972)

Betreft: Stabiliteit der Franse economie

1. Herinnert de Commissie zich dat volgens de richtlijn van de Raad van 20 juli 1968 inzake het verlenen van wederzijdse bijstand ⁽¹⁾ de Franse Regering enerzijds en de andere Lid-Staten anderzijds gelijkgerichte maatregelen hebben getroffen teneinde bij te dragen tot een zo spoedig mogelijk herstel van de destijds sterk aangetaste stabiliteit der Franse economie?

2. Herinnert zij zich tevens dat zij bij haar beschikking van 23 juli 1968 ⁽²⁾ de Franse Republiek ingevolge artikel 108, lid 3, van het EEG-Verdrag, machtigde bepaalde vrijwaringsmaatregelen te nemen, die van de normale werking van de gemeenschappelijke markt afweken en naar de tijd strikt beperkt moesten blijven en die met name betrekking hadden op bepaalde maatregelen inzake deviezencontrole?

3. Herinnert zij zich voorts, dat zij bij haar beschikking van 4 december 1968 ⁽³⁾, overwegende dat de Franse Republiek bedoelde maatregelen in september 1968 had opgeheven, doch dat dit land door een

daarna opgetreden ernstige verslechtering van de totale balans, plotseling versterkt door speculaties, welke verslechtering tot een massale kapitaalvlucht leidde, waardoor de Franse Regering zich genoodzaakt zag onmiddellijk de deviezenbeperking opnieuw in te stellen en zelfs te verscherpen, genoodzaakt was haar beschikking van 23 juli 1968 ten aanzien van de maatregelen inzake deviezenverkeer te wijzigen in dier voege, dat zij de Franse Republiek machtigde om tijdelijk bepaalde beperkingen van en controles op het kapitaalverkeer te handhaven?

4. Heeft de Commissie sindsdien gebruik gemaakt van haar recht, neergelegd in artikel 2 van haar aangehaalde beschikking van 4 december 1968 om de terzake aan Frankrijk verleende machtiging in te trekken of te wijzigen, zodra de normalisatie van het financiële verkeer voldoende is gevorderd, te meer daar zij op 4 maart 1969 reeds constateerde ⁽⁴⁾ dat er sprake was van een zekere verbetering van de officiële netto-deviezenreserves, zij het dat die verbetering toen naar haar oordeel nog niet van dien aard was, dat de verleende machtiging kon worden gewijzigd of ingetrokken? Zo neen, waarom niet?

⁽¹⁾ PB nr. L 189 van 1. 8. 1968, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 178 van 25. 7. 1968, blz. 15.

⁽³⁾ PB nr. L 295 van 7. 12. 1968, blz. 10.

⁽⁴⁾ Zie het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 279/68 (PB nr. C 37 van 20. 3. 1969, blz. 5.)

Antwoord

(9 april 1973)

1, 2 en 3. De Commissie kan de door het geachte Parlementslid vermelde feiten slechts bevestigen.

4. De Commissie heeft de ontwikkeling van de economische en financiële toestand van Frankrijk voortdurend gevolgd en de aanmerkelijke verbetering van de Franse betalingsbalans geconstateerd: deze is met name tot uiting gekomen in een aanzienlijke stijging van de officiële deviezenreserves welke het peil van december 1967, dat destijds als bevredigend werd beschouwd, wederom heeft bereikt en overschreden.

De monetaire situatie in de wereld blijft echter onzeker en er worden periodieke crises ontketend door plotselinge speculatieve kapitaalbewegingen. Hieruit is een algemene neiging tot versterking en instelling van deviezencontroles ontstaan, of tot toepassing van andere instrumenten inzake reglementering van kapitaalbewegingen. De Commissie heeft het onder deze omstandigheden niet opportuun geacht een wijziging van de regeling inzake toepassing van artikel 108, lid 3, van het E.E.G.-Verdrag in de zin van afschaffing van de bestaande beperkingen voor te stellen.

Indien echter de internationale monetaire betrekkingen weer een grotere stabiliteit zouden vertonen en de toestand van Frankrijk zulks zou toelaten, zou de Commissie de nodige initiatieven nemen om aan de toepassing van de vrijwaringsclausule een einde te maken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 504/72

van de heer Oele

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 december 1972)

Betreft: Coördinatie van het kankerbestrijdingsonderzoek in de Gemeenschap

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de door de Europese Organisatie voor Onderzoek naar de Geneeskundige Behandeling van Kanker zonder veel succes ondernomen pogingen om een Europese gecoördineerde bijdrage te leveren aan het inmiddels sterk geïntensiveerde Amerikaanse kankerbestrijdingsonderzoek?
2. Kan de Commissie mededelen in hoeverre er contacten bestaan tussen de in Europa gevestigde transnationale organisaties op het terrein van het kankeronderzoek (W.H.O. te Genève; Internationaal Agentschap voor kankeronderzoek te Lyon; EMBO ⁽¹⁾; EORTC ⁽²⁾) en de instellingen van de Gemeenschap?
3. Deelt de Commissie de opvatting, dat er t.a.v. dit uiterst noodzakelijke onderzoek een steeds grotere achterstand dreigt te ontstaan t.a.v. de zoal niet beter gecoördineerde dan toch wel ruimer gefinancierde technologische projecten en is de Commissie bereid na te gaan over welke middelen zij beschikt om deze achterstand in te lopen?

⁽¹⁾ European Molecular Biology Organisation.

⁽²⁾ European Organisation for Research on Treatment of Cancer.

Antwoord

(30 maart 1973)

1. Ja.
2. Er bestaat geregeld contact tussen de internationale organisaties op het gebied van kankeronderzoek en de Commissie.

Hierbij vervult een hoge functionaris van de Commissie sedert verscheidene jaren de functie van uitvoerend secretaris van de European Molecular Biology Organization, terwijl de Commissie sedert geruime tijd contractuele betrekkingen onderhoudt met de European Organization for Research on Treatment of Cancer.
3. De Commissie is inderdaad van mening dat het in het kader van de genoemde organisaties verrichte onderzoek van het hoogste menselijke, sociale en financiële belang is. Zij ziet echter in het haar thans opgelegde kader van programma's en begroting geen mogelijkheid om haar steun te verhogen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 509/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 december 1972)

Betreft: Kininekartel

1. Is het waar dat de Nederlandse onderneming A.C.F. Chemiefarma als deelnemer aan het kininekartel drie jaar geleden werd veroordeeld, maar dat in het afgelopen voorjaar werd vastgesteld dat dit bedrijf de opgelegde boete nog steeds niet had betaald?
2. Is het verder waar dat sindsdien twijfel is gerezen over het feit of de betrokken onderneming al of niet heeft betaald?
3. Bestaat er aanleiding voor het vermoeden dat indien deze onderneming kan aantonen wél betaald te hebben het betaalde bedrag van 200 000 dollar niet terug te vinden zou zijn in de boekhouding van de Gemeenschap?
4. Indien bovenstaande punten alle ontkennend worden beantwoord, moet dan worden geconcludeerd dat het bericht in de pers waaraan dit werd ontleend ⁽¹⁾ onjuist is?

(¹) Zie het Westduitse dagblad Frankfurter Allgemeine Zeitung van 27. 11. 1972.

Antwoord

(27 maart 1973)

1 t/m 4. De Commissie heeft steeds geweten dat de Nederlandse onderneming „A.C.F. Chemiefarma N.V.” geen enkel gevolg heeft gegeven aan de verzoeken om betaling aan de krachtens beschikking van 16 juli 1969 tot betaling van boeten veroordeelde ondernemingen van het kininekartel.

Ten einde alle voor een gedwongen tenuitvoerlegging vereiste middelen aan te wenden, heeft de Commissie tot deze onderneming een nieuwe beschikking gericht welke met name betrekking had op een verlaging van de boete (van 210 000 tot 200 000 rekeneenheden) krachtens het arrest van het Hof van Justitie van 15 juli 1970, alsmede tot de omrekening hiervan in guldens.

De onderneming heeft het bedrag van de boete betaald na inzake betaling op straffe van gedwongen tenuitvoerlegging in gebreke te zijn gesteld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 510/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 december 1972)

Betreft: Monetaire Overeenkomst voor de zone van de Franse frank

Welke gevolgen heeft de recente monetaire overeenkomst betreffende de zone van de Franse frank voor de E.E.G. en het Europese Ontwikkelingsfonds?

Antwoord

(26 maart 1973)

De enige recente monetaire overeenkomst voor de zone van de Franse frank waarvan de Commissie kennis heeft genomen, werd gesloten naar aanleiding van de op 22 en 23 november 1972 te Brazzaville gehouden bijeenkomsten van de ministers van Financiën van de Verenigde Republiek Kameroen, de Centraalafrikaanse Republiek, de Volksrepubliek Kongo, de Republiek Gaboen, de Republiek Tsjaad en de Franse Republiek.

Deze overeenkomst heeft betrekking op de hervorming van de Statuten van de Centrale Bank welke ophoudt de Centrale Bank voor de Staten van Equatoriaal Afrika en Kameroen te zijn en de Bank van de Staten van Centraal Afrika wordt; zij heeft dus geen gevolgen voor de E.E.G. en het Europees Ontwikkelingsfonds.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 511/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 december 1972)

Betreft: Communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het antwoord van de Raad op schriftelijke vraag nr. 231/72 ⁽¹⁾ betreffende de communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees?

2. Kan de Commissie zich bij de argumentatie van de Raad aansluiten? Op welke punten wijkt het oordeel van de Commissie eventueel af van dat van de Raad?

⁽¹⁾ PB nr. C 132 van 22. 12. 1972, blz. 6.

Antwoord

(27 maart 1973)

1. De Commissie heeft kennisgenomen van het antwoord van de Raad op schriftelijke vraag nr. 231/72.

2. Zoals de Commissie reeds in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 153/65 van het geachte Parlementslid⁽¹⁾ heeft kunnen opmerken, wordt een communautair tariefcontingent slechts dan naar behoren beheerd wanneer de hoeveelheid van het contingent zonder onderbreking op elke invoer van de goederen in kwestie in alle Lid-Staten wordt toegepast totdat het gehele contingent is verbruikt.

Om deze reden heeft de Commissie slechts een definitieve verdeling van de aandelen over de Lid-Staten voorgesteld in de weinige gevallen waarin de omvang van de communautaire tariefcontingenten zo gering was ten opzichte van de invoerbehoefden der Gemeenschap dat een snel en gelijktijdig verbruik van

het aan elke Lid-Staat toegekende aandeel als zeker kon worden aangenomen.

Het met name voor 1973 geopende contingent voor krantenpapier dekt praktisch alle geraamde behoeften van de Gemeenschap, zodat een snel en gelijktijdig verbruik van de aandelen van de Lid-Staten niet te verwachten is.

De omvang van het contingent voor bevroren rundvlees is inderdaad gering ten opzichte van de behoeften der Gemeenschap, maar het is geenszins te voorzien dat de bevrediging van de vraag in de Lid-Staten tot een snel en gelijktijdig verbruik van de versterkte aandelen leidt.

De Commissie is onder deze omstandigheden van oordeel dat de voorming van een communautaire reserve voor deze twee communautaire contingenten evenzeer op zijn plaats was als in de meeste andere gevallen waarin de Raad de voorstellen van de Commissie voor dergelijke reserve had goedgekeurd.

⁽¹⁾ PB nr. 95 van 1. 6. 1965, blz. 1627.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 513/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 december 1972)

Betreft: Produktschap Pluimvee en Eieren

1. Wil de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 152/72 ⁽¹⁾ betreffende de export van eieren en eiprodukten uit de D.D.R. naar de Bondsrepubliek waarin zij onder meer zegt dat zij de in punt 2 van de vraag weergegeven statistische gegevens niet kan bevestigen, mededelen of de volgende statistische gegevens, die de Commissie blijkbaar niet kan of wil verstrekken, juist worden weergegeven?

Aan de maandelijks door het Statistisches Bundesamt te Wiesbaden uitgegeven officiële publikaties: Groß- und Einzelhandel, Gastgewerbe Fremdenverkehr, Reihe 6, Warenverkehr mit der Deutschen Demokratischen Republik und Berlin (Ost) worden de volgende gegevens ontleend over de export van eieren en eiprodukten van de D.D.R. naar de B.R.D.:

⁽¹⁾ PB nr. C 111 van 21. 10. 1972, blz. 4.

011921 Hühnereier, frisch + 011931 Eidotter

	kg	DM
1972 januari	—	—
februari	621 500	1 129 000
maart	640 400	1 027 000
april	746 800	1 337 000
mei	615 900	1 053 000
juni	490 200	726 000
juli	—	—
augustus	886 600	1 101 000
1972 januari t/m augustus	4 001 400	6 373 000
1971 jaartotaal	6 689 100	11 367 000
1970 jaartotaal	5 983 000	8 301 000

2. Is het de Commissie langs directe of indirecte weg bekend, dat de laatste tijd eieren uit de DDR zonder

stempeling van herkomst of oorsprong in blanco dozenverpakking in West-Berlijn worden ingevoerd en na ompakking zonder derde-landen-heffing als Duitse eieren worden aangeboden en in het verkeer gebracht?

3. Is het waar dat de aanbiedingsprijzen van eiprodukten (voornamelijk heeleiprodukten) vanuit de D.D.R. op de Westduitse markt in belangrijke mate bepalend is voor de prijsvorming van deze produkten uit de Lid-Staten op deze markt?

Antwoord

(27 maart 1973)

1. De Commissie beschikt slechts over de door het geachte Parlements lid genoemde statistische gegevens, welke afkomstig zijn van het „Statistisches Bundesamt”.
2. De Commissie moge het geachte Parlements lid nogmaals verwijzen naar het protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken, volgens hetwelk bij invoer uit de D.D.R. in het kader en onder de voorwaarden van de Akkoorden inzake de binnenlandse Duitse handel van de Bondsrepubliek Duitsland geen enkele heffing is verschuldigd.
3. Het is in beginsel niet uitgesloten dat de invoer uit de D.D.R. in de Bondsrepubliek Duitsland de prijsvorming beïnvloedt. De Bondsrepubliek Duitsland oefent echter op deze invoer een controle uit, met name ten aanzien van de hoeveelheden en prijzen, zodat elke invloed van enig belang in beginsel is uitgesloten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 514/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 december 1972)

Betreft: Opschorting van de export van gerenommeerde Nederlandse sigarettenmerken

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het antwoord van de zijde der Nederlandse Regering op een in de Tweede Kamer gestelde schriftelijke vraag inzake het niet meer uitvoeren door Nederlandse sigarettenfabrikanten van gerenommeerde sigarettenmerken ⁽¹⁾?
2. Heeft de Commissie goede nota genomen van het feit dat de Nederlandse Regering met zoveel woorden toegeeft dat zij de gedragslijn van de Nederlandse sigarettenfabrikanten om bij de afzet naar het buitenland van gangbare sigarettenmerken „een zekere terughoudendheid in acht te nemen” (dit eufemisme is afkomstig van de Nederlandse staatssecretaris van Financiën) heeft bevorderd?

3. Deelt de Commissie het oordeel van bedoelde staatssecretaris dat het onjuist is om bedoelde handelingen als „praktijken” aan te duiden, een woord dat in het Nederlands immers een ongunstige klank heeft, ofschoon de Commissie dit in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 21/72 ⁽²⁾ als zodanig aanduidt?

4. Heeft de Commissie, nu vaststaat dat de handelingen van de Nederlandse sigarettenfabrikanten het gevolg is van een suggestie van de Nederlandse Regering, waardoor er naar het oordeel van de Commissie zelf, blijkens haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 21/72, sprake is van een maatregel van de Staat, welke wegens zijn gelijke werking als een kwantitatieve beperking van de uitvoer naar de overige Lid-Staten in strijd is met de bepalingen van artikel 34, lid 1, van het E.E.G.-Verdrag, onverwijld de vereiste maatregelen genomen?

5. Zo ja, wanneer trof zij die maatregelen en wat is de reactie hierop geweest van de zijde der Nederlandse Regering?

⁽¹⁾ Aanhangsel Handelingen der Tweede Kamer, Zitting 1971-1972, blz. 735.

⁽²⁾ PB nr. C 78 van 19. 7. 1972, blz. 4.

Antwoord*(17 april 1973)*

1. Ja.

2. Ja.

3. De Commissie heeft het woord „praktijken” niet in slechte zin willen gebruiken; zij bedoelde in werkelijkheid slechts de gedragingen van de fabrikanten in kwestie.

4 en 5. De Commissie heeft gemeend zich op het standpunt te mogen stellen dat men hier te maken heeft met een maatregel van een staat welke wegens zijn gelijke werking als een kwantitatieve beperking van de uitvoer naar de overige Lid-Staten in strijd is met de bepalingen van artikel 34, lid 1, van het E.E.G.-Verdrag. Zij heeft dan ook stappen ondernomen bij de Nederlandse Regering, die in haar antwoord de verzekering heeft gegeven dat zij zich voortaan van beïnvloeding van de gedragingen van de Nederlandse sigarettenfabrikanten zal onthouden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 519/72**van de heer Vredeling****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(22 december 1972)*

Betreft: Vergoeding voor schade ten gevolge van overtreding van de artikelen 85 en 86 van het E.E.G.-Verdrag.

1. Deelt de Commissie de mening van de Nederlandse Regering ⁽¹⁾ dat het niet ongewenst is dat afnemers in bepaalde gevallen vergoeding kunnen vorderen voor de schade die zij tengevolge van overtreding door ondernemingen van artikel 85 en 86 van het E.E.G.-Verdrag hebben geleden?

2. Is het de Commissie bekend of het is voorgekomen dat dit soort vorderingen werd ingesteld? Kan zij een overzicht geven van de jurisprudentie terzake?

3. Acht de Commissie het gewenst dat te dien aanzien in de Lid-Staten een uniforme gedragslijn wordt gevolgd, ook indien tot nu toe dit soort vorderingen nog niet werd ingesteld?

Zo ja, welke bijdrage zou zij hiertoe kunnen leveren?

⁽¹⁾ Zie punt 5 van het antwoord van de zijde der Nederlandse Regering op de in de Tweede Kamer terzake gestelde schriftelijke vragen; Aangangsel Handelingen Tweede Kamer, Zitting 1971-1972, blz. 711.

Antwoord

(10 april 1973)

1. De Commissie is van oordeel dat vorderingen tot schadevergoeding ingesteld door verbruikers die schade hebben geleden, tegen ondernemingen die de artikelen 85 en 86 van het E.E.G.-Verdrag hebben overtreden, een nuttige aanvulling kunnen zijn op haar eigen bemoeiingen om aan dergelijke overtredingen een einde te maken.

Zij brengt in dit opzicht in herinnering dat gewoonlijk wordt aangenomen dat de burgerrechtelijke gevolgen, behalve de nietigheid welke voortvloeit uit overtreding van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag, door het nationale recht van de Lid-Staten worden bepaald.

De Commissie had hoogleraren van Europese universiteiten verzocht deze kwestie te bestuderen; hun conclusies zijn neergelegd in studie nr. 1 welke in 1966 is uitgekomen in de reeks Concurrentie en wel onder de titel „Vergoeding van de schadelijke gevolgen van overtreding van de artikelen 85 en 86 van het E.E.G.-Verdrag” (¹). De adviseurs zijn destijds tot de conclusie gekomen dat bij overtreding van de concurrentievoorschriften van het Verdrag personen die van deze overtreding schade hebben ondervonden, langs de nationale gerechtelijke weg schadevergoeding in de diverse door de nationale rechtstelsels erkende vormen kunnen verkrijgen: schadeloosstelling, nietigverklaring, dwangsommen, openbaarmaking van vonnissen.

De modaliteiten voor de toepassing van dit beginsel lopen echter in de verschillende Lid-Staten uiteen. In

Duitsland en Nederland bij voorbeeld kunnen op grond van een bijzondere opvatting over de bescherming van particuliere personen door de wet — waarbij onderscheid wordt gemaakt tussen wetten die bijzondere belangen of uitsluitend het algemene belang beschermen — de mogelijkheden om schadeloosstelling te verkrijgen in zekere mate worden beperkt.

2. De Commissie zijn geen acties tot verkrijging van schadeloosstelling wegens overtreding van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag bekend.

3. Als men uitgaat van de bescherming van de belangen van verbruikers, in welk licht volgens de mening van de Commissie het door het geachte Parlementslid genoemde probleem moet worden gezien, zouden de verbruikers in de eerste plaats attent moeten worden gemaakt op de mogelijkheden van gerechtelijke acties welke volgens de bestaande nationale rechtstelsels voor hen openstaan.

Bij een dergelijke zienswijze kan ook de doelmatigheid van de reeds bestaande acties worden onderzocht. Deze doelmatigheid kan onder meer afhangen van de vraag of de verenigingen van verbruikers al dan niet het recht hebben acties namens hun leden in te stellen. Andere belangrijke problemen hebben betrekking op het bewijs van de schade en de bepaling van de hoogte daarvan.

De Commissie overweegt de in 1966 gepubliceerde studie grotere bekendheid te geven en met name aan te vullen ten aanzien van de acties welke volgens de nationale rechtstelsels van de drie nieuwe Lid-Staten kunnen worden ingesteld.

(¹) Gepubliceerd door het Bureau voor Officiële Publicaties der Europese Gemeenschappen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 523/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 december 1972)

Betreft: Fraude met boter in de haven van Hamburg

Wil de Commissie, nadat zij de toegezegde inlichtingen van de zijde der Bondsrepubliek met betrekking tot de onregelmatigheid inzake boter in de haven van Hamburg heeft ontvangen alsnog antwoord geven op punt 4 van schriftelijke vraag nr. 274/72 (¹)?

(¹) PB nr. C 132 van 22. 12. 1972, blz. 11.

Antwoord

(25 april 1973)

Zoals medegedeeld in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 274/72, zijn deze onregelmatigheden ter kennis van de Commissie gebracht, zijnde gegevens welke verstrekt dienen te worden krachtens de artikelen 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 283/72 van de Raad van 7 februari 1972 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en terugvordering van bedragen die in dat kader onverschuldigd zijn betaald, alsmede de organisatie van een informatie-systeem op dit gebied ⁽¹⁾.

Volgens deze gegevens gaat het om een fraude met behulp van vervalste facturen en verklaringen en om een bedrog tegenover de controlediensten bij de aanbidding van de goederen. Op het eerste gezicht geven deze feiten geen aanleiding tot een wijziging of versterking van de thans bestaande voorschriften inzake uitvoerbehandelingen.

⁽¹⁾ PB nr. L 36 van 10. 2. 1972, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 528/72

van de heer Oele

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 december 1972)

Betreft: Versterking van de positie van de verzekeren tegenover de levensverzekeringsmaatschappijen in de gemeenschappelijke markt

trekkelijke voorwaarden voor de afsluiting van levensverzekeringen een direct gevolg zijn van onvoldoende concurrentie tussen de levensverzekeringsmaatschappijen?

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de eerste bevindingen van de door de Nederlandse levensverzekeringsmaatschappijen aangestelde ombudsman, die op grond van klachten van polishouders een aantal concrete voorstellen zal doen in het belang van de verzekerden gericht op o. a. een betere voorlichting en sterk verbeterde voorwaarden voor de afkoop van een levensverzekering?

2. Deelt de Commissie de opvatting van de Nederlandse Consumentenbond zoals deze in de „Consumentengids”, uitgave december 1972 naar voren komt als zouden zeer hoge prijzen en weinig aan-

3. Is de Commissie bereid na te gaan in hoeverre de voor de Nederlandse situatie gesignaleerde tekortkomingen bestaan in andere Lid-Staten van de Gemeenschap en de resultaten van dit onderzoek aan het Parlement toe te zenden?

4. Wanneer denkt de Commissie met voorstellen te kunnen komen voor de gelijkmaking van de voorwaarden voor de toelating van bedrijven uit andere Lid-Staten tot het levensverzekeringsbedrijf in een Lid-Staat, ten einde langs deze weg de zo noodzakelijke concurrentie in het belang van de consument te kunnen verbeteren?

Antwoord

(26 maart 1973)

1. Ja.
2. De Commissie heeft kennis genomen van de in december 1972 gepubliceerde studie van de „Nederlandse Consumentenbond” waarin verschillende aspecten van de positie van de verzekerden wordt beschreven. Deze door het geachte Parlements lid genoemde positie kan worden verbeterd door zuiver nationale maatregelen. De Commissie zal met belangstelling van deze, thans in Nederland in voorbereiding zijnde maatregelen kennis nemen.
3. De Commissie acht het door het geachte Parlements lid gesuggereerde onderzoek niet nuttig, omdat de hieronder sub 4 genoemde werkzaamheden tot het verlangde resultaat voor de verbetering van de positie der verzekerden kunnen leiden.
4. Het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging zoals vastgesteld door de Raad op 18 december 1961 ⁽¹⁾

(¹) PB nr. 2 van 15. 1. 1962.

bepaalt dat de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang en uitoefening en de opheffing van beperkingen van de vrijheid van vestiging eerst moet worden verwezenlijkt voor andere verzekeringen dan levensverzekering en dan pas voor levensverzekering.

Twee voorstellen voor een richtlijn inzake schadeverzekering hadden geleid tot een gemeenschappelijke oriëntatie van de Raad van de Zes in juli 1972; zij worden thans besproken in de Raad in zijn nieuwe samenstelling. De Commissie dient binnenkort in staat te zijn de overeenkomstige voorstellen voor een richtlijn inzake levensverzekering bij de Raad in te dienen.

Verwacht mag worden dat de totstandkoming van de vrijheid van vestiging op het gebied van levensverzekering en de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang en uitoefening en met name van de vereiste financiële waarborgen van de levensverzekeringmaatschappijen gunstige gevolgen zullen hebben voor de mededinging en de positie van de verzekerden zullen kunnen verbeteren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 529/72

van de heer Oele

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 december 1972)

Betreft: Misbruik van de sociale wetgeving door koppelbazen

1. Over welke mogelijkheden beschikt de Commissie om een einde te maken aan het misbruik van de sociale wetgeving door koppelbazen, die (pendelende) grensoverschrijdende arbeiders in dienst nemen en deze ter beschikking stellen van ondernemers in de aangrenzende Lid-Staat zodanig dat de verplichtingen inzake de sociale verzekeringswetgeving niet worden nagekomen?
2. Hoe staat de Commissie tegenover een voorstel voor een richtlijn die werkgevers verplicht, slechts

dan werknemers van tussenpersonen (ook als het koppelbazen en bemiddelingsbureau betreft), te aanvaarden indien deze voldoen aan nader te omschrijven voorwaarden van bonafiditeit en zonodig verantwoordelijk bijven voor de betaling van de sociale verzekeringspremies ten behoeve van de ingeleende werknemers?

Alleen reeds in het grensgebied van de Nederlandse provincie Limburg worden de illegale inkomsten van koppelbazen op Fl. 25 000 000 per jaar geschat. In Nederland zelf is sinds 1964 een wet van kracht, waarmee het optreden van niet bonafide uitzendbureaus in nationaal verband is uitgebannen.

Antwoord

(27 maart 1973)

1. Op het gebied van sociale zekerheid is de uitzending van tijdelijke werknemers welke op het grondgebied van een andere Lid-Staat ter beschikking van een derde worden gesteld, onderworpen aan de voorschriften van Verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen ⁽¹⁾. Het is de taak van de sociale zekerheidsinstellingen van de Lid-Staten om te controleren of is voldaan aan de verplichtingen van de werkgever of van de werknemer inzake inschrijving van laatstgenoemde en inzake betaling van bijdragen overeenkomstig de op de werknemer krachtens genoemde regels toepasselijke wetgeving. De Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers onderzoekt thans met welke middelen een einde kan worden gemaakt aan de door het geachte Parlementslid genoemde misbruiken, met name wat betreft de voorwaarden waarop de op het grondgebied van een Lid-Staat uitgezonden tijdelijke werknemers onderworpen kunnen blijven aan de wetgeving van de Lid-Staat van uitzending, gezien het arrest van het Hof van 17 december 1970 in de zaak 35/70 (Manpower) ⁽²⁾.

2. Op het ogenblik worden de werkzaamheden van de ondernemingen die zich bezighouden met uitzen-

ding van tijdelijke arbeidskrachten, geregeld door de nationale wetgeving van de Lid-Staten en eventueel door hun internationaal privaatrecht. Zo zijn er in de laatste tijd in Nederland, Duitsland of Frankrijk wetten en ministeriële besluiten uitgevaardigd om de werkzaamheden van deze ondernemingen te controleren en de door hen tewerkgestelde arbeidskrachten te beschermen.

In België, waar een wetsontwerp in de maak is, kunnen de diensten van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid zonodig ingrijpen krachtens het Koninklijk Besluit van 10 april 1954 betreffende het verbod van betaalde plaatsing van arbeidskrachten.

In Italië is uitbesteding van arbeidskrachten in elke vorm verboden bij de wet nr. 1369 van 23 oktober 1960.

In Luxemburg is een overeenkomst gesloten tussen het Office National du Travail en de enige Luxemburgse onderneming welke zich met deze werkzaamheden bezighoudt.

De Commissie is zich bewust van de problemen welke zich voordoen in verband met de activiteiten van deze ondernemingen bij de verplaatsing van tijdelijke werknemers van de ene Lid-Staat naar de andere, en zij is thans bezig met de voorbereiding van een voorstel voor een richtlijn waardoor deze soort van activiteit aan een nauwkeuriger controle wordt onderworpen en de verplaatste tijdelijke werknemers een betere sociale bescherming zullen genieten.

⁽¹⁾ PB nr. L 149 van 5. 7. 1971.

⁽²⁾ PB nr. C 17 van 20. 2. 1971.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 531/72

van de heer Seefeld

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 december 1972)

Betreft: Europese samenwerking ter verbetering van de veiligheid in motorvoertuigen

1. Is het de Commissie bekend dat onlangs zeven Europese automobielfabrieken (British Leyland, Citroën, Daimler-Benz, Fiat, Peugeot, Renault, Volkswagen) een gemeenschappelijke organisatie onder de naam „Vereniging van automobielfabrikanten in de gemeenschappelijke markt (CCMC)” hebben opgericht en als haar doel onder andere aangeven de uitwisseling en ten nutte making van de door de diverse automobielfabrieken bereikte resultaten inzake wetenschappelijke en technische mogelijkheden tot verbetering van de veiligheid in motorvoertuigen?

2. Op welke wijze werd een samenwerking tussen de Commissie en deze nieuwe organisatie overeengekomen ter bespoediging van de werkzaamheden inzake de bouw en de productie van een Europese veiligheidsauto?

Antwoord*(16 mei 1973)*

1. De Commissie is op de hoogte gesteld van de oprichting van de vereniging genaamd „Comité des Constructeurs d'Automobiles du Marché Commun" (CCMC) en wel door de voorzitter van deze vereniging, die eveneens het voornaamste doel van de nieuwe vereniging heeft medegedeeld, te weten de grotere veiligheid van de Europese automobielen en de geringere door deze automobielen veroorzaakte hinder.
2. De Commissie bestudeert thans de voorstellen en het statuut van de CCMC in het licht van de bepalingen van het E.E.G.-Verdrag, alsmede de eventuele modaliteiten voor een samenwerking tussen haar en deze nieuwe vereniging.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 534/72**van de heer Seefeld****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(10 januari 1973)*

Betreft: Bepalingen voor het gebruik van spijkerbanden in de Gemeenschap

Is het de Commissie bekend dat in de landen van de Gemeenschap uiteenlopende bepalingen van kracht zijn inzake het gebruik van spijkerbanden, en dat dit voor de automobilist in het grensoverschrijdende verkeer bepaalde moeilijkheden meebrengt?

Is de Commissie van plan stappen te ondernemen ten einde de regeling voor het gebruik van spijkerbanden gelijk te trekken?

Antwoord*(27 maart 1973)*

De Commissie moge het geachte Parlements lid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 463/72 van de heer Oele over hetzelfde onderwerp ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 27 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 563/72

van de heer Laudrin

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 januari 1973)

Betreft: Melkprijzen op de Nederlandse markt

De Commissie bevestigt in de Franse versie van haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 184/72 van de heer Martens ⁽¹⁾ betreffende de officiële noteringen van Gouda- en Edammerkazen „que la valorisation du lait correspondant au prix de 3,70 Fl. par kg coté en mai et juin à Leeuwarden en 1972, se situait légèrement au-dessous du prix de soutien calculé sur la base des prix d'intervention du beurre et du lait écrémé en poudre”.

Iets verderop verklaart zij dat dit verschijnsel van korte duur is en dat het evenwicht zich over het algemeen herstelt zodra de aan het seizoen gebonden daling van de produktie optreedt.

En de Commissie concludeert „dat deze situatie niet aan kunstmatige factoren moet worden toegeschreven en niet strijdig is met de communautaire voorschriften”.

Er bestaat bovendien een divergentie tussen de Nederlandse en de Franse versie van het antwoord van de Commissie in het Publikatieblad. In de Nederlandse tekst staat namelijk, in plaats van „iets beneden de garantiëprijs” („légèrement au-dessous du prix de soutien”): „juist boven de garantiëprijs”.

⁽¹⁾ PB nr. C 108 van 14. 10. 1972, blz. 4.

De kwestie is nog steeds actueel, aangezien blijkbaar:

- de noteringen voor kaas te Leeuwarden reeds negen maanden lang niet zijn gestegen.
- de Nederlanders kaas op de communautaire markten aanbieden tegen prijzen die 1 FF per kg lager liggen.

Kan de Commissie in verband hiermede preciseren:

1. wat zij onder „verschijnsel van korte duur” verstaat, en
2. of zij het in overeenstemming met de communautaire voorschriften acht dat de valorisatiewaarde van kaas gedurende een zo lange periode beneden de garantiëprijs voor boter en melkpoeder blijft?
3. zo neen, welke maatregelen denkt zij te nemen om concurrentievervalsingen te voorkomen?
4. zo ja, hoe dient het begrip „garantiëprijs” dan te worden uitgelegd, en wat zou gezien deze garantiëprijs het prijsniveau moeten zijn van andere valorisatieprodukten dan boter en melkpoeder?
5. hoe verklaart de Commissie het belangrijke verschil tussen de Nederlandse en de Franse versie van haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 184/72 van de heer Martens?

Antwoord

(16 april 1973)

1 t/m 4. De Commissie verwijst het geachte Parlements lid naar het antwoord op schriftelijke vraag nr. 486/72 van de heer Martens ⁽¹⁾. Tevens deelt zij hem mede dat de notering van Gouda- en Edammerkazen te Leeuwarden sedertdien met 15 gulden per 100 kg is gestegen.

5. Dit berust op een verkeerde vertaling.

⁽¹⁾ Zie blz. 33 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 589/72**van de heer Vredeling****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(31 januari 1973)*

Betreft: Interne heffingen op graan in Frankrijk

1. Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 382/72 betreffende de interne heffingen op graan in Frankrijk ⁽¹⁾ nog mededelen wat toch wel de oorzaak is van de uitzonderlijk lange duur van haar onderzoek naar de verenigbaarheid van dit soort heffingen met de regels van de gemeenschappelijke markt?
2. Bestaat er een direkt of verwijderd verband tussen de algemene opvattingen van de betrokken Lid-Staat over de Europese Gemeenschappen en de mogelijke aarzeling van de Commissie of één of meer van haar diensten om het hier aan de orde zijnde vraagstuk met eenzelfde voortvarendheid aan te pakken als zij bij voorbeeld doet ten aanzien van de concurrentiebepalingen van het E.E.G.-Verdrag?

⁽¹⁾ PB nr. C 138 van 31. 12. 1972, blz. 69.

Antwoord*(19 juli 1973)*

1 en 2. Aangezien de Commissie bij de bestudering van de activiteiten van het Franse solidariteitsfonds voor graantelers en veehouders voor ingewikkelde problemen is gesteld, was zij genoodzaakt een diepgaand onderzoek in te stellen. Deze omstandigheid en het aanzienlijke gebrek aan personeel bij de diensten die zich bezighouden met de bestudering van de door de Lid-Staten op landbouwgebied verstrekte steun, zijn de oorzaak van de vertraging bij de bestudering van het onderhavige geval. De Commissie zal haar standpunt bekend maken inzake de activiteiten van genoemd Fonds en hoopt overigens op korte termijn aan het gebrek aan personeel een einde te maken door de aanstelling van extra geschoold personeel bij de bevoegde diensten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 668/72**van de heer Vredeling****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 februari 1973)*

Betreft: Onderzoek betreffende Nederlandse maatregelen in de sector van de garnalenvisserij

In haar van 7 juli 1971 daterende antwoord op schriftelijke vraag nr. 62/71 ⁽¹⁾ betreffende de Nederlandse maatregelen in de sector van de garnalenvisserij deelt de Commissie mede, dat zij deze maatregelen bestudeert en dat zij het resultaat van haar onderzoek aan de vragensteller zal mededelen.

Kan een mededeling van dien aard na verloop sindsdien van 1³/₄ jaar thans spoedig worden tegemoetgezien?

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 24. 7. 1971, blz. 10.

Antwoord

(12 juli 1973)

De eerste van de door Nederland ingestelde steunregelingen in de sector garnalenvisserij heeft aanleiding gegeven tot de opening van de procedure zoals voorgeschreven in artikel 93, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag, welke procedure op 21 februari 1973 is gesloten wegens de toezegging van de Nederlandse Regering om deze steun niet te verlengen.

Wat betreft de tweede maatregel, heeft de Commissie de aandacht van de Nederlandse autoriteiten gevestigd op het feit dat de steunmaatregelen in kwestie, onder voorbehoud van eerbiediging van de communautaire kwaliteitsnormen, bij gebrek aan een specifieke communautaire regeling voorlopig kunnen steunen op de bepalingen van de artikelen 9 en 10 van Verordening (EEG) nr. 2141/70 van de Raad van 20 oktober 1970 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijk structuurbeleid in de visserijsector ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 236 van 27 oktober 1970, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 710/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 maart 1973)

Betreft: Onderzoek betreffende overeenkomsten op het terrein van de afzet tussen producenten in Europa, Japan en Amerika

Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 378/72 betreffende overeenkomsten op het terrein van de afzet tussen producenten in Europa, Japan en Amerika ⁽¹⁾ mededelen hoever zij is gevorderd met haar onderzoek naar deze overeenkomsten en tot welke conclusies zij daarbij is gekomen?

⁽¹⁾ PB nr. C 138 van 31. 12. 1972, blz. 68.

Antwoord

(12 juli 1973)

Zoals de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 378/72 heeft medegedeeld, zijn in verschillende sectoren onderzoeken ingesteld om te weten te komen of tussen de Europese, Japanse en eventueel Amerikaanse producenten inderdaad verkoopovereenkomsten tot stand zijn gekomen.

Ofschoon deze onderzoeken nog niet zijn afgesloten en de Commissie hieruit dus nog geen conclusies kan trekken, kan reeds thans het volgende worden medegedeeld:

- a) *ten aanzien van synthetische vezels* bestond een afspraak inzake marktverdeling tussen de Japanse en Europese producenten. Deze is door de Japanse Regering op 27 december 1972 verboden;

- b) *ten aanzien van zwart-wit televisie-ontvangtoestellen* heeft de Japanse industrie op verzoek van haar regering zich een zekere zelfbeperking opgelegd door vaststelling van minimum prijzen bij uitvoer naar België, Denemarken, Ierland, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk; deze maatregelen gelden niet voor Duitsland, noch voor Frankrijk, waar de Japanse invoer nog gecontingenteerd is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 714/72

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 maart 1973)

Betreft: Bestraalde voedingsmiddelen

1. Deelt de Commissie de mening van de heer Dr. Ir. D. de Zeeuw, directeur van het Nederlandse I.T.A.L. (Instituut voor de toepassing van atoomenergie in de landbouw) te Wageningen, dat het onderzoek naar de toelaatbaarheid van bestraalde voedingsmiddelen niet op dezelfde wijze dient te worden opgezet als het onderzoek naar andere methoden voor verhoging van de houdbaarheid van voedingsmiddelen, zoals chemische toevoegingen, oververhitting of roken, doch dat bij bestraling het totale proces dient te worden onderzocht, zodat de toelaatbaarheid van de bestraalde produkten niet meer afhankelijk behoeft te worden gesteld van onderzoek naar het individuele produkt ⁽¹⁾?

2. Indien de Commissie deze mening deelt of van voldoende belang acht om verder te toetsen, op welke wijze denkt zij dan de coördinatie van deze methode van onderzoek in de Gemeenschap te bevorderen?

⁽¹⁾ Zie het artikel: „Proefbedrijf Voedselbestraling, een nieuw ontwikkelingsstadium” in het Nederlandse tijdschrift „Atoomenergie en haar toepassingen” van februari 1973, blz. 47.

Antwoord

(12 juli 1973)

1. De Commissie sluit de mogelijkheid niet uit dat de door Dr. D. de Zeeuw voorgestelde researchmethode voor het onderzoek van bestraalde produkten het bewijs van de eetbaarheid en de onschadelijkheid van bestraalde voedingsmiddelen kan leveren en een methode voor het bepalen van de toelaatbaarheid kan vormen. Bij de huidige stand van de kennis inzake de eetbaarheid en de onschadelijkheid van bestraalde voedingswaren is de Commissie echter van mening dat het voorbarig is uitsluitend deze werkwijze aan te houden.

Bijgevolg spreekt zij, mede in het belang van de consument, een voorbehoud uit ten aanzien van een grondige wijziging van de toelatingsprocedure, in het kader waarvan thans de grensvoorwaarden voor de behandeling (b.v. de geabsorbeerde doses) voor ieder afzonderlijk produkt worden vastgesteld.

2. In nauwe samenwerking met het internationaal project I.A.E.A.-N.E.A. (OESO) waaraan een groot aantal Lid-Statens medewerken en waarbij de Commissie als waarnemer is betrokken, neemt de Commissie deel aan een onderzoekprogramma over dit vraagstuk in het kader van de Associatie Euratom-Ital, waarvan de heer de Zeeuw directeur is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 12/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1973)

Betreft: Ontwerp-aanbeveling voor een aantal maatregelen inzake eigendom van onroerende goederen

Waar blijft de ontwerp-aanbeveling van de Commissie voor een aantal maatregelen op het gebied van het eigendom van onroerende goederen welke volgens de Commissie voor een succesvolle hervorming van de landbouwstructuur noodzakelijk zijn, welke ontwerp-aanbeveling zij in haar antwoord van 5 oktober 1971 op schriftelijke vraag nr. 116/71 ⁽¹⁾ voor het eerst aankondigde en waarnaar zij in haar antwoord op schriftelijke vragen nrs. 406/71 ⁽²⁾ en 552/71 (laatstgenoemde vraag was van de heren Biaggi en Hougardy ⁽³⁾) opnieuw verwees?

⁽¹⁾ PB nr. C 108 van 26. 10. 1971, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. C 21 van 3. 3. 1972, blz. 7.

⁽³⁾ PB nr. C 73 van 7. 7. 1972, blz. 1.

Antwoord

(12 juli 1973)

De Commissie overweegt zo spoedig mogelijk bij de Raad een ontwerp voor een aanbeveling in te dienen, niet op het gebied van de eigendom van onroerend goed, maar inzake pacht op lange termijn. De Commissie blijft namelijk van mening dat de mogelijkheid om van deze pachtvorm gebruik te maken in zeer talrijke gebieden van de Gemeenschap een zeer belangrijke rol zal kunnen spelen, zo niet onontbeerlijk is om de landbouw in staat te stellen het proces van de modernisering van zijn structuren tot een goed einde te brengen.

Alvorens een dergelijk voorstel op te stellen heeft de Commissie het noodzakelijk geacht meer te weten te komen omtrent de toestand op het gebied van pacht en eigendom in de landbouw in de nieuwe Lid-Statens van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 14/73

van de heer Noè

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1973)

Betreft: Rijstvoorziening van de noordelijke landen van de Gemeenschap

Verzoeken een schriftelijk antwoord te geven op de vraag waarom het grootste gedeelte van de rijstleveranties naar de noordelijke landen van de Gemeenschap uit derde landen afkomstig is en niet uit Italië, grootste rijstproducent van de Gemeenschap.

Verzoeken om in dit antwoord aan te geven in hoeverre de rijstinvoer uit derde landen om kwaliteitsredenen geschiedt en in hoeverre om andere redenen en tevens of men niet van oordeel is dat aan rijst uit de Gemeenschap meer de voorkeur dient te worden gegeven.

Antwoord*(19 juli 1973)*

Met betrekking tot de rijstvoorziening van de noordelijke landen van de Gemeenschap moet een onderscheid worden gemaakt tussen de invoer van rondkorrelige rijst en de invoer van langkorrelige rijst.

De voorziening van de noordelijke landen van de Gemeenschap met rondkorrelige rijst geschiedt in hoofdzaak vanuit Italië; naargelang van de omvang van de oogst levert Italië op deze wijze 80 tot 90% van de totale invoer. De Italiaanse rondkorrelige rijst kan worden beschouwd als één der meest gewaardeerde in de wereld.

De in Italië geteelde langkorrelige rijst schijnt niet in de smaak te vallen bij de verbruikers in de noordelijke landen van de Gemeenschap, die de voorkeur geven aan de zogenaamde „droogkokende” rijst die in de subtropische gebieden (Verenigde Staten, Thailand, Madagaskar) wordt gewonnen.

Onderzoekingen in Frankrijk en Italië om rijst te procederen met de door de verbruikers gewenste kenmerken, hebben tot bemoedigende resultaten geleid. De thans voortgebrachte hoeveelheden („Delta”-rijst in Frankrijk, „Italpatna”-rijst en verschillende andere rassen waarmee nog geëxperimenteerd wordt in Italië) zijn echter onvoldoende om de betrokken markten voor een belangrijk gedeelte te voorzien.

De invoer van langkorrelige rijst uit derde landen in de noordelijke landen van de Gemeenschap schijnt derhalve vooral op kwaliteitsgronden te geschieden.

De huidige preferentieregeling wordt momenteel als voldoende beschouwd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 23/73

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 maart 1973)

Betreft: Moeilijkheden in het landbouwbeleid als gevolg van het zweven van de valuta's

Als gevolg van de diverse monetaire crises die zich in de wereld hebben voorgedaan en als gevolg ook van het zweven van drie communautaire valuta's, zijn de monetaire compensatiemaatregelen die op administratief gebied worden uitgevaardigd door de landbouwinstaties van de Commissie, uitzonderlijk ingewikkeld geworden door het grote aantal mogelijke combinaties tussen de rekeneenheid en de noteringen van de zeven muntsoorten in de negen Lid-Staten.

De internationale en de intra-communautaire handel in landbouwprodukten dreigt te worden lamgelegd

door de onzekerheid en de ingewikkelde monetaire problemen. Hieruit ontstaan risico's die nauwelijks met een normaal handelsverkeer stroken.

Acht de Commissie, onder deze omstandigheden, niet het ogenblik gekomen zich er rekenschap van te geven dat het gemeenschappelijk landbouwbeleid bedreigd wordt door steeds ernstiger moeilijkheden, zoniet zelfs in haar bestaan, als de monetaire hindernissen niet terstond worden opgeruimd?

Zou de beste oplossing niet zijn een echte Europese muntsoort in omloop te brengen die tegen een passende koers in goud inwisselbaar is?

Antwoord*(19 juli 1973)*

De Commissie is inderdaad van oordeel dat de monetaire gebeurtenissen die zich de laatste tijd hebben voorgedaan, de gemeenschappelijke landbouwmarkt in gevaar hebben gebracht. Compensatieregelingen werden in werking gesteld. Men kan niet zeggen dat deze compensatieregelingen het bestaan van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, bedreigen, maar erkend dient te worden dat het stelsel ingewikkeld is en aanzienlijke moeilijkheden veroorzaakt.

Na het besluit om de valuta's van de meeste Lid-Staten gemeenschappelijk te laten zweven — een maatregel die voor de monetaire en economische eenmaking positief genoemd mag worden — heeft de Commissie dan ook gezocht naar middelen om de situatie van de landbouwmarkt te verbeteren en heeft zij bij de Raad voorstellen in die zin ingediend. De Raad heeft ter zake positieve besluiten genomen waardoor het systeem wordt vereenvoudigd en waardoor de compensaties aan de grenzen in bepaalde gevallen worden beperkt.

De Commissie acht het evenwel niet wenselijk, uitsluitend om de moeilijkheden met het gemeenschappelijk landbouwbeleid op te heffen, een monetaire hervorming door te voeren zoals door het geachte Parlements lid bedoeld. Voor de uitvoering van een dergelijke hervorming moet worden voldaan aan bepaalde voorwaarden, die thans niet vervuld kunnen worden. De gevolgen van deze hervorming zouden veel verder reiken dan de landbouwsector, en het is ook niet zeker dat daardoor de beste oplossing zou worden gevonden voor de huidige problemen, zowel op dit gebied als in de andere sectoren van het economische leven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 29/73**van de heren Girardin en Pisoni****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(28 maart 1973)*

Betreft: Rechten van migrerende werknemers

In artikel 8, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾ wordt bepaald dat migrerende werknemers o. a. gelijkheid van behandeling genieten inzake de toetreding tot vakorganisaties en de uitoefening van syndicale rechten met inbegrip van het stemrecht en het recht van kiesbaarheid in de vertegenwoordigende organen van de werknemers in de onderneming. Wel

kunnen zij worden uitgesloten van deelneming aan het bestuur van publiekrechtelijke lichamen, alsook van de uitoefening van een publiekrechtelijke functie.

In lid 2 van ditzelfde artikel wordt bepaald dat de Commissie binnen ten hoogste 2 jaar aan de Raad voorstellen zal doen, ten einde artikel 8 opnieuw te bestuderen.

Thans zijn sinds de inwerkingtreding van Verordening (EEG) nr. 1612 meer dan vier jaar verstreken en derhalve wordt de Commissie de vraag gesteld welke ervaringen tot dusver zijn opgedaan met de toepassing van artikel 8 en waarom de Commissie het niet wenselijk heeft geacht voorstellen tot herziening en aanvulling van dit artikel in te dienen?

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 2.

Antwoord*(12 juli 1973)*

Bij de beantwoording van de door de geachte Parlementsleden gestelde vraag dient onderscheid te worden gemaakt tussen de situatie de jure en de facto.

Wat de situatie de jure betreft, zijn de Commissie geen discriminerende situaties in de wetgevingen van de Lid-Staten bekend, aangezien volgens de huidige formulering van artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 beperkingen zijn voorgeschreven ten aanzien van de deelneming in het beheer van publiekrechtelijke organen en de uitoefening van publiekrechtelijke functies.

Wat de situatie de facto betreft, beschikt de Commissie op het ogenblik niet over voldoende gegevens ter beoordeling hiervan. Het onderzoek inzake de levensomstandigheden en arbeidsvoorwaarden van de migrerende werknemers waartoe tijdens de zitting van de Raad van 9 november 1972 werd besloten, zal hierop een antwoord kunnen geven.

De Raad had besloten artikel 8 van genoemde Verordening te herzien ten einde de bewuste beperkingen op te heffen.

Uit het onderzoek echter dat de Commissie de laatste jaren op dit gebied heeft uitgevoerd, blijkt dat met het bestaan in de diverse Lid-Staten van zoveel en qua aard zo uiteenlopende publiekrechtelijke organen welke openstaan voor de werknemersvertegenwoordigers, uitzonderlijk ingewikkelde problemen rijzen waarbij niet enkel juridische aspecten een rol spelen.

Daanrenboven moet, nu drie nieuwe Lid-Staten tot de Gemeenschap zijn toegetreden, het onderzoek van de Commissie breder worden opgezet, alvorens laatstgenoemde aan de Raad eventueel de herziening van artikel 8 kan voorstellen.

De Commissie behoudt zich voor de geachte Parlementsleden nader te informeren zodra dit nieuwe onderzoek is voltooid.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 44/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 april 1973)

Betreft: Veterinaire overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjecho-Slowaakse Socialistische Republiek

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de brief en de daarbij behorende toelichtende nota van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken aan de voorzitter van de Tweede Kamer betreffende de op 4 juli 1972 te Praag tot stand gekomen veterinaire overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjecho-Slowaakse Socialistische Republiek (kamerstuk 12310, nr. 1)?

2. Kan de Commissie zich geheel stellen achter hetgeen de Nederlandse Regering in dit verband opmerkt over de E.E.G.-aspecten dezer overeenkomst?

3. Is het de Commissie ook opgevallen dat de Nederlandse Regering mededeelt dat de E.E.G.-partner Frankrijk reeds met Tsjecho-Slowakije een soortgelijk verdrag had afgesloten en dat deze Frans-Tsjechische overeenkomst tot model heeft gediend voor de Nederlands-Tsjechische overeenkomst?

4. Zou de Commissie het niet logischer en meer communautair gedacht vinden indien zij het model voor dit soort overeenkomsten zou opstellen, althans hiervoor een aanbeveling zou doen?

Antwoord*(19 juli 1973)*

1. Ja.

2. 3. en 4. Er zijn in het verleden een aantal veterinaire overeenkomsten tussen de Lid-Staten en derde landen gesloten. Krachtens artikel 34 van de Richtlijn van de Raad van 12 december 1972 inzake gezondheidsvraagstukken en veterinaire rechtelijke vraagstukken bij de invoer van rundren en varkens en van vers vlees uit derde landen (72/462/EEG) ⁽¹⁾ tast deze richtlijn de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit veterinaire rechtelijke overeenkomsten die vóór de datum van aanneming van deze richtlijn zijn gesloten tussen een of meer Lid-Staten enerzijds en een of meer derde staten anderzijds, niet aan. Voor zover deze overeenkomsten niet verenigbaar zijn met de richtlijn, maken de betrokken Lid-Staat of Lid-Staten gebruik van alle passende middelen om de vastgestelde onverenigbaarheid op te heffen.

Zowel de overeenkomst tussen Nederland en Tsjecho-Slovakije als die tussen laatstgenoemd land en Frankrijk, evenals alle andere overeenkomsten vallen onder deze bepaling, waarvan de toepassing te zijner tijd zal leiden tot opsporing en opheffing van eventuele onverenigbaarheden.

Na afloop van de in de artikelen 32 en 33 van de richtlijn vastgestelde termijnen voor de tenuitvoerlegging daarvan zal de invoer van rundren en varkens en van vers vlees uit derde landen worden onderworpen aan een communautaire veterinaire rechtelijke regeling.

⁽¹⁾ PB nr. L 302 van 31. 12. 1972, blz. 28.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 53/73

van Lord O'Hagan

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

*(12 april 1973)**Betreft: Vervuiling der stranden*

Welke plannen heeft de Commissie om de vervuiling der stranden van de aan zee gelegen Lid-Staten der Gemeenschap tegen te gaan?

Antwoord*(12 juli 1973)*

De strijd tegen de vervuiling der stranden is in de eerste plaats de taak van de bevoegde overheidsinstanties van de Lid-Staten en van hen die het afvalwater lozen en verantwoordelijk zijn voor de behandeling daarvan.

De op communautair niveau te nemen maatregelen op dit gebied zijn voor een groot deel verwant met die welke betrekking hebben op de verontreiniging van zoet water.

In dit verband heeft de Commissie in haar actieprogramma op milieugebied, dat zij op 17 april 1973 aan de Raad voorgelegd heeft, de Raad het volgende voorgesteld:

- het risico vast te stellen dat de aanwezigheid van bepaalde verontreinigende stoffen voor het maritieme milieu meebrengt,
- gemeenschappelijke methodes op te stellen waardoor kwaliteitsdoelstellingen voor deze verant-

reinigende stoffen bepaald kunnen worden als functie van bepaalde toepassingen die specifiek zijn voor zeewater,

- minimale gezondheids- en ecologische normen vast te stellen voor verontreinigende stoffen van de zee en daaruit af te leiden welke maatregelen er genomen moeten worden met betrekking tot lozingen van deze verontreinigende stoffen in de zee,
- een onderzoeksprogramma uit te voeren, waarbij rekening gehouden wordt met werkzaamheden die elders uitgevoerd worden.

Wat de directe lozing in de zee van industriële afvalstoffen betreft, heeft de Commissie de Raad voorge-

steld de maatregelen te onderzoeken die genomen moeten worden om de lozing van deze afvalstoffen te controleren. Deze werkzaamheden omvatten:

- het vergaren van informatie over de aard van, de controle en het toezicht op dit soort verontreiniging,
- het opstellen van een inventaris en een kritische vergelijkende studie van de wettelijke bepalingen die op dit gebied van kracht zijn of overwogen worden, om ze onderling aan te passen en zo nodig communautaire maatregelen voor te bereiden,
- het bestuderen van de bijzondere problemen die gesteld worden door het transport van giftige stoffen langs de kusten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 55/73

van de heer Cousté

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(12 april 1973)

Betreft: Raadplegingsprocedure met betrekking tot in de Verenigde Staten getroffen belastingmaatregelen

Kan de Raad mededelen hoe het staat met de krachtens artikel XXIII, lid 2, van de GATT aangevangen raadplegingsprocedure met betrekking tot bepaalde in de Verenigde Staten getroffen belastingmaatregelen (DISC — Domestic International Sales Corporation)?

Antwoord

(18 juli 1973)

De Raad herinnert de geachte Afgevaardigde eraan dat, na het door de Raad genomen besluit tot opening van het overleg, het de taak van de Commissie is de nodige stappen te doen om de procedure van multilateraal overleg in het kader van het GATT metterdaad op gang te brengen.

Volgens de aanwijzingen waarover de Raad beschikt, heeft de Commissie aan de instanties van het GATT op 24 april 1973 een kennisgeving gezonden om deze procedure op gang te brengen. Het ligt daarom op de weg van deze instanties om de wijze waarop dit zal gebeuren, vast te stellen, overeenkomstig de bepalingen van artikel XXIII, lid 2, van de Algemene Overeenkomst.

De Raad kan mededelen dat tijdens de zitting van de Raad van het GATT op 29 mei 1973 een eerste bespreking aan dit punt is gewijd. Er wordt overwogen deze discussie tijdens de volgende zitting van de Raad van het GATT voort te zetten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 58/73

van de heer Lefebvre

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1973)

Betreft: Toepassing van Verordening (EEG) nr. 458/73 over de bepalingen welke van toepassing zijn op de geproduceerde hoeveelheid suiker welke het maximumquotum overschrijdt

Door Verordening (EEG) nr. 458/73 ⁽¹⁾ van de Commissie van 2 februari 1973 worden enkele bepalingen van Verordening (EEG) nr. 2645/70 ⁽²⁾ met terugwerkende kracht tot 1 januari 1971 gewijzigd.

In de overwegingen van Verordening (EEG) nr. 458/73 wordt gewezen op het feit dat het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 2645/70 „te star gebleken is en een onvoorziene verzwarende betekende voor enkele fabrikanten”.

Kan de Commissie mededelen:

- waarin de bovengenoemde „verzwarende” bestaat en in hoeverre en voor wie deze inderdaad „onvoorziene” waren?

⁽¹⁾ PB nr. L 53 van 26. 2. 1973, blz. 16.

⁽²⁾ PB nr. L 283 van 29. 12. 1970, blz. 48.

- waarom er twee jaar liggen tussen de vaststelling van Verordening (EEG) nr. 2645/70 en de wijziging daarvan door Verordening (EEG) nr. 458/73?

- waarom Verordening (EEG) nr. 458/73 wordt toegepast met een terugwerkende kracht van 25 maanden?

- welke bedragen uit hoofde van Verordening (EEG) nr. 2645/70 in de periode van 1 januari 1971 tot en met 31 december 1972 hadden moeten worden geheven?

- hoe deze bedragen over elk van de betrokken ondernemingen zijn verdeeld?

- of de aldus geheven bedragen in mindering hadden moeten worden gebracht op de afzetkosten voor communautaire suiker of op de productieheffing die door alle suikerproducenten in de E.E.G. wordt betaald?

- of zij niet van mening is dat door een voorafgaande en ampele raadpleging van de betrokken beroepsorganisaties in het geval van verordeningen van technische aard in de toekomst een dermate wisselvallige gang van zaken vermeden zou kunnen worden?

Antwoord

(12 juli 1973)

In Verordening (EEG) nr. 2645/70 zijn bepalingen vastgesteld welke van toepassing zijn op de hoeveelheid suiker welke wordt geproduceerd boven het maximumquotum, dat volgens artikel 25 van Verordening 1009/67/EEG ⁽¹⁾ niet als gedenatureerde witte of ruwe suiker en zonder restitutie vóór 1 januari volgend op het einde van het verkoopseizoen voor suiker in kwestie moet worden uitgevoerd indien het niet naar het volgende verkoopseizoen voor suiker wordt overdragen.

Verordening (EEG) nr. 2645/70 bevatte bepalingen inzake het bewijs van de uitvoer van suiker in kwestie onder de vereiste voorwaarden. Een van deze voorwaarden was dat de hoeveelheid uitgevoerde suiker gelijk moest zijn aan de door de fabrikant in kwestie geproduceerde suiker. Indien dit bewijs niet was ge-

leverd, diende een bedrag te worden betaald gelijk aan de hoogste heffing plus 1,00 rekeneenheid. Het in geval van geen uitvoer te betalen bedrag was vastgesteld op een hoogte waardoor de prijs van het produkt in geval van daadwerkelijke afzet op de markt van de Gemeenschap tot een peil werd gebracht dat te vergelijken is met dat van de uit derde landen ingevoerde suiker.

De Commissie heeft vernomen dat een onderneming in de Gemeenschap de verplichte gelijkheid niet in acht had genomen voor een hoeveelheid van ongeveer 20 000 ton en wel gedurende het tijdvak onmiddellijk volgende op de inwerkingtreding van Verordening (EEG) nr. 2645/70 voornoemd, maar door een andere fabrikant geproduceerde suiker zonder restitutie of enige andere interventie van de Gemeenschap naar derde landen had uitgevoerd. Het spreekt vanzelf dat het te betalen bedrag — dat gerechtvaardigd is in geval van afzet op de markt der Gemeenschap — en

⁽¹⁾ PB nr. 308 van 18. 12. 1967, blz. 1.

dat ongeveer 17,5 rekeneenheden per 100 kg bedroeg, in dit geval buitensporig was. De Commissie heeft om deze reden een oplossing gezocht door voor elke betrokkene weer de mogelijkheid van substitutie te openen door hem een bepaald bedrag te laten betalen dat minstens gelijk is aan het voordeel dat uit een dergelijke substitutie kan voortvloeien.

De wijziging van Verordening (EEG) nr. 2645/70 en dus het/niet-innen van de aanvankelijk voorziene bedragen heeft in ieder geval geen enkele invloed gehad

op de berekening van de bijdrage tot de produktie welke wordt betaald door de producenten van suiker welke geproduceerd wordt binnen het bestek tussen het basisquotum en het maximumquotum.

De Commissie is om bovenstaande redenen van mening dat de door het geachte Parlementslid bedoelde regeling niet verkeerd is geweest. Bovendien is zij van oordeel dat het overleg met beroepskringen plaatsvindt onder bevredigende omstandigheden, met name in het kader van het Raadgevend Comité voor suiker.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 62/73

van de heer Jahn

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1973)

Betreft: Het inlichten van het Europese Parlement aangaande een studie van vergelijkend recht inzake de waterwegen

Op 19 november 1970 verklaarde de heer Spinelli, lid van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, bij de behandeling van het zuiver houden van de binnenwateren onder meer het volgende ⁽¹⁾:

„De Commissie neemt kennis van het begrijpelijke verlangen van het Parlement dat de executieve de door de heer Salzwedel, directeur van het „Institut für das Recht der Wasserwirtschaft“ van de universiteit te Bonn, verrichte studie van vergelijkend recht inzake de voor de waterwegen in de Lid-Staten geldende juridische stelsels verspreidt. Op dit punt heeft de Commissie nog geen mededeling kunnen doen, omdat zij zich nog geen nauwkeurig standpunt heeft gevormd over de inhoud en de conclusies van deze studie. Een aantal juridische vraagstukken moet nog aan een diepgaander onderzoek worden onderworpen en de Commissie heeft nadere bijzonderheden verlangd. Ik kan het Parlement echter mededelen dat een eerste vergadering met de nationale deskundigen voor de zeer nabije toekomst is gepland, ten einde de conclusies van de studie te onderzoeken en een werkprogramma op te stellen. De Commissie zal het Parlement hierover op de hoogte houden.”

De Commissie gaf op 9 juli 1971 het volgende antwoord op schriftelijke vraag nr. 17/71 van de heer Boersma ⁽²⁾ die hetzelfde onderwerp betreft:

„Zoals de vertegenwoordiger van de Commissie tijdens de besprekingen in het Europese Parlement op

19 november heeft medegedeeld bleken aanvullende gegevens nodig te zijn omdat een aantal juridische problemen nader moesten worden bestudeerd. Genoemde studie kon derhalve nog niet worden toegezonden, noch aan organen der Gemeenschappen, noch aan nationale deskundigen.”

Aangezien intussen al weer twee jaren zijn verstreken zonder dat de Commissie de begrijpelijke behoefte aan informatie van het Europese Parlement heeft gehonoreerd, wordt haar verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Op welke wijze werd het Europese Parlement in de tussentijd op de hoogte gehouden van deze aangelegenheid?
2. Wat heeft het onderzoek van de conclusies van de studie opgeleverd dat door de Commissie samen met de nationale deskundigen zou worden ingesteld?
3. Hoe is de tegenstrijdigheid te verklaren tussen de mededeling van de heer Spinelli betreffende een gezamenlijk onderzoek van de conclusies van de studie door de Commissie en de nationale deskundigen en het een half jaar later gegeven antwoord van de Commissie dat „genoemde studie nog niet kon worden toegezonden, noch aan organen der Gemeenschappen, noch aan nationale deskundigen.”?
4. Om welke redenen is het volgens de Commissie ook thans nog steeds niet mogelijk de studie van professor Salzwedel aan het Europese Parlement te doen toekomen?
5. Wanneer denkt de Commissie de twee jaar geleden door haar gedane toezegging om het Europese Parlement in te lichten te honoreren?

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement, nr. 130 van november 1970, blz. 161.

⁽²⁾ PB nr. C 74 van 24. 7. 1971, blz. 3.

Antwoord*(12 juli 1973)*

1, 2, 4 en 5. Aangezien een aantal vraagstukken niet voldoende uitvoering in een eerste studie van professor Salzwedel waren behandeld, heeft laatstgenoemde in december 1972 een voorlopige versie van zijn aanvullende rapport aan de Commissie doen toekomen, onder voorbehoud van toezending op zeer korte termijn van een definitieve versie van zijn studie.

De Commissie heeft deze studie dus nog niet aan de instellingen van de Gemeenschap noch aan de nationale deskundigen kunnen toezenden, maar zij is bereid deze vraagstukken thans met de bevoegde commissie van het Europese Parlement te bespreken.

3. De Commissie ziet geen tegenstelling tussen haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 17/71 en de verklaring van de heer Spinelli die gewag heeft gemaakt van een vergadering met nationale deskundigen welke gehouden zal worden als de studie van professor Salzwedel is voltooid.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 79/73**van de heer Vredeling****aan de Raad van de Europese Gemeenschappen***(25 april 1973)*

Betreft: Beheer van communautaire tariefcontingenten

Kan de Raad, in aansluiting op zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 282/71 ⁽¹⁾ betreffende afwijkende verwijzingen naar verdragsartikelen in teksten van verordeningen betreffende het beheer van communautaire tariefcontingenten, mededelen of hij reeds een gedragslijn heeft bepaald ten opzichte van de problemen in verband met de afbakening van het toepassingsgebied van verschillende artikelen van het E.E.G.-Verdrag (artikelen 28, 43, 113, 235) als rechtsgrondslag voor de opening en het beheer van communautaire tariefcontingenten?

⁽¹⁾ PB nr. C 123 van 15. 12. 1971, blz. 3.

Antwoord*(18 juli 1973)*

De Raad wacht op het advies van het Europese Parlement over het voorstel voor een verordening betreffende de procedure van wijziging en schorsing van de douanerechten voor landbouwprodukten die vallen onder een gemeenschappelijke marktordening; hij heeft op 29 februari 1972 om dit advies gevraagd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 80/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1973)

Betreft: Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen van de Lid-Staten

1. Waarom wordt in het Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen van de Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, van 5 maart 1973 betreffende kennisgeving aan de Commissie en aan de Lid-Staten met het oog op eventuele harmonisatie in de gehele Gemeenschap van dringende maatregelen ter bescherming van het milieu ⁽¹⁾ expliciet vermeld dat dit Akkoord een gentlemen's agreement is?

2. Waarom wordt dit in het Akkoord van 5 maart 1973, houdende wijziging van het Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, van 28 mei 1969 betreffende de status quo en de kennisgeving aan de Commissie ⁽²⁾ niet expliciet vermeld?

3. Waarom wordt de inhoud van dit soort akkoorden niet door de Raad op basis van artikel 235 van het E.E.G.-Verdrag vastgesteld, zoals op de topconferentie van Parijs was overeengekomen?

⁽¹⁾ PB nr. C 9 van 15. 3. 1973, blz. 1.

⁽²⁾ Idem, blz. 3.

Antwoord

(19 juli 1973)

1 en 2. In de voetnoot van bladzijde 9 van het Publikatieblad nr. C 76 van 17 juni 1969 staat dat het Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, een gentlemen's agreement vormt.

Het is om redenen van gelijkenis met dit Akkoord dat in het Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, van 5 maart 1973 betreffende kennisgeving aan de Commissie en aan de Lid-Staten met het oog op eventuele harmonisatie in de gehele Gemeenschap van dringende maatregelen ter bescherming van het milieu eveneens is bepaald dat het een gentlemen's agreement is.

3. De Raad heeft zich op 5 maart 1973 voorlopig aan de juridische vorm van een Akkoord van regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, gehouden, omdat de definitieve juridische vorm zal worden vastgesteld bij de aanneming door de Raad van het actieprogramma van de Gemeenschappen inzake milieubescherming. De Commissie heeft in haar voorstel voor het programma dat op 17 april 1973 bij de Raad is ingediend, de Raad voorgesteld het Akkoord van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, van 5 maart 1973 om te zetten in een besluit van de Raad en haar voorstel gebaseerd op artikel 235 van het E.E.G.-Verdrag.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 82/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 mei 1973)

Betreft: Conferentie van de Verenigde Naties betreffende olijfolie

1. Tot welke resultaten heeft de Conferentie van de Verenigde Naties betreffende olijfolie geleid, welke van 19 tot 23 maart 1973 in Genève is gehouden?
2. Welk standpunt is op deze conferentie ingenomen door de diverse producerende landen en welk standpunt door de deelnemende consumerende landen waaronder de Lid-Staten van de E.E.G.?

Antwoord

(19 juli 1973)

1. De Conferentie van de Verenigde Naties betreffende olijfolie is op 23 maart 1973 besloten door aanneming op dezelfde dag van een protocol houdende een hernieuwde verlenging voor een periode van 5 jaar, te rekenen vanaf 1 januari 1974, van de Internationale Olijfolie-overeenkomst van 1963 met amendementen van deze Overeenkomst.
2. Alle Lid-Staten van de Internationale Olijfolie-overeenkomst waren voorstanders van een verlenging van de Overeenkomst van 1963 met amendementen. Wat de Gemeenschap betreft, heeft de Vertegenwoordiger van de Gemeenschap hoofdzakelijk gevraagd om toevoeging aan de tekst van de Overeenkomst van 1963 van een nieuwe algemene doelstelling welke beoogt elke gedraging van oneerlijke concurrentie in de internationale olijfoliehandel te voorkomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 86/73

van Lord O'Hagan

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(3 mei 1973)

Betreft: Tijdstip van beantwoording van schriftelijke vragen

De Raad wordt verzocht de volgende inlichtingen te verstrekken over de beantwoording van schriftelijke vragen:

1. Hoeveel tijd is er, in de laatste vijf jaar, gemiddeld verstreken tussen de indiening van een schriftelijke vraag en de openbaarmaking van het antwoord daarop?
2. Wat was, in elk van deze vijf jaar, de langste tijd tussen indiening en beantwoording?
3. Welke stappen onderneemt de Raad om de antwoorden te bespoedigen?
4. Welke vijf in 1972/1973 ingediende, vragen zijn het langst onbeantwoord gebleven en hoelang was deze tussentijd in elk afzonderlijk geval?

Antwoord*(18 juli 1973)*

1, 2 en 4. De Raad kan de geachte Afgevaardigde niet de gevraagde gedetailleerde inlichtingen verstrekken.

De Raad kan evenwel meedelen dat voor wat het parlementaire jaar 1972/1973 aangaat, er voor de antwoorden van de Raad op de hem door de leden van het Europese Parlement gestelde schriftelijke vragen gemiddeld circa drie en een halve maand nodig was.

3. De Raad moge de geachte Afgevaardigde verwijzen naar het antwoord dat hij heeft gegeven op schriftelijke vraag nr. 150/73 ⁽¹⁾, waarin de Raad uiteenzet dat hij op het ogenblik de mogelijkheden bestudeert om verbeteringen aan te brengen in de thans gevolgde procedure voor het beantwoorden van schriftelijke vragen.

⁽¹⁾ PB nr. 64 van 6.8.1973, blz. 25.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 87/73**van Lord O'Hagan****aan de Raad van de Europese Gemeenschappen***(3 mei 1973)*

Betreft: Afvaardiging van de ministers van Europese Zaken naar de vergaderingen van de commissies van het Europese Parlement

Wat weerhoudt de Raad ervan regelmatig de ministers, staatssecretarissen of onderstaatssecretarissen van Buitenlandse Zaken, die in het bijzonder belast zijn met de Europese aangelegenheden in de Lid-Statens, af te vaardigen naar die vergaderingen van de commissies van het Europese Parlement waarin de kernproblemen van de Europese integratie worden behandeld?

Antwoord*(18 juli 1973)*

De Raad herinnert de geachte Afgevaardigde eraan dat hij sinds 1964 aan de werkzaamheden van sommige Parlementaire Commissies deelneemt wanneer er kwesties van bijzonder belang worden besproken en wanneer hij daartoe werd uitgenodigd.

De Raad blijft dan ook bereid om in deze geest en met inachtneming van de talrijke verplichtingen van de Raadsleden, de uitnodigingen van het Europese Parlement aan te nemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 106/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1973)

Betreft: Betrekkingen tussen de Gemeenschap en Groenland en de Faerøerne-eilanden

Kan de Commissie mededelen hoe de huidige respectievelijk toekomstige betrekkingen tussen de Gemeenschap enerzijds en Groenland en de Faerøerne-eilanden anderzijds geregeld zijn respectievelijk zullen worden?

Antwoord

(19 juli 1973)

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte Parlements lid op de artikelen 25 tot en met 27 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen en op de Protocollen nrs. 2 en 4 bijgevoegd aan deze Akte.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 107/73

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1973)

Betreft: Voorontwerpen voor een statuut voor Europese coöperatieve ondernemingen

1. Kan de Commissie bevestigen dat zij van de zijde van het Cogeca (Comité Général de la coopération agricole de la CEE) en de Europ-Coop, voorontwerpen heeft ontvangen voor een statuut voor Europese coöperatieve ondernemingen ⁽¹⁾?

2. Welk gebruik denkt de Commissie van deze voorontwerpen te maken?

⁽¹⁾ Zie ook het antwoord van de zijde van de Nederlandse Regering op desbetreffende in de Tweede Kamer der Staten-Generaal gestelde schriftelijke vragen; Aanhangsel tot het verslag van de Handelingen der Tweede Kamer, zitting 1971-1972, blz. 2283.

Antwoord*(19 juli 1973)*

1. De Commissie kan bevestigen dat zij van elk van de door het geachte Parlements lid genoemde organisaties een ontwerp-statuuut voor Europese coöperatieve vennootschappen heeft ontvangen.

Deze organisaties, waarbij zich de UGAL (Union des groupements d'achat d'alimentation de la CEE) heeft gevoegd, hebben de Commissie vervolgens te kennen gegeven dat zij een nieuw ontwerp-statuuut dat de twee vorige verenigt, willen indienen.

De Commissie heeft dit ontwerp nog niet ontvangen.

2. De Commissie wenst in de eerste plaats een onderzoek in te stellen naar de economische en juridische eisen welke de totstandkoming van een Europees statuut voor coöperaties rechtvaardigen, en zij voert hiertoe besprekingen met de betrokken vakkringen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 110/73**van de heer Vredeling****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(14 mei 1973)*

Betreft: Communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees

Is de Commissie, zulks in aansluiting op haar mededelingen in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 511/72 betreffende communautaire tariefcontingenten voor krantenpapier en bevroren rundvlees ⁽¹⁾, bereid de bevoegde commissie (s) van het Parlement tijdig schriftelijk in te lichten wanneer de kwestie van bedoelde tariefcontingenten binnen de Raad opnieuw aan de orde komt?

⁽¹⁾ Zie bladzijde 51 van dit Publikatieblad.

Antwoord*(12 juli 1973)*

De Commissie brengt het geachte Parlements lid in herinnering dat zij steeds bereid is te antwoorden op de vragen welke in de parlementaire commissies worden gesteld met betrekking tot de stand van de bij de Raad in behandeling zijnde aangelegenheden.

De Commissie is van oordeel dat de Raad de voorstellen voor verordeningen houdende opening, verdeling en beheer van deze tariefcontingenten vanaf 1 januari 1974 in de loop van het laatste kwartaal van het lopende jaar zal behandelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 138/73

van Lord O'Hagan en de heer Dich
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(25 mei 1973)

Betreft: Harmonisatie van de hondenbelasting

Kan de Commissie mededelen of zij voornemens is de hondenbelasting te harmoniseren, en zo neen, waarom niet?

Antwoord

(19 juli 1973)

De Commissie is niet voornemens harmonisatie van de in de meeste Lid-Staten bestaande hondenbelasting, meestal in de vorm van plaatselijke heffingen, voor te stellen.

Volgens de artikelen 99 en 100 van het E.E.G.-Verdrag is harmonisatie van de fiscale wetgevingen van de Lid-Staten slechts voorgeschreven voor zover zulks noodzakelijk is in het belang van een goede werking van de gemeenschappelijke markt. Dit is niet het geval ten aanzien van de belastingen in kwestie, die in het algemeen drukken op de bezitter van een hond en dus geen belemmeringen voor het vrije verkeer en scheeftrekkingen van de mededinging tussen de Lid-Staten veroorzaken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 151/73

van de heer Eisma
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(7 juni 1973)

Betreft: Verlening van subsidies en oplegging van lasten aan circussen in de Lid-Staten

1. Kan de Commissie een overzicht geven van de lasten en subsidies, die in de verschillende Lid-Staten aan circussen worden opgelegd, respectievelijke verstrekt?
2. Welke stappen zijn reeds ondernomen om tot een harmonisatie van deze lasten en subsidies te komen, ten einde ook op dit terrein het vrije verkeer van goederen, personen en in dit geval dieren binnen de Gemeenschap te waarborgen?
3. Is de Commissie bereid om nieuwe initiatieven te ondernemen om deze harmonisatie zo snel mogelijk tot stand te brengen? Zo ja, welke zijn deze stappen en binnen welke termijn zouden zij gerealiseerd kunnen worden?

Antwoord

(17 juli 1973)

De door de geachte Afgevaardigde aan de orde gestelde vraagstukken worden momenteel grondig onderzocht. De Commissie zal niet nalaten de geachte Afgevaardigde op de hoogte te brengen van het resultaat van dit onderzoek.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 156/73

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 juni 1973)

Betreft: Personeelsbezetting bij de douanediens ten in de landen van de Gemeenschap

Kan de Commissie voor elk van de Lid-Stat en van de Gemeenschap de personeelsbezetting bij de douanediens ten opgeven?

Kan de Commissie verder aangeven hoe het aantal douanebeambten zich sedert de inwerkingtreding van het Verdrag van Rome in elk der Lid-Stat en heeft ontwikkeld?

Antwoord

(12 juli 1973)

De Commissie stelt thans een onderzoek in naar de personeelsbezetting van de douanediens ten in de Lid-Stat en ten einde een antwoord te kunnen geven op schriftelijke vraag nr. 527/72 ⁽¹⁾ van de heer Vredeling.

Zij zal deze nieuwe vraag over hetzelfde onderwerp beantwoorden zodra zij de vereiste inlichtingen heeft ontvangen.

⁽¹⁾ PB nr. C 17 van 4. 4. 1973, blz. 8.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 161/73

van mevrouw Carettoni Romagnoli

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(14 juni 1973)

Betreft: Gang van zaken bij de beantwoording van schriftelijke vragen

Kan de Raad de volgende vragen beantwoorden:

1. Bestaat er bij zijn secretariaat een dienst die is gespecialiseerd in de beantwoording van schriftelijke vragen van de leden van het Parlement?
2. Wat is de gebruikelijke gang van zaken bij de beantwoording?
3. Worden vragen van politieke aard of vragen die belangrijk worden geacht ter kennis van de leden van de Raad gebracht en, zo ja, op welke wijze?
4. Is het voorgekomen dat de Raad een schriftelijke vraag, die hem belangrijk voorkwam op zijn agenda heeft geplaatst?
5. Is de Raad, of althans zijn voorzitter, op de hoogte van de antwoorden op schriftelijke vragen alvorens deze worden gepubliceerd, of moet men aannemen dat zulks buiten de Raad om geschiedt?

Antwoord

(18 juli 1973)

1. Ja.

2, 3, 4 en 5. De antwoorden op de aan de Raad gestelde schriftelijke vragen worden voorbereid door de diensten van de Raad en aan deze ter goedkeuring voorgelegd.

Te dien einde worden alle vragen op de agenda van de Raad geplaatst. De leden van de Raad nemen dus kennis van de tekst van de vraag en van de tekst van het ontwerp-antwoord die hun wordt voorgelegd.

Het aldus goedgekeurde antwoord wordt vervolgens toegezonden aan het Europese Parlement, dat voor de bekendmaking ervan in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* zorgdraagt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 167/73

van de heren Girardin, Bersani, Noè, Galli en Pisoni
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juni 1973)

Betreft: Publikatie van een hoog ambtenaar van de Commissie

Kan de Commissie van de Europese Gemeenschappen antwoord geven op de volgende vragen:

1. Is de Commissie op de hoogte van de publikatie in Italië van een boek getiteld „Da un'Europa all'altra” geschreven door een hoog ambtenaar van de Commissie, dat voornamelijk handelt over het standpunt dat Italië ten aanzien van het Europese integratiebeleid zou innemen?
2. Heeft zij de desbetreffende hoge ambtenaar toestemming verleend voor een dergelijke publikatie?
3. Deelt de Commissie de door bovengenoemde hoge ambtenaar in dit document neergelegde opvattingen die objectief gezien schadelijk zijn voor een Lid-Staat?
4. Welke stappen heeft de Commissie ondernomen of denkt zij te ondernemen, via kennisneming van bovengenoemde publikatie?

Antwoord

(18 juli 1973)

1. Ja.

2. De Voorzitter van de Commissie, de bevoegde instantie in dit geval krachtens de bevoordingen van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 betreffende de uitoefening van de bevoegdheden zoals verleend door het Statuut van de ambtenaren aan het tot aanstelling bevoegde gezag, heeft machtiging tot deze publikatie verleend op 21 december 1972.

3 en 4. De in deze publikatie vervatte meningen of inlichtingen zijn uitsluitend onder de verantwoording van de schrijver weergegeven en zijn geenszins bindend voor de Commissie, zoals de schrijver aan het einde van het voorwoord van zijn boek uitdrukkelijk heeft medegedeeld (blz. 23 van genoemde publikatie).
